

နွေတမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

နွေတမာန်

ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထု

(၁)

တစ်နေ့တွင်... ကျွန်မထံသို့ ဝိညာဉ်တစ်ကောင်ရေးပို့လိုက်သောစာတစ်စောင် စာတိုက်မှ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဝိညာဉ်ရေးပို့လိုက်သောစာကို ကျွန်မ မဖတ်တတ်ခဲ့ပါ။ ဝိညာဉ်ရေးသောစာသည် မြန်မာစာမှန်းသိသာသော်လည်း ရေးနေကျ ရေထုံးမျိုးဖြင့် ရေးထားခြင်းမဟုတ်ပါပေ။

ဝိညာဉ်ရေးသောစာနှင့်အတူ ထိုစာကို ကြားမှပေးပို့ပေးသူ၏ စာတစ်စောင်ပါ ပူးတွဲပါလာခဲ့ပါသည်။ စာအိတ်ထဲတွင် အတူပါလာသောစာကိုဖတ်ကြည့်မှပင် ကျွန်မသဘောပေါက်သွားခဲ့ရပါသည်။

ဆရာမခင်ဗျား-

စာပေးပို့ရန်ညွှန်ကြားသူ ဝိညာဉ်အမျိုးသမီးပြောသော လိပ်စာအရ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းသိရလို့ ဆရာမလို့ပဲ ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မန္တလေးတိုင်း၊ စဉ့်ကိုင်မြို့၊ တရုတ်စု လမ်းမှာနေသူဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည် တက်လူဝင်းပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ကျွန်တော့်တို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ကျွန်တော်တို့မြို့အနီး လက်ဝဲရွာ ဆိုတဲ့ရွာမှာ လာပို့ပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့ဟာ ၂၀၀၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ (၁၄)ရက်နေ့ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းကလေးကို သူ့အဒေါ်တစ်ယောက်က လာပို့ပေး တာဖြစ်ပြီး အိမ်ဖော်မိန်းကလေးရဲ့ညီမ အသက်၁၂နှစ်အရွယ် ကလေးမတစ်ဦးလည်း လိုက်ပါလာပါတယ်။

သူတို့ရောက်လာတာက ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်နေလို့ လိုက်ပို့သူတွေကို ရွာကိုမပြန်စေတော့ပဲ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပဲ ညအိပ်စေခဲ့ပါတယ်။

ညပိုင်းမှာ အဖော်ပါလာတဲ့ အသက်၁၂နှစ်သမီးလေးဟာ သရဲပူးသလို တစ်ကိုယ်လုံးတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာပြီး သူ့စာတစ်စောင်ရေးချင်လို့ စာရွက်နဲ့ဘောပင်ပေးပါလို့ တောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော်က စာရွက်နှင့်ဘောပင်ပေးလိုက်တော့ ယခု ပူးတွဲပါတဲ့စာကို ရေးပါတယ်ခင်ဗျား။

စာရေးအပြီးမှာ ဒီစာကို ဒီလိပ်စာအတိုင်းပို့ပေးပါဆိုပြီး ယခုကျွန်တော်စာထည့်လိုက်သောလိပ်စာကို သူ့နှုတ်မှ ရွတ်ပြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူပြောတဲ့လိပ်စာနဲ့ ဆရာမနာမည်ကို မှတ်သားထားခဲ့ပါတယ်။

စာရေးအပြီးမှာ ကောင်မလေးဟာ နဂိုပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီး သူ့စာရေးခဲ့တာကိုမမှတ်မိပါဘူး။

သူရေးတဲ့စာကို ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်တော့ မဖတ်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်... စာလုံးတွေက မြန်မာစာတွေဖြစ်ပြီး ရေးထားပုံကသာ ထူးခြားနေတာကိုသတိပြုမိပါတယ်။

ဒါနဲ့... ဒါဟာ မှန်စာဆိုတာမျိုးများဖြစ်နေမလား တွေးမိပြီး မှန်တစ်ချပ်ရှေ့ချပြီးဖတ်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မှန်ထဲမှာတော့ စာလုံးတွေအတည်ပေါ်လာပြီး ဖတ်လို့ရတဲ့စာတစ်စောင်ဖြစ်နေတာတွေ့ရပါတယ်။

စာပါအကြောင်းအရာက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့ သူပြောခဲ့တဲ့လိပ်စာအတိုင်း ပို့ပေးလိုက်တာပါ။

တကယ်လို့ ကျွန်တော်ပို့လိုက်တဲ့လိပ်စာဟာ မမှန်ဘူး။ လိပ်စာရှင်လည်း တကယ်မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ဒီစာကိုလက်ခံရတဲ့သူအတွက် ရယ်စရာဖြစ်နေမယ်ထင်ပါရဲ့။

ကောင်မလေးကိုဝင်ပူးတဲ့ ဝိညာဉ်ရဲ့နာမည်ကိုတော့ မသိရပါဘူး။ စာအဆုံးမှာ သူ့နာမည်ကို ဆိုင်းထိုးထားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဆရာမသာ သက်ဆိုင်သူဖြစ်ရင်တော့ သူရေးတဲ့စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး နားလည်နိုင်မယ်ထင်ပါတယ်။

(၂)

ထား ပလိပ်မြို့ကိုထွက်ခွာသွားသည်မှာ ၂၀၀၇ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလပိုင်းက ဖြစ်ပါသည်။

ပလိပ်မြို့မှ နာမကျန်းသော သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦးအားပြုစုရန် အထူးသူနာပြုဆရာမတစ်ဦးအလိုရှိကြောင်း ခေါ်ယူသည် ကြော်ငြာသည် ကြေးမုံသတင်းစာတွင်ပါဝင်လာခဲ့သည်။

ထားထားအေးက နယ်မြို့များတွင် အတွေ့အကြုံရှိစေရန်သွားရောက်လိုသည်နှင့် ထိုအလုပ်ခေါ်စာကို လျှောက်လွှာတင် လိုက်လေသည်။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ပလိပ်မြို့မှလူနာရှင်များက ထားထားအေးအား စပါယ်ရှယ်နာရီအဖြစ်ခန့်ထားပါကြောင်း အကြောင်းပြန်ကြားခဲ့လေသည်။

အလုပ်ရှင်တို့၏ဆန္ဒအရ ထားတစ်ယောက် တစ်ပတ်အတွင်း ပလိပ်မြို့သို့ထွက်ခွာသွားခဲ့ရလေ၏။

ပလိပ်ကိုရောက်ချိန်မှစ၍ ယခုအထိ ထားထားအေး ရန်ကုန်ကို တစ်ခေါက်မှပြန်မလာခဲ့ပါ။ ပြန်လာလို့မရအောင်လည်း ထား ပြုစုရသည်လူနာအစိုးကြီးအခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးနေသည်ဟု ထားပေးပို့သောစာများအရ ကျွန်မသိခဲ့ရပါသည်။

ပလိပ်မြို့ကိုရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မထံပေးပို့သည့် ပထမဆုံးစာတွင်-

လူနာအစိုးကြီးက အသက်၇၀ရှိပြီဆောင်းရေ။ ရောဂါကတော့ စုံလို့ပဲ။ သွေးတိုးနဲ့လုံးကတော့ အပြင်း ထန်ဆုံးပေါ့။ မန္တလေးကို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် အထူးကုနဲ့ သွားပြရတယ်။ ဒီမှာလည်း ပုံမှန်လာကြည့်ပေးတဲ့ ဆရာဝန် လေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ တို့နေရထိုင်ရတာတော့ အဆင်ပြေတယ်လို့ပြောရမှာပေါ့။

တို့ကတော့ တို့လူနာအစိုးကြီး ဦးမောင်ကြိုင်ကို “ဘဘ” လို့ခေါ်တယ်။

နောက်တစ်လခန့်အကြာတွင် ရေးလိုက်သည့်စာမှာတော့-

ဆောင်းရေ... ပလိပ်မြို့ဆိုပေမယ့် တရားဝင် မြို့နယ်အဆင့်သတ်မှတ်ထားတဲ့မြို့တော့မဟုတ်ဘူး။ မြို့ကလည်း သိပ်မကျယ်လှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့သူတွေ များပါတယ်။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာဆို အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ ချည်းပဲ။

တို့ဘဘဆို ဆန်စက်ပိုင်လေ။ ဆောက်ထားတဲ့အိမ်ကြီးမှ အကြီးကြီးပဲ။ ခြံကြီးကလည်း အကျယ်ကြီးပဲဟယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာနေတဲ့ လူကတော့သိပ်မရှိပါဘူး။ ဘဘရဲ့ညီမအပျိုကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ သူ့သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိကြတယ်။ ကျန်တာတွေ ကတော့ အိမ်ဖော်တွေပေါ့။

ပြောရဦးမယ်။

ဘဘသမီး ခင်မိမိကြိုင်ဆိုတာက သိပ်စိတ်မမှန်ရှာဘူး။ သွက်သွက်လည်ရှူးနေတဲ့အဆင့်မဟုတ်ပေမယ့် တင့်တယ် ရယ်နဲ့ သူပြောချင်တာတွေလျှောက်ပြောနေတဲ့သူမျိုးပေါ့ဟယ်။ မွေးရာပါလို့ပြောတာပဲ။ တို့အတွက်တော့ အနောက်အယုတ် မဖြစ်ပါဘူး။

နောက်စာတစ်စောင်၌ ထားက မန္တလေးသို့သွားသည်အကြောင်းများကိုရေးသားထားလေသည်။

ဘဘက တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်မန္တလေးကိုသွားပြရတာ တို့လည်း လိုက်သွားရတယ်လေ။ ဘဘသွားပြတဲ့ဆေးရုံမှာ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ရလဲ သိလား။ နွယ်နွယ်လှိုင်လေ။ တို့နဲ့ တစ်ပတ်တည်းဆင်းတဲ့နွယ်နွယ်လှိုင်ရယ်။ သူက မန္တလေးသူ ဆိုတော့ မန္တလေးမှာပဲ ဂျူတီဝင်နေတာကိုး။ သူလည်း အလုပ်ကထွက်လိုက်ပြီး တို့လိုပဲ စပါယ်ရှယ်နာရီလုပ်နေတာတဲ့။ ဆောင်းကိုလည်း မေးလိုက်ပါသေးတယ်။

တို့အတွက်တော့ ဘဘတာဝန်နဲ့ချည်းဆိုတော့ ပလိပ်မှာတော့ မြို့ထဲတောင် ထွက်မလည်ဖြစ်ပါဘူးဟယ်။ မန္တလေး ကိုတစ်ပတ်တစ်ခါသွားရတော့ ဘုရားတော့ဖူးရတာပေါ့။ ဘဘက မန္တလေးရောက်တိုင်း မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကို ဝင်ပြီး ကြည့်ညှိတယ်လေ။ ကားပေါ်ကနေပဲ အာရုံပြုနိုင်တာပါ။ တို့အတွက်တော့ ဘုရားကိုရောက်သွားရတာပေါ့။ တို့ပါနေလို့ တခြားဘုရားတွေလည်း လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။

နောက်ပိုင်းရေးသည့်စာများမှာ သာမန်မာကြောင်းသာကြောင်း အနည်းအကျဉ်းသာဖြစ်ပါသည်။ စာတစ်စောင်တွင် ဘဘ ဦးမောင်ကြိုင်က ခွင့်ပေး၍ မန္တလေးကို တစ်ညအိပ်သွားခဲ့ကြောင်း၊ နွယ်နွယ်လှိုင်အိမ်တွင်တည်းခိုကြောင်း၊ နွယ်နွယ်က စစ်ကိုင်း မင်းကွန်းဖက်သို့ဘုရားဖူးလိုက်ပို့ကြောင်းများရေးထားသည်။

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

တစ်နှစ်အတွင်းတွင် ကျွန်မဆီသို့ ထားရေးပို့သောစာပေါင်း ၈စောင်တိတိရှိပါသည်။ ယခုနှစ်သင်္ကြန်အပြီးတွင် ရေးပို့လိုက် သောစာမှာ နောက်ဆုံးစာဖြစ်သည်။ ထိုစာမှာတော့... ထူးခြားသောအကြောင်းအရာတစ်ခုပါလာခဲ့လေ၏။

တို့မှာချစ်သူရှိနေပြီဆိုရင် ဆောင်း ရယ်မှာလားဟင်။ ယောကျာ်းတွေကိုစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့မိန်းမ ဘယ်လိုလဲလို့ ရန်တွေ့ချင်မှာပဲမဟုတ်လား။ ခုတော့... အချစ်ဆိုတာ တို့ဘဝထဲဝင်လာခဲ့ပြီဆောင်းရေ။ သင်္ကြန်မတိုင်ခင်ကပဲ ကိုယ် သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်တယ်။

ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် တို့လည်း ရန်ကုန်မှပြန်လာဖြစ်ပါတော့မလားပဲ။ အညာမှာပဲအဖြေချပြီး အညာသူကြီးလုပ်ရတော့ မယ်ထင်ပါရဲ့ဟယ်။

ထားက သူ့ချစ်သူဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ ဖော်ပြမထားပါ။ ထိုစာကိုနောက်ဆုံးရေးပြီး နောက်ထပ်စာမရေးတော့ပေ။

ဦးမောင်ကြိုင်ဆုံးပြီဆိုကာမှ ရန်ကုန်ပြန်လာတော့မည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ကျွန်မဂျူတီဝင်နေသည့်ဆေးခန်းသို့ ဖုန်းဆက် ပြောကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထားက ဦးမောင်ကြိုင်မှာ အောက်တိုဘာလ(၂၆)ရက်နေ့တွင်ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရက်လည်ပြီး သည်နှင့် သူမပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့သည် အောက်တိုဘာလ(၂၈)ရက်ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ပြန်လာဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ ဖုန်းဆက်စဉ်က မပြော ခဲ့ပါ။

ကျွန်မသည် ပြန်ရောက်လာတော့မည့် ကျွန်မသူငယ်ချင်း ထားထားအေးကိုမျှော်နေခဲ့ပါသည်။

ထားထားအေးသည် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်မအိမ်မှာပဲနေမည်ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်... ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ်က လည်း ကျွန်မအိမ်မှာပင်နေခဲ့သည်။ မိဘဆွေမျိုးများမရှိတော့သော ထားထားအေးအတွက် တစ်မြို့တည်းသားများဖြစ်နေသော ကျွန်မ မိဘများကိုပင် သူ့မိဘများကဲ့သို့သဘောထားသည်။ သူနာပြုသင်တန်းတက်နေကတည်းကပင် ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အဆောင်သဘောမျိုး နေခဲ့ပြီး ထမင်းလခပေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မသည် ထားထားအေးပြန်လာတော့မည်ဆို၍ သူ့နေမည့်အခန်းကိုရှင်းလင်းကာ မျှော်နေခဲ့လေသည်။ ရောက်မယ့်ရောက်လာတော့ ထားထားအေး၏ဝိညာဉ်ကရေးလိုက်သည်ဆိုသောစာက မမျှော်လင့်ပဲရောက်လာခဲ့လေပြီ။

ထားထားအေးဝိညာဉ်ရေးလိုက်သည်စာကိုဖတ်ရင်း ကျွန်မ အတွေးနက်ရလေပြီ။

စာကို ထားရဲ့ဝိညာဉ်က အမှန်တကယ် ရေးခဲ့တာလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုဖြင့် နောက်ပြောင်ခြင်း သို့မဟုတ် လီဆည်ခြင်းပေလား။

ထားရေးသည်မှန်လျှင် စာထဲ၌ တို့သားအမိဆိုသောအသုံးအနှုန်းကို ဘာကြောင့်သုံးနှုန်းထားရသလဲ။

ထားမှာလည်း ပြန်မလာပဲပျောက်ဆုံးနေပါသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မသူငယ်ချင်း၏ပဟေဠိဖြစ်ရပ်ကို အဖြေမှန်ပေါ်အောင်စုံစမ်းရပါတော့မည်။

တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းမှာ ထားအလုပ်လုပ်ခဲ့သော ပလိပ်မြို့သို့သွားရောက်စုံစမ်းရန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ပြီးတော့... ထားဝိညာဉ် ပူးခဲ့သည်ဆိုသော အသက်၁၂နှစ်အရွယ်တောသူမလေးရှိရာ စဉ့်ကိုင်မြို့ကိုလည်းသွားရမည်။ စာပေးပို့သူ ကိုတက်လူဝင်းနှင့်ဆက်သွယ် ရပါမည်။

ကျွန်မက ပထမဦးဆုံး မန္တလေးမှ သူငယ်ချင်းနွယ်နွယ်လှိုင်ထံ ကျွန်မလာရောက်မည်အကြောင်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မ၏မိဘများထံ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ ခွင့်ပန်ကာ မန္တလေးမြို့သို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။

မန္တလေးရောက်ခါမှ နွယ်နွယ်လှိုင်၏အကူအညီကိုယူကာ ထားအကြောင်းများကိုစုံစမ်းရပါတော့မည်။ ပလိပ်တို့ စဉ့်ကိုင်တို့ကို သွားရပါတော့မည်။

ကျွန်မသည် နိုဝင်ဘာလ(၂၃)ရက်နေ့တွင် မန္တလေးသို့ မီးရထားဖြင့်ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

ကျွန်မ၏ခရီးစဉ်တွင် ထားနှင့်ပတ်သက်၍ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ ရင်ဖိုဖွယ်၊ အသိရခက် နက်နဲသောအဖြစ်များကြုံရတော့မည် ဆိုသည်ကို ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်မမသိခဲ့ပါပေ။

(၃)

နံနက်ခင်းစောစော ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှထွက်ခွာလာသောရထားကြီးက ကျွန်မအား မန္တလေးမြို့သို့သယ်ဆောင်သွားလျှက်ရှိပါသည်။

မန္တလေးမြို့တွင် တစ်ထောက်နားပြီး ပလိပ်၊ စဉ့်ကိုင်မြို့များသို့သွားရောက်၍ ထားအကြောင်းစုံစမ်းလျှင် မည်သို့များကြုံဆုံရဦးမှာပါလိမ့်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ ထားကိုအသက်ရှင်ရက်တွေ့ရပါစေ။ ကျွန်မထံရောက်လာသောဝိညာဉ်ရေးတဲ့စာမှာ မှားယွင်းသော အချက်တစ်ခုပဲဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်မက ဆုတောင်းနေမိသည်။

ထားကိုလည်း မျက်စိထဲမှာမြင်ယောင်နေမိ၏။

ထား၏မိဘများနှင့် ကျွန်မ၏မိဘများမှာ ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြပြီး ရုံးဌာနတစ်ခုတည်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူများဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိမြို့တစ်မြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မနှင့်ထား ဆယ်တန်းအောင်သည်နှစ်တွင် ကျွန်မဖခင်က ဦးစွာ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်သို့ပြောင်းရသည်။ ထားတို့မိသားစုက မြို့ကလေးတွင်ကျန်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မနှင့်ထားသည် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရန် လျှောက်ထားကြရာတွင် ကျွန်မတို့ဝါသနာပါသော သူနာပြုတက္ကသိုလ်ကို တက်ရောက်ခွင့် တင်ခဲ့ကြလေ၏။

သူနာပြုတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရသည်အခါ ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းလာတက်ရသောထားသည် ကျွန်မတို့အိမ်မှာပင်နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထား၏မိဘများသည် ကျွန်မတို့တက္ကသိုလ်တက်နေစဉ်မှာပင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။ ထားအတွက် အမွေအနှစ် အတော်များများ ချန်ရစ်ထားခဲ့ကြရှာသည်။ ထားတွင် နီးစပ်သောဆွေမျိုးသားချင်း မရှိရှာပါ။

ကျွန်မ၏မိဘများက ရရှိသည့်အမွေအနှစ်ကိုမပျောက်ပျက်အောင် ဘဏ်တွင်အပ်ထားရန်နှင့် ကျွန်မတို့အိမ်တွင်ပင်ဆက်နေပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့လေသည်။

ထားသည် ကျောင်းပြီးသည်ထိ ကျွန်မတို့အိမ်မှာပဲနေခဲ့ပါသည်။ အလုပ်ဝင်တော့လည်း အိမ်မှာပင်ဆက်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်... ထားနှင့်ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်းဆိုသည်ထက်ပို၍ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရပေသည်။ ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော်လည်း ညီအစ်မသဖွယ် ချစ်ခင်ခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ မောင်နှမသားချင်းမရှိသော တစ်ဦးတည်းသောသမီးများမဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့သည် သတ်မှတ်ထားသောစည်းကမ်းချက်များအတိုင်း အစိုးရဝန်ထမ်းအဖြစ် ပြည်သူ့ဆေးရုံများတွင် တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ နှုတ်ထွက်ခွင့်ရနိုင်သည့်လုပ်သက်ရအပြီးတွင် နှစ်ယောက်လုံး အစိုးရအလုပ်မှနှုတ်ထွက်လိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ဝါသနာပါသောသူနာပြုလုပ်ငန်းကိုမူ စပါယ်ရှယ်နာစ်(အထူးသူနာပြု)များအဖြစ် ပြင်ပဆေးရုံကြီးများ၊ ဆေးခန်းကြီးများတွင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါ၏။

ထားသည် ဆယ်တန်းအောင်ချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့အိမ်မှာပင် တလျှောက်လုံးနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ အညာကိုရောက်ဖူးချင်လို့ဆိုကာ ပလိပ်မြို့မှခေါ်ယူသောအလုပ်ကိုလျှောက်ထားပြီး ပလိပ်သို့ရောက်သွားမှပင် ထားနှင့်ကျွန်မ ခွဲခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မတို့ခွဲခွာခဲ့ချိန်မှာလည်းအကြာကြီးဟုမဆိုသာပါ။ တစ်နှစ်မျှသာဖြစ်ပါသည်။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာတော့ ထားသည် ရန်ကုန်ကိုတစ်ခေါက်မျှပြန်မလာခဲ့ပါချေ။ အရေးကြီးသောလူနာကို အိမ်တိုင်ယာရောက်ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေရသော ကျွန်မတို့သူနာပြုများအဖို့ ရက်ရှည်ခွင့်ယူဖို့လည်း မသင့်တော်ဘူးမဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မသည် ရထားပြင်ပရှုခင်းများကိုငေးမောရင်းဖြင့် ထားအကြောင်းများကို တွေးတောနေခဲ့လေသည်။

ကျွန်မကိုတင်ဆောင်လာသောမီးရထားကြီးသည် ညမှောင်ရိပ်ဖုံးစအချိန်တွင် မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

မန္တလေးဘူတာကြီးတွင် သူငယ်ချင်းနွယ်နွယ်လှိုင်းက လာရောက်ကြိုဆိုနေပါသည်။

နွယ်နွယ်လှိုင်းသည် ကျွန်မလာရောက်ခြင်းကို ထားထားအေးကိစ္စအတွက်ဟု သိရှိမထားပါ။ အလည်သက်သက်လာသည်ဟုပင် ထင်နေရှာပေ၏။

ရထားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း နွယ်နွယ်လှိုင်းပြောလိုက်သောစကားက ကျွန်မရင်ကိုဆိုသွားစေပါသည်။

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

“နင်းက ထားထားအေး ပလိပ်မှာရှိတုန်းကတော့မလာဘူး၊ ထားထားအေးရှိတုန်းကသာလာရင် တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အတူတူ လည်ကြရမှာဟယ်၊ ထားရော နေကောင်းရဲ့လား၊ ရန်ကုန်ဆေးခန်းတွေမှာ ဂျူတီဝင်နေပြီလား”

ထိုစကားကိုထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့်... နွယ်နွယ်လှိုင်းသည် ထားတစ်ယောက် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေပြီဟုထင်နေကြောင်း သိ သာပေသည်။

ကျွန်မက ဘူတာထဲတွင် အထူးအထွေပြောမနေတော့ပဲ အိမ်ရောက်မှသာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မက ကျွန်မထံရောက်လာသော “ဝိညာဉ်ရေးသည်စာ”ကိုထုတ်ပြကာ အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်သည်တွင်... နွယ်နွယ် လှိုင်းမှာ အံ့ဩရုံမက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

“ဒါဖြင့်... ထား ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မလာဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နွယ်”

“ဘုရား... ဘုရား... ထားရန်ကုန်ပြန်သွားတာတော့သေချာတယ် နင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူရန်ကုန်ပြန်မယ့်နေ့က နွယ် ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ ညကိုးနာရီလေးဆယ့်ငါးရထား အထူးအမြန်ရထားနဲ့ ပြန်မှာတဲ့၊ ဒါပေမယ့်... နွယ်က ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုမှာ လက်ထောက်လုပ်နေရလို့ ဘူတာကိုဆင်းမတွေ့ခဲ့ဘူး”

“အဲဒီနေ့ကို နွယ်မှတ်မိလားဟင်”

“နွယ်ဒိုင်ယာရီကိုပြန်ကြည့်ရင်ရပါတယ်၊ နေဦး... နွယ်ကြည့်ပေးမယ်နော်”

နွယ်နွယ်က သူမ၏နေ့စဉ်ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းထဲတွင် ပြန် ကြည့်ပေးသည်။

“အဲဒါ နိုဝင်ဘာလ၁၀ရက်၊ တနင်္လာနေ့ပဲနင်း၊ အဲဒီနေ့က ခွဲလူနာတစ်ယောက်ရှိလို့ နွယ် ထားကိုလိုက်မပို့ဖြစ်တာ၊ ဗသချာ တယ်၊ ဒါပေမယ့်... နင်း၊ ထားဟာ ရန်ကုန်လည်း ပြန်ရောက်မလာဘူး၊ ထား ဝိညာဉ်ရေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့စာလည်းရောက်လာတယ် ဆိုတော့ ထားဟာ အဲဒီနေ့က ရထားနဲ့ လိုက်မှလိုက်ဖြစ်ရဲ့လားမသိဘူးဟယ်”

“သိပ်တော့မကြာသေးဘူးလေ၊ တို့တွေ နောက်ကြောင်းတွေလှန်ပြီး စုံစမ်းရမှာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် ပလိပ်ကိုသွားစုံစမ်းဖို့ ကိုယ်လာခဲ့တာပဲနွယ်နွယ်၊ လိုအပ်ရင် ကိုတက်လူဝင်းရှိတဲ့ စဉ်ကိုင်ကိုလည်း လိုက်သင့်လိုက်ရမယ်လေ”

“နွယ်ကူညီပါမယ်နင်း၊ ဒီကိစ္စကို နွယ်လည်းစိတ်ဝင်စားတယ်၊ ထားဟာ နွယ်သူငယ်ချင်းပါ၊ နွယ်ကူညီမှာပေါ့”

(၄)

နောက်တစ်နေ့တွင်... နွယ်နွယ်လှိုင်းက သူမ၏မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ပလိပ်ကိုလိုက်ပို့ပေးပါသည်။

ပလိပ်မြို့သို့ရောက်ရှိသော ရန်ကုန်-မန္တလေးကားလမ်းမကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းဖြောင့်ဖြူးလှပေ၏။ မန္တလေးသို့မရောက်တာကြာ ပြီဖြစ်သောကျွန်မသည် အဆင့်မြင့်လှသော ခြောက်လမ်းသွားအဝေးပြေးလမ်းမကြီးကိုကြည့်၍ ကြည်နူးအံ့ဩမိရပေသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးသည် လမ်းမကျယ်ကြီးတွင် လေးမှလွတ်သောမြားတစ်စင်းကဲ့သို့ အမြန်ပြေးနေသည်။ တစ်မြို့တစ်ရွာ စီဖြစ်သော်လည်း လမ်းကလည်းကောင်း၊ ယာဉ်ကလည်းမြန်သည်မို့ သိပ်မကြာလှပဲ ပလိပ်မြို့ကိုရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ပလိပ်မြို့မှာ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းမကြီးဘေး လမ်းမကြီး၏ ညာဖက်တွင်ကပ်ရက်ရှိသော မန္တလေးနှင့်မဝေးလှသည့်မြို့က လေးဖြစ် ပါသည်။ မြွေဘုရားရှိသည့်အတွက် နာမည်ကျော်ကြားသောမြို့ကလေးလည်းဖြစ်ပါ၏။

ပလိပ်အရောက်တွင် မကြာခင်ကကွယ်လွန်သွားခဲ့သော ဆန်စက်ပိုင် ဦးမောင်ကြိုင်အိမ်ကိုစုံစမ်းရာ အလွယ်တကူပင်စုံစမ်းလို့ ရခဲ့ပါသည်။ မြို့အဝင်လမ်းမအတိုင်း တည်တည်မောင်းဝင်သွားရန်လမ်းညွှန်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် မြို့ထဲသို့အတန်ငယ်ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့ရာကျယ်ပြောသောခြံကျယ်ကြီးထဲမှ ဦးမောင်ကြိုင်၏တိုက်အိမ်ကြီးကို ရောက်ရှိ ခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်မက အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က တခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ခိုင်းထားခဲ့ကာ အိမ် ရှင်များကိုသွား၍အကြောင်းကြားပေးပါသည်။

ခဏအကြာတွင် အဘွားကြီးတစ်ဦးညွှန်ခန်းထဲသို့ဆင်းလာပါသည်။

“ဘာကိစ္စများရှိကြလို့လဲ”

“ကျွန်မက ရန်ကုန်ကပါကြီးကြီး၊ ဒီအိမ်မှာအလုပ်လုပ်သွားတဲ့ သူနာပြုဆရာမထားထားအေးရဲ့သူငယ်ချင်းပါ၊ နာမည်က နှင်အေးဖြူလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဪ... ဆရာမလေးသူငယ်ချင်းကိုး၊ ဆရာမလေးက ပြန်သွားပါပြီ၊ ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားတယ်၊ သူပြုစုပေးနေတဲ့ ကြီးကြီးရဲ့အစ်ကိုကြီးလည်း ဆုံးသွားရှာပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါကြီးကြီး၊ ထားထားအေး ဘယ်နေ့က ရန်ကုန်ပြန်သွားပါသလဲရှင်”

“ဆယ်ရက်မကတော့ဘူးကွဲ့၊ ရက်အတိအကျတော့ ကြီးကြီးလည်း မမှတ်မိတော့ဘူး၊ မောင်ဉာဏ်မိုးကိုမေးမှသိမယ်၊ အစ်ကို ကြီးက အောက်တိုဘာ ၂၈မှာဆုံးတယ်၊ အစ်ကိုကြီးရက်လည်ပြီးမကြာဘူး၊ ဆရာမလေးပြန်သွားတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီး၊ ထားထားအေး ရန်ကုန်ကိုပြန်ရောက်မလာလို့ပါ”

“ဘယ်လိုကွဲ့”

အဘွားကြီးက အံ့ဩသွားဟန်တူသည်။

“ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပြီး ရထားပေါ်ရောက်တဲ့အထိ ဒီအိမ်က တာဝန်ယူပို့ပေးလိုက်တာပဲကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထားထားအေးရန်ကုန်ကို ခုထိပြန်မလာလို့ ကျွန်မလာမေးတာပါကြီးကြီး”

“တစ်နေရာရာများ ဝင်နေရော့သလားကွယ်”

“ဝင်စရာမရှိပါဘူးကြီးကြီး၊ ထားက ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျွန်မတို့အိမ်မှာနေမှာပါ၊ ကျွန်မတို့အိမ်ကိုပဲလာရမှာပါကြီးကြီး”

“အဲဒါတော့ပြောတယ်ကွဲ့၊ သူက သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ နေတာတဲ့”

“သူပြန်လာခါနီးတော့ ကျွန်မကိုဖုန်းဆက်ပါသေးတယ်၊ ဒီကအန်ကယ်ဆုံးပြီးခါစပါ၊ ဖုန်းဆက်ပြီးကတည်းက အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတာပါကြီးကြီး”

“ဖုန်းဆိုလို့... ကြီးကြီးကလည်း ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဖုန်းလေးတစ်ချက်ဆက်ဖို့မှာလိုက်ပါသေးတယ်၊ ဆရာမလေးဖုန်းမဆက် တော့ ထူးတယ်လို့တော့ထင်မိသား၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မလာဘူးဆိုတော့ရင် ထိတ်လိုက်တာကွယ်၊ ဘဲနဲ့ထင်သတန်း”

“မထင်တတ်အောင်ပါပဲကြီးကြီးရယ်”

“ရန်ကုန်နဲ့မန္တလေး ဘာခရီးဝေးလို့တုန်းကွယ်၊ ရထားပေါ်တက်သွားမှတော့ ရောက်ဖို့ပဲရှိတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကြီးကြီး၊ ကျွန်မလည်း စိတ်ပူလို့လိုက်လာတာပါ၊ နောက်ပြီး...”

ကျွန်မက ဝိညာဉ်ရေးသောစာ ကျွန်မဆီရောက်လာကြောင်း ပြောဖို့သင့်မသင့်ချိန်ဆကြည့်လိုက်သည်။ ဘေးမှ နွယ်နွယ်လှိုင့်ကို သဘောထားတောင်းခံသလိုမျိုးလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နွယ်နွယ်က သူ့ခြေထောက်ဖြင့် ကျွန်မခြေထောက်ကိုလှမ်းထိကာ မပြောဖို့ဟန့်တားလိုက်လေ၏။

“ဟိုမှာလည်း သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်စရာတွေ စောင့်နေလို့ပါ”

ကျွန်မက စကားလမ်းကြောင်းကိုလှည့်ပစ်လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်... အတွင်းခန်းထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးထွက်လာလေသည်။ အမျိုးသမီးက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့- နင်တို့က ဘယ်သူတွေတုန်း၊ ဘယ်ကလာကြတာတုန်း”

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ဦးမောင်ကြိုင်၏သမီး စိတ်မမှန်သောအမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မက မြင်ရုံနှင့်သိလိုက်လေသည်။ ထား ရေးပို့ သောစာထဲတွင် သူမအကြောင်းပါခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်ပါလား။

အသွင်အပြင်အရလည်း သူမကို ဦးနောက်မူမှန်ရှိသူမဟုတ်မှန်း ကြည့်ရုံဖြင့်သိနိုင်ပါသည်။

အဝတ်အစားများကတော့ သစ်သစ်လွင်လွင်သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလည်း သနပ်ခါးများလိမ်းထား သည်။ သနပ်ခါးကိုထူထူပိန်းပိန်းလိမ်းထားရာ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်နှာဖုံးတစ်ခု ထပ်စွတ်ထားသကဲ့သို့ပင်ထင်ရပါသည်။ သနပ်ခါးများမှာ ညီညီညာညာမဟုတ်ပဲ ဖြစ်သလိုလိမ်းထား၍ အစင်းကြောင်းကြီးများဖြစ်နေသည်။

အထူးခြားဆုံးမှာ... ပန်းပန်ထားပုံဖြစ်၏။ သူမက ပန်းကို ဦးခေါင်းထိပ်တည့်တည့်တွင် ပန်ဆင်ထားလေသည်။ နှင်းဆီပွင့် အနီရဲရဲကြီးတစ်ပွင့်ဖြစ်၏။ ပန်းပန်ထားပုံမှာ ကလစ်၊ ဆံညှပ်များဖြင့် ထိုးပန်ထားခြင်းမဟုတ်ပါ။ ပလတ်စတစ်ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ပတ် ချည် ထားခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ကြိုးစတစ်ဖက်က ပန်းပေါ်ကျနေသေးသည်။ ပလတ်စတစ်ကြိုးမှာလည်း အထုတ်အပိုးများချည်နှောင်သော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြိုးဆိုသည့် အပေါစားကြိုးတစ်ချောင်းသာဖြစ်လေသည်။ ထိုအဆင်အပြင်ကပင် သူမအား စိတ်ထားမူမှန်သူအဖြစ် သိသာစေပေ၏။

“နင်တို့ဘယ်ကလဲဟေ၊ ဘာလာလုပ်တာတုံး”

သူမက နောက်တစ်ကြိမ်မေးရင်း အဘွားကြီးဘေးတွင် ဝုန်းကနဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခင်မိ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားနေစမ်း၊ ဧည့်သည်တွေကိုမရောရဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ ဧည့်သည်ကို နင်နဲ့ငါနဲ့မပြောရဘူး၊ သွား- သွား”

“အို... ဒီကောင်မလေးက လှလို့ပေါ်ခေါ်လေးရဲ့၊ နင်သိပ်လှတယ်ဟယ်၊ သိလား”

သူမက ကျွန်မကိုလက်ညှိုးကြီးဖြင့်ထိုးပြကာ အားရပါးရပြောလိုက်လေသည်။

“သည်းခံပါကွယ်၊ ကြီးကြီးတူမလေးပါ၊ သူက...”

“ရပါတယ်ကြီးကြီး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ခင်မိ၊ ဧည့်သည်တွေကိုမနှောက်ယှက်ရဘူးနော်၊ ဒီကလေးမတွေက အိမ်မှာလာပြီး ညီးအဖေကိုပြုစုသွားတဲ့ ဆရာမလေး ထားထားအေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကွဲ့”

“ဆရာမလေး၊ အေး- ဆရာမလေးလည်း လှတာပဲဟဲ့၊ နင်လှတာ ဆရာမလေးသူငယ်ချင်းမို့လို့၊ ဟီ ဟီ ဟီ”

ကျွန်မကပြုံးလိုက်မိပါသည်။ စိတ်ပေါ့သွပ်သူပြောခြင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း လူပီပီ ကျွန်မသည် လှတယ်အပြောခံရ၍ပီတိဖြစ်မိရသည်။

“ဒါပေမယ့်... နင်တို့လှတာ ငါ့တော့မမိပါဘူး၊ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း၊ ငါက မေသစ္စာဦးနဲ့တူတယ်”

သူမက ထိုင်ရာမှထကာ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ရင်း ဟန်လုပ်ပြလိုက်ပြန်လေသည်။

“ခင်မိ၊ အိမ်ထဲသွားနေလို့ပြောတယ်၊ တယ်ခက်ပါလား”

“နေပါစေကြီးကြီးရယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

နွယ်နွယ်လှိုင်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့သည် သူမကိုကြည့်ပြီး ရယ်မောလိုခြင်း၊ ပြုံးမိခြင်းမဖြစ်မိပါ။ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများဖြစ်သည်အားလျော်စွာ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်မှကြည့်၍ ဂရုဏာသက်မိပါသည်။

“နာမည်က ခင်မိမိကြိုင်-တဲ့၊ ကြီးကြီးအစ်ကိုကြီးလင်မယားမှာ သားသမီးဆိုလို့သူတစ်ယောက်ပဲ ထွန်းကားပါတယ်၊ ကြီးကြီးကတော့ အပျိုကြီးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြီးကြီးနာမည်က ဒေါ်ခင်မြိုင်တဲ့၊ ဆရာမတို့ကို မောင်ဉာဏ်မိုးလာတဲ့အထိစောင့်စေချင်တယ်၊ အိမ်မှာမောင်ဉာဏ်မိုးရှိလို့သာ ကြီးကြီးတို့လည်း အဆင်ပြေပြေနေနိုင်တာပဲ”

“ကိုဉာဏ်မိုးဆိုတာက...”

“ကိုဉာဏ်မိုးဆိုတာ ငါ့ယောကျာ်းပဲ၊ ငါ့ယောကျာ်းက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ဟီဟီ...”

“ခင်မိ၊ နင်-ငါလို့မပြောရဘူးဆိုတာ ဘယ်နှခါသင်ရမလဲ၊ ခက်ပါလားအေ”

ကျွန်မသည် စိတ်ပေါ့သွပ်နေသူ မခင်မိမိကြိုင်တွင် ခင်ပွန်းယောကျာ်းရှိသည်ဆို၍ အံ့ဩသွားမိသည်။ ထားစာထဲမှာတော့ ခင်မိမိကြိုင်မှာ ယောကျာ်းရှိကြောင်း မပါပါပေ။

ထိုစဉ်... အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်သံကြားလိုက်သည်။

“ဟော- ကိုဉာဏ်မိုးပြန်လာပြီ၊ ငါ့ယောကျာ်းပြန်လာပြီ၊ ကိုကို ပြန်လာပြီ-ဟေ့- ကိုကိုပြန်လာပြီ”

ခင်မိမိကြိုင်သည် ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်ရှေ့သို့အလျင်အမြန် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

“အဲဒါသာကြည့်တော့ကွယ်၊ ကြီးကြီးတို့မှာ သူ့အတွက်ပဲစိတ်ပူနေရတယ်၊ ဧည့်သည်လာရင်လည်း သူက ဝင်ဝင်ပါတော့ အားနာနေရတယ်၊ စိတ်မရှိနဲ့နော် ဆရာမတို့”

“ရပါတယ်ကြီးကြီး၊ ကျွန်မတို့က ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတွေပါ၊ နားလည်မှုရှိပါတယ်”

အပြင်မှပြန်လာသော ခင်မိမိကြိုင်၏လင်ယောကျာ်းမှာ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာပေပြီ။ ခင်မိမိကြိုင်က သူ့ယောကျာ်းကို လက်မောင်းချင်းတွဲချိတ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်လာလေ၏။

“ဟိတ်- ကိုကို၊ ဟိုမှာ ကောင်မလေးလေးလှလှလေးတွေ ရောက်နေတယ်၊ သူတို့က ဆရာမလေးရဲ့သူငယ်ချင်းတဲ့၊ နင် သူတို့ကို မကြိုက်ရဘူးနော်”

“ဟဲ့-ခင်မိ”

ဒေါ်ခင်မြိုင်က လှမ်းဟန်တားလိုက်ချိန်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကိုဉာဏ်မိုးဆိုသူ၏အကြည့်က ကျွန်မတို့ထံရောက်လာလေသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဧည့်ခန်းထဲရောက်မှပင် ဧည့်သည်များရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရပုံပေါ်သည်။

သူသည် ကျွန်မတို့ကိုမြင်လိုက်သည်တွင် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဆရာမထားထားအေးသူငယ်ချင်းတွေ၊ ဟုတ်လား၊ ဆရာမလေးက ပြန်သွားတာကြာပြီခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးဉာဏ်မိုး၊ ကျွန်မရန်ကုန်ကပါ၊ ထားထားအေးနဲ့ အတူနေတဲ့ နှင်းအေးဖြူပါရှင်”

ကျွန်မက ထိုင်ရာမှထကာ ကိုဉာဏ်မိုးဆိုသူကို ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ထိုင်ပါခင်ဗျာ”

ကိုဉာဏ်မိုးက သူ့ကိုယ်တိုင်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်းပြောလိုက်သည်။

ခင်မိမိကြိုင်က ကိုဉာဏ်မိုးထိုင်လိုက်သောကုလားထိုင်၏ လက်တန်းတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း ကိုဉာဏ်မိုးပန်းကိုဖက်ထားလိုက်လေသည်။ ကို ဉာဏ်မိုးသည် ခင်မိမိကြိုင်အပြုအမူအတွက် ကျွန်မတို့ကိုရှက်နေပုံရသည်။

“ထားထားအေး ဘယ်နေ့က ပြန်သွားတာပါလဲရှင်၊ အခုထိ ရန်ကုန်ကိုပြန်ရောက်မလာလို့ ကျွန်မလိုက်လာတာပါ”

“ဗျာ-”

ကိုဉာဏ်မိုးက အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ကျွန်မကိုငေးကြည့်နေလေသည်။

“ဆရာမလေးပြန်သွားတာ နီဝင်ဘာဝရက်ကတည်းကပါ မနှင်းအေးဖြူ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အထူးအမြန်ရထားလက်မှတ် ဝယ်ပေးလိုက်တာပါ၊ လမ်းထိပ်က အပျိုကြီးညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ အိပ်ခန်းတွဲတစ်တွဲတည်းမှာ အတူစီးပြီးပြန်သွားတာပါ”

“ဒါပေမယ့်... သူ ဒီနေ့ထိ ရန်ကုန်ရောက်မလာဘူးရှင်”

“ဟုတ်လား၊ ထူးတော့ထူးတာပဲ၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်အလုပ်များနေလို့ ဘူတာကိုတော့လိုက်မပို့နိုင်ဘူး၊ ဘူတာကို အိမ်ကကားနဲ့ပဲ ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ဒရိုင်ဘာလိုက်ပို့တယ်၊ ခဏနော- ဒရိုင်ဘာကို ကျွန်တော် ခေါ်မေးကြည့်မယ်”

ကိုဉာဏ်မိုးက ထိုင်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်လျှက် ဒရိုင်ဘာကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရဲကြီး၊ ရဲကြီး၊ ခဏလာဦး”

ရဲကြီးဆိုသူဒရိုင်ဘာ ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာသည်။

“သူက ကျွန်တော်တို့ဒရိုင်ဘာ ရဲဝင်းပါ၊ ရဲကြီး- ဆရာမလေးကိုဘူတာလိုက်ပို့တုန်းက ရထားထွက်တဲ့အထိ မင်းစောင့်နေသလား”

“ရထားထွက်တဲ့အထိတော့ မနေဘူးဆရာ၊ ဆရာမလေးက ပြန်ခိုင်းလို့ပြန်လာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အထုပ်အပိုးတွေပစ္စည်းတွေကို ရထားပေါ်မှာ သေချာနေရာချထားပေးပြီးမှပြန်လာတာပါဆရာ”

ကိုဉာဏ်မိုးက ကျွန်မဖက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာမပြန်မယ်ဆိုတော့ လက်မှတ်ကို သုံးရက်ကြိုပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မန္တလေးဘူတာမှာသွားဝယ်ပေးတာပါ၊ လမ်းထိပ်က ဒေါ်တင့်တင့်နဲ့ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့ အပျိုကြီးညီအစ်မကလည်း ရန်ကုန်သွားမယ် သူတို့ဖို့ပါလက်မှတ်ဖြတ်ပေးပါဆိုလို့ သုံးစောင်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်၊ အိပ်ခန်းတွဲနဲ့ပါမနှင်းအေးဖြူ”

“ဒါဖြင့်... အပျိုကြီးညီအစ်မဆိုတာနဲ့ အတူတူသွားတာပေါ့နော်၊ သူတို့ကိုမေးကြည့်မှထင်ပါရဲ့”

“အန်တီမြင့်တို့ညီအစ်မ ရန်ကုန်က ပြန်မလာသေးပါဘူးခင်ဗျ၊ ရဲကြီး- မင်းတို့ဘူတာရောက်တော့ အန်တီမြင့်တို့ရောက်နေပြီလား”

“ကျွန်တော်ပြန်လာတဲ့အထိ အန်တီမြင့်တို့ညီအစ်မကိုမတွေ့ခဲ့ပါဘူးဆရာ၊ တွဲထဲကို ဆရာမအရင်ဆုံးရောက်တာပါ”

“အေး-အေး- မင်းသွားနိုင်ပြီ”

ဒရိုင်ဘာထွက်သွားသည်နှင့် ခင်မိမိကြိုင်က ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်လေသည်။

“နင်တို့မသိဘူးလား... ဆရာမလေး ရထားပေါ်က ကျသေသွားပြီဟဲ့”

“ခင်မိ”

“မိမိကလည်းကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမသေပြီ၊ ငါသိတယ်”

“မိမိ၊ မင်းအထဲဝင်နေစမ်း”

“လာခဲ- ခင်မိ”

ဒေါ်ခင်မြိုင်က ထိုင်ရာမှထလာကာ ခင်မိမိကြိုင်ကို လက်မောင်းမှစွတ်ခွဲပြီး အတွင်းခန်းထဲသို့ခေါ်သွားလေသည်။

“ဆရာမတို့ စကားပြောကြဦးနော်၊ ကြီးကြီး...”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီး၊ ရပါတယ်ရှင်”

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးက ဦးနှောက်မကောင်းတော့... ထင်မိထင်ရာ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့နားလည်ပါတယ်”

“ဆရာမရန်ကုန်ပြန်ရောက်မလာဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုများ ယူဆပါသလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်မတို့လည်း မတွေးတတ်တော့ပါဘူးဦးဉာဏ်မိုး၊ ရောက်ချိန်တန်တဲ့အထိရောက်မလာလို့ ကျွန်မတို့ ဒီအထိလိုက်လာတာ ပါရှင်”

“မထားထားအေး-အဲ...ဆရာမမှာ တခြားသွားစရာနေရာများရော ရှိမလား၊ စုံစမ်းပြီးပေးမလားအေးဖြူ”

“မရှိပါဘူးရှင်၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက ကျွန်မတို့မိသားစုနဲ့နေလာတာပါ။ သူပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဒီက ဦးမောင်ကြိုင်ဆုံးပြီးကာစကတည်းက ကျွန်မကိုဖုန်းဆက်ပြီးပြောထားပါတယ်”

“ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲမလားအေးဖြူ”

“ကျွန်မလည်း ဘာပြောရမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူးဦးဉာဏ်မိုး”

ကျွန်မတို့အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ပါ့မယ်လေ၊ ဆရာမလေးဟာ ဒီအိမ်မှာနေသွားစဉ်တလျှောက် သူ့တာဝန်သူ ကြေပါ တယ်၊ ဆရာမကိုဖုန်းတဲ့သူလည်း မရှိပါဘူးမလားအေးဖြူ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မလားအေးဖြူ အခု ဒီကိုဘယ်လိုလာပါသလဲ”

“ကျွန်မ မန္တလေးက သူငယ်ချင်းအိမ်မှာတည်းနေပါတယ်၊ သူ့ပါ။ ကျွန်မတို့လိုပဲ စပါယ်ရှယ်နာရီတစ်ယောက်ပါ၊ နာမည်က နွယ်နွယ်လှိုင်ပါဦးဉာဏ်မိုး”

“မလားအေးဖြူကလည်း နာရီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မန္တလေးမှာနေဦးမှာလား၊ မနွယ်နွယ်လှိုင်လိပ်စာပေးခဲ့ပါ၊ စုံစမ်းကြည့်လို့အကြောင်းထူးရင် ကျွန်တော်လာပြောပါ့မယ်၊ ဖုန်း နံပါတ်ကောရှိမလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လိပ်စာရောဖုန်းနံပါတ်ပါပေးခဲ့ပါမယ်”

နွယ်နွယ်လှိုင်က မန္တလေးအိမ်လိပ်စာနှင့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးပေးလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်ဖုန်းနံပါတ်တော့ သိပြီးသားထင်တယ်”

“မသိသေးပါဘူးရှင်၊ ထားက ပြောမထားပါဘူး၊ သူပြန်လာတော့မယ်ဆိုတာပဲ ဖုန်းတစ်ကြိမ်ဆက်ဖူးတယ်”

“ဆရာမလေးက သိပ်စည်းကမ်းကြီးပါတယ်၊ ဖုန်းသုံးခွင့်ပြုထားပေးမယ့် မသုံးပါဘူး၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်လိပ်စာကတ်ပါဆရာမ”

ကိုဉာဏ်မိုးက သူ့လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို ကျွန်မအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းအတွက် သိပ်စိတ်ပူမိပါတယ်ဦးဉာဏ်မိုး၊ ထားဟာ ဆွေမရှိမျိုးမရှိတစ်ကောင်ကြွက်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါ၊ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ထဲကလည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ကျွန်မသည်ပြောရင်းငိုသံပါလာသည်။ ထားအတွက်စုံစမ်းခြင်းသည် အချည်းအနီးဖြစ်တော့မည်လားဟုအတွေးဝင်ကာ ဝမ်းနည်း မိခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထားကိုယ်တိုင်နေသွားတဲ့အိမ်က ထားပြန်သွားကြောင်း အထောက်အထားခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့် ပြောနိုင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မကိုနှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် ကိုဉာဏ်မိုးကစုံစမ်းပေးမည်ဟုပြောသော်လည်း သူ့ဘယ်လိုစုံစမ်းမည်နည်း။ သဲလွန်စ ပျောက်နေပြီဟု ထင်မိပါသည်။

ကိုဉာဏ်မိုးက ကျွန်မကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မတို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး၊ လိုအပ်ရင် နောက်တစ်ကြိမ်လာပြီး မေးမြန်းခွင့်ပြုပါရှင်”

နွယ်နွယ်လှိုင်က နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ လာနိုင်ပါတယ်”

“ကြီးကြီးကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်လို့ပြောလိုက်ပါနော်”

ကျွန်မတို့ ထားထားအေးနေထိုင်ခဲ့ရာအိမ်ကြီးဆီမှ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

(၅)

ကျွန်မနှင့်နွယ်နွယ်လိုင်သည် ကိုညာဏ်မိုးတို့အိမ်မှထွက်ခွာလာပြီးနောက် ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းမကြီးဘေးရှိ အအေးဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

“ကိုယ့်ဆီကို ထားရဲ့ဝိညာဉ်က ရေးလိုက်တဲ့သဘောနဲ့ စာရောက်လာတာကို နွယ်က ကိုညာဏ်မိုးတို့ကို ဘာဖြစ်လို့မပြောစေ ချင်ရတာလဲနွယ်”

“ထားပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့ပယောဂပါနေရင် သူတို့ဖက်က ကြိုတင်ပြီးကာကွယ်မှုတွေလုပ်နေမှာစိုးလို့ပါနင်း”

“ဟင်... နွယ်က ထားပျောက်ဆုံးမှုကို ကိုညာဏ်မိုးတို့မိသားစု နဲ့ပတ်သက်မယ်လို့ ထင်သလား”

“အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကိုညာဏ်မိုးရော ဒေါ်ခင်မြိုင်ကပါ ထားကိုချီးကျူးစကားတွေပြောခဲ့တယ်၊ သူတို့လူကြီး တွေဖက်ကိုတော့ နွယ်သံသယမဖြစ်ဘူး၊ နွယ်စိတ်ထဲမှာ ခင်မိမိကြိုင်ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကိုသိပ်အစာမကြေမိဘူးနင်းရယ်”

“ခင်မိမိကြိုင်က စိတ်မှမမှန်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ စိတ်မမှန်လို့ပဲ နွယ်သံသယဖြစ်တာပေါ့၊ ကိုညာဏ်မိုးကို သူပြောလိုက်တဲ့စကားတစ်ခွန်းမှတ်မိလိုက်လားနင်း၊ ဆရာမလေးသူငယ်ချင်းကသိပ်လှတယ်၊ နင်သူတို့ကိုမကြိုက်ရဘူးနော် ဆိုတာလေ”

“ဪ... အင်း...”

“ဒါ... အကြောင်းမဲ့ပြောတာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်နင်း၊ သူ့ယောကျ်ားကိုညာဏ်မိုးဟာ ထားနဲ့... ဒါမှမဟုတ်... တခြားချောချော လှလှမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ဖူးသလားမှမသိတာ၊ အရူးစကားဆိုပေမယ့် သူပြောလိုက်ပုံက ရှေ့တုံးကလုပ်ရပ်ကို ဖော်ပြီး သတိပေးလိုက်သလိုဖြစ်နေတယ်လေ”

နွယ်နွယ်လိုင်၏စေ့စေ့စပ်စပ်တွေးတောနိုင်မှုအတွက် အံ့ဩမိသည်နှင့်အတူ ကျွန်မမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လာရလေသည်။

“ပြီးတော့... နင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ထားက နင်းကို သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်းစာရေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်... သူ့ချစ်သူ ဘယ်သူဆိုတာ စာထဲမှာဖော်ပြထားခဲ့ဘူးဆို၊ ထားချစ်သူဟာ ကိုညာဏ်မိုး ဖြစ်မနေနိုင်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

“ထားဟာ မယားရှိလင်တစ်ယောက်ကို ချစ်ကြိုက်တဲ့အထိ မမိုက်မဲဘူးထင်ပါရဲ့နွယ်ရယ်”

“ထားသိက္ခာကို နွယ်လည်းယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ရက်ရှည်လများ တစ်အိမ်တည်းအတူနေခဲ့ကြတာလေ၊ ခင်မိမိကြိုင် ကလည်း စိတ်နောက်နေတာဆိုတော့ ဘယ်ယောကျ်ားမဆိုစိတ်ပျက်မိမှာအမှန်ပဲ၊ ထားနဲ့အတူနေပြီး သံယောဇဉ်ငြိမ်သွားဘူးလို့မပြော နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ခင်မိမိကြိုင်က ထားကိုတစ်ခုခုလုပ်လိုက်တယ်လို့ နွယ်ထင်တာပေါ့နော်”

ကျွန်မသည် ပြောရင်း ငိုသံပါလာပြန်လေပြီ။ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုဒဏ်ကို ကျွန်မမခံနိုင်ပါ။

“ခင်မိမိကြိုင်ဟာ ရူးနေတယ်ဆိုပေမယ့် သန်သန်မာမာကြီး၊ ပြီးတော့ သူ့အားလုံးကိုသိတယ်၊ နားလည်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ မေသစ္စာဦးနဲ့တူတယ်လို့တောင် ပြောနိုင်သေးတာ၊ အရူးပါးဆိုတာမျိုးပါနင်းရယ်”

“ခင်မိမိကြိုင်က ထားကို... သတ်... သတ်...”

ကျွန်မစကားဆုံးအောင်ဆက်မပြောနိုင်၊ ငိုရှိုက်မိပေပြီ။

“မျက်ရည်မကျပါနဲ့နင်းရယ်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထိမ်းပါ၊ ဒါတွေက နွယ်စိတ်ထင်တွေကိုပြောနေတာပါ၊ အတိအကျဖြစ်ရမယ် လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်နွယ်... လူတစ်ယောက်လုံး သေသလားရှင်သလားမသိ... ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အဖြစ်မှာ အကွက်စေ့အောင် တွေးရမှာပါ၊ နွယ်တွေးတာတွေသဘာဝကျပါတယ်”

“နွယ်တို့အတွက် အားကိုးရာမဲ့သွားသေးပါဘူးနင်း၊ ဆက်လိုက်စရာသဲလွန်စတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ စဉ်ကိုင်က ကိုတက်လူဝင်း ဆီ သွားမယ်လေ”

“ဝိညာဉ်ဝင်ပူးတယ်ဆိုတာတော့ သိပ်မရေရာဘူးနော်၊ ကိုတက်လူဝင်းကလည်း စာသာပို့ပေးလိုက်တယ်၊ သရဲတစ္ဆေနှာနာဘာဝ ဆိုတာတွေ ယုံတာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိညာဉ်ရေးတဲ့စာကို ကိုတက်လူဝင်းတစ်ဆင့် ပို့ပေးလို့ နွယ်တို့ဒီနေရာအထိရောက်လာပြီမဟုတ်လား၊ ဒီစာဟာ အကြောင်းမဲ့တော့မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ စဉ်ကိုင်ကိုလိုက်သွားရင် တစ်ခုခုကို ထူးခြားရမယ်နင်း”

“နင်းက နွယ်ကိုအားနာလို့ပါ။ ပလိပ်လိုက်ပို့ပြီး စဉ်ကိုင်ကို တစ်ခါလိုက်ပို့ရဦးမယ်ဆိုတော့...”

“နင်းကလည်းဟယ်၊ ထားက တို့နဲ့လည်းသူငယ်ချင်းပါ။ နွယ်အားတုံးကူညီရတာပါ။ ပြီးတော့ စဉ်ကိုင်ဆိုတာ ဒီကနေ ဆယ်မိနစ်ခရီးပဲရှိတော့တာ”

“ဟင်-ဟုတ်လား”

“ပြောနေကြာတယ်နင်း၊ နွယ်တို့သွားကြစို့”

ပလိပ်နှင့်စဉ်ကိုင်ခရီးမှာမဝေးလှပါ။ နွယ်ပြောသလို ဆယ်မိနစ်သာကြာပါသည်။

စဉ်ကိုင်သည်လည်း ရန်ကုန်-မန္တလေး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေးမှ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ မြို့နယ်အဆင့်ရှိမြို့တစ်မြို့ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်မတို့စဉ်ကိုင်ရောက်တော့ ကိုတက်လူဝင်းရေးပေးလိုက်သည့်လိပ်စာကို အလွယ်တကူရှာတွေ့သည်။ လမ်းမကြီးဘေးမှာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုတက်လူဝင်းတို့နေအိမ်မှာ ပွဲရုံတစ်ရုံဖြစ်နေသည်။ ပွဲရုံနာမည်ကလည်း **“တက်လူပွဲရုံ”** တဲ့။

ပွဲရုံထဲသို့ ကျွန်မတို့ဝင်စုံစမ်းတော့ ပွဲရုံထဲတွင်ထိုင်နေသော စာရေးဖြစ်ဟန်တူသူက ကိုတက်လူဝင်းကိုခေါ်ပေးပါသည်။

အိမ်မကြီးထဲမှထွက်လာသော အသားညိုညိုထောင်ထောင်းမောင်းမောင်းနှင့်ခန့်ချောချောသောလူမှာ ကိုတက်လူဝင်းပင်ဖြစ်ပေ သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တက်လူဝင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မရန်ကုန်ကပါ။ သူနာပြုဆရာမ နှင်းအေးဖြူ ပါရင်”

ကိုတက်လူဝင်းမျက်နှာမှာ အံ့ဩသည့်အရိပ်အသွင်များပေါ်သွားလေသည်။

“ဪ... ကျွန်တော်စာပို့ထားတာ ရတယ်ပေါ့၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် လိုက်လာတာလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုတက်လူဝင်း”

“ဒါဖြင့်... ကောင်မလေးကိုဝင်ပူးတဲ့အမျိုးသမီးဟာ တကယ်ရှိတာပေါ့နော်၊ ဪ... လာကြပါခင်ဗျာ၊ အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့ပါ”

ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မတို့ကို နောက်ဖက်အိမ်မကြီးထဲမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့သည် သီးနှံများဖြင့် ပြည့်ကြပ်နေသောပွဲရုံထဲမှဖြတ်သန်းကာ နောက်ဖက်တိုက်ကြီးဆီသို့လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။

ဧည့်ခန်းထဲအရောက်ဝယ် အတွင်းမှထွက်လာသောအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့်ဆုံမိလေသည်။

“ဘယ်ကဧည့်သည်တွေများလဲ သား”

အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်မတို့ကိုအကဲခတ်ရင်း ပြီးရှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“မေမေ ဟိုကောင်မလေးကိုဝင်ပူးပြီးရေးတဲ့စာလေ၊ သား သူပြောတဲ့လိပ်စာအတိုင်း ရန်ကုန်ကိုထည့်လိုက်တာ အခု... ရန်ကုန်က လိုက်လာပြီမေမေ၊ ဟောဒါ... သူနာပြုဆရာမ မနှင်းအေးဖြူဆိုတာပဲ”

“အို...”

ထိုအဖြစ်ကို ကိုတက်လူဝင်းမိခင်ကလည်း သိထားပြီးပုံရသည်။

“ထိုင်ကြပါကွယ်၊ အန်တီတို့လည်း ဒါမျိုးတစ်ခါမှမကြုံဖူးဘူး၊ သားက ဟုတ်လိုဟုတ်ငြားဆိုပြီး စာထည့်လိုက်ပေမယ့် ဇေဝ ဝေပါ၊ ထိုင်ကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ”

“မနှင်းအေးဖြူ၊ ဒါ ကျွန်တော့်မေမေဒေါ်ညွန့်ညွန့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ ကျွန်မကနှင်းအေးဖြူပါ။ သူငယ်ချင်းကိစ္စအတွက် ဒီအထိရောက်လာရတာပါ။ ဒါက မန္တလေးက ကျွန်မကို လိုက်ကူညီပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းနွယ်နွယ်လှိုင်ပါ။ နာ့စံတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဆိုပါဦးကွဲ့၊ လူလူစာရလို့လိုက်လာတယ်ဆိုတော့ ကလေးမလေးကိုဝင်ပူးတဲ့မိန်းကလေးဟာ တကယ်ရှိလို့ပေါ့နော်၊ ွ ဘယ်လို ကွယ်လွန်ရတာလဲ”

“အဲဒါကိုသိချင်လို့ပဲ ကျွန်မဒီရောက်လာတာပါ။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းထားထားအေးကို သေပြီဆိုတာ ကျွန်မမသိခဲ့ပါဘူးအန်တီ၊ ထားထားအေးကလည်း သူနာပြုတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ပလိပ်မှာ လူနာတစ်ယောက်ကို ပြုစုပေးနေတာပါ။ သူ့တာဝန်ပြီးဆုံးလို့ ရန်ကုန် ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့အချိန်မှာ ပြန်ရောက်မလာပဲ ကိုတက်လူဝင်းဆီကစာကို ကျွန်မရတာပါ”

“အလို... ဒါဖြင့် အဲဒီမိန်းကလေးဟာ လမ်းခရီးမှာတွင် ဆုံးပါးသွားတာမျိုးပေါ့”

“အဖြစ်ကတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပါရင်၊ နှင်း... အန်တီနဲ့ကိုတက်လူဝင်းကို သေချာရှင်းပြလိုက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

နွယ်နွယ်လှိုက်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“နွယ်ပဲရှင်းပြလိုက်ပါတော့ဟယ်၊ တို့တော့ ဘယ်က စပြောရမှန်းကိုမသိတော့ဘူး”

“ဒီလိုပါအန်တီ”

နွယ်နွယ်က ထားပြန်အလာကို ကျွန်မစောင့်နေရာမှ လူပြန်ရောက်မလာပဲ ကိုတက်လူဝင်းစာရ၍ ပလိပ်ကိုလိုက်လာပြီး ယခုပင် ဝင်စုံစမ်းခဲ့ကြောင်းနှင့်... ပလိပ်တွင် မေးမြန်း၍သိရှိခဲ့ရသည်များကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ပလိပ်က ဆန်စက်ပိုင်ဦးမောင်ကြိုင်ကိုအန်တီသိပါတယ်၊ လူကောင်းသူကောင်းတွေပါ။ ပိုက်ဆံရှိပေမယ့် သမီးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေတာတွေ မိဘတွေစိတ်ဆင်းရဲနေတာပေါ့၊ သူ့အမေလည်း သမီးစိတ်နဲ့ကွယ်လွန်ရတယ်လေ”

“အန်တီ သူတို့မိသားစုကိုကောင်းကောင်းသိသလားဟင်”

“ကုန်သည်ပွဲစားချင်းမို့ ဦးမောင်ကြိုင်နဲ့တော့ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အသွားအလာအဝင်အထွက်တော့ မရှိပါဘူး”

“ဒါနဲ့... မနှင်းအေးဖြူ”

ကိုတက်လူဝင်းက ကြားဖြတ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ခုပုံအတိုင်းဆို မထားထားအေးဟာ လမ်းခရီးမှာတွင် ပျောက်ဆုံးနေတာဖြစ်နေတယ်၊ ကလေးမလေးကိုဝင်ပူးပြီးပြောတယ်ဆိုတော့ မထားထားအေးကို သေပြီလို့ယူဆရမလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုတက်လူဝင်း”

“မထားထားအေးပြန်သွားတာ အိမ်နီးချင်းအဘွားကြီးနှစ်ယောက်ပါသေးတယ်ဆိုတော့ ရထားပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် အဘွားကြီးနှစ်ယောက်သိရမယ်၊ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း ဦးမောင်ကြိုင်တို့အိမ်ကိုပြန်မပြောပဲနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခု အဘွားကြီးနှစ်ယောက်ဖက်က ဘာမှမပြောပဲငြိမ်နေတယ်ဆိုတော့ မထားထားအေးဟာ ရန်ကုန်အထိတော့ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်နဲ့အတူတူ ရောက်သွားတယ်လို့ မယူဆနိုင်ဘူးလား”

“အဲဒီအဘွားကြီးနှစ်ယောက်က ခုထိ ရန်ကုန်ကပြန်မလာသေးလို့ စုံစမ်းခွင့်မရခဲ့ပါဘူးကိုတက်လူဝင်း၊ ကိုတက်လူဝင်းပြောသလို ထားဟာ ရန်ကုန်အထိရောက်တယ်ပဲထားပါတော့၊ ဟိုကောင်မလေးကို ပူးပြောတယ်၊ စာရေးတယ်ဆိုတဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ထားဘယ်ဖြစ်နိုင်တော့မလဲ၊ ကိုတက်လူဝင်းပို့ပေးလိုက်တဲ့စာအရ လက်ရေးဟာထားရဲ့လက်ရေးပါပဲ၊ လက်မှတ်ကအတူတူနေတယ်၊ ဪ... ကျွန်မပြောရစေ”

ကျွန်မက အသင့်ပါလာသော ထားရေးသည့်စာများနှင့် ဝိညာဉ်ပူးရေးသော မှန်စာကို ယှဉ်ပြလိုက်သည်။ ကိုတက်လူဝင်းက မှန်တစ်ချပ်သွားယူကာ မှန်ထဲမှာပေါ်လာသောမှန်စာနှင့် ထား၏မူရင်းစာများကို တိုက်ကြည့်နေသည်။

“တော်တော်တူတာပဲ၊ လူတစ်ယောက်တည်းက ရေးတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မေမေကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်၊ လက်မှတ်ကအတူတူတာပါလား”

“အဲဒါပေါ့အန်တီ၊ တူရုံမကဘူး၊ မှန်စာဖြစ်အောင်ပြောင်းပြန်ရေးရဦးမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ၊ ဒီစာကို ထားဝိညာဉ်ပူးရေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတဖြည်းဖြည်းနဲ့ပိုယုံလာမိတယ်အန်တီ”

ကျွန်မတို့ မှန်တစ်ချပ်နှင့် လက်ရေးများကိုတိုက်ကြည့်နေစဉ် အပြင်မှလူကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။ ကိုတက်လူဝင်းနှင့် ရုပ်ချင်းအတော်ဆင်ပါ၍ ကိုတက်လူဝင်းဖခင်ဖြစ်မှန်းသိလိုက်သည်။

“ဖေဖေ၊ ဟောဒီမှာ ခင်နညီမလေးကိုဝင်ပူးတဲ့ကိစ္စ ရန်ကုန်က လိုက်လာပြီဖေဖေ၊ ဝိညာဉ်ကလိပ်စာပေးတဲ့ သူနာပြုဆရာမ နှင်းအေးဖြူဆိုတာ သူပဲ၊ မနှင်းအေးဖြူ ဒါ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးလှဝင်းပါ”

ကိုတက်လူဝင်းက သူ့ဖခင်နှင့်ကျွန်မတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ ခင်အုကိုဝင်ပူးပြီးရေးတဲ့လက်ရေးနဲ့ သူ့မူရင်းလက်ရေး၊ မတူဘူးလားဖေဖေ”

“ဟေ- တူလှချည်လား၊ ဒါဆို... သေတဲ့မိန်းကလေးဝင်ပူးတာ မှန်နေတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့်... သူ့ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာ ခုထိမသိရသေးဘူး ဖေဖေ၊ ထားထားအေးဆိုတာ ဘာသတင်းမှမရပဲ လမ်းခရီးမှာတွင် ပျောက်ဆုံးနေတာ”

ကိုတက်လူဝင်းက သူ့ဖခင်ကို အကျိုးအကြောင်းများရှင်းပြလိုက်၏။

“ဒါဖြင့်... မမြင့်တို့ညီအစ်မကိုတွေ့ပြီး မေးလိုက်ရင်တော့ တစ်ခုခုအဖြေပေါ်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”

“ထားနဲ့အတူ ရထားစီးသွားတဲ့ ဒေါ်တင့်၊ ဒေါ်မြင့်တို့ကို အန်ကယ်သိပါသလားရှင်”

“ဦးမောင်ကြိုင်အိမ်လမ်းထိပ်ကဆိုတော့ အပျိုကြီးညီအစ်မ မတင်နဲ့မမြင့်ပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ သိပါတယ်ကွဲ့”

“အဲဒီအတွေးကြီးတွေက ခုထိ ရန်ကုန်ကပြန်မလာသေးလို့ ကွင်းဆက်ပြတ်နေတာပေးပေ”

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မိန်းကလေးတို့စုံစမ်းတာ ချက်ချင်းပြတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ယူရလိမ့်မယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်၊ သမီးသူငယ်ချင်းဝင်ပူးတဲ့ ကလေးမလေးဆိုတာလည်း တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

“ခင်အုကိုခေါ်ပေးဖို့က လွယ်ပါတယ်၊ ရွာက မဝေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက ကလေး၊ ဝင်အပူးခံရတဲ့လူလေ၊ ပူးနေတုံး ဖြစ်တာတွေ သူမမှတ်မိဘူး၊ ကလေးဆိုတော့ မေးလည်း အမှန်ပတ်သက်တာတော့ ပြောတတ်မှာလည်းမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဒါနဲ့... သူတို့ကို ခင်နုနဲ့ရော တွေ့ပေးပြီးပလား”

“တွေ့မပေးရသေးဘူးအဖေကြီး၊ အပူးခံရတဲ့မိန်းကလေးရဲ့ အစ်မက အန်တီတို့အိမ်မှာရှိတယ်၊ ခင်နုရေ... ခင်နု...”

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ခင်နုဆိုသည့်အိမ်ဖော်မလေးကိုခေါ်လိုက်သည်။

အညာသူဟန် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာ၏။

“သူပဲ...”

ခင်နုက ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ရပ်နေလေသည်။

“ခင်နု၊ နင် ဒီအိမ်လာတုံးက နင်ညီမခင်အုကို သရဲဝင်ပူးတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်စမ်း”

“ကျွန်မမပြောတတ်ဘူးအန်တီ၊ ဝင်ပူးတာပဲ၊ အန်တီတို့လည်း မြင်တယ်လေ”

ခင်နုက သူစိမ်းများဖြစ်သောကျွန်မတို့ရှေ့တွင် ကြောက်ရွံ့နေဟန်တူပေသည်။

“ရှေ့ကကြောင်းမပေးပဲတော့ သူကောင်းကောင်းပြောတတ်မှာ မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ ခင်နု... ခင်အုက အဲဒီလိုသရဲပူးတာမျိုး ရွာ မှာရော ဖြစ်ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဖူးပါဘူးအစ်ကိုကြီး”

“နင်တို့ရွာကနေ ဒီကိုလာတဲ့လမ်းမှာ ဘာထူးထူးခြားခြားမြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတုံး”

“ဟင်... ဘာမှမတွေ့ပါဘူး၊ ကျွန်မ... ကျွန်မမပြောတတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ထားလိုက်ပါတော့ကိုတက်လူဝင်းရယ်၊ ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ကြုံလို့သာကြုံလိုက်ရတာ၊ သူလည်း ဘာပြောတတ်မှာလဲလေ”

“ကဲ-ကဲ- ခင်နု သွားတော့”

ခင်နုက နောက်ဖေးဖက်သို့ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“သိပ်ရိုးတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ ကျွန်မက သရဲတစ္ဆေပူးတယ်ဆိုတာကို မဟုတ်ပဲ လီဆယ်ပြောတာမျိုးဖြစ်မှာသာစိုးတာပါ၊ ဒီပုံ အတိုင်းဆို တကယ်ပူးတာဟုတ်နေပြီပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှမကြုံဖူးတော့ ယုံရမလို၊ မယုံရမလို၊ ဇေဝဇေဝဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ ခုတော့ မထားထားအေး လက်ရေးနဲ့ ခင်အုပူးရေးတဲ့လက်ရေးနဲ့တိုက်ကြည့်လိုက်ရတော့ အကြွင်းမဲ့ယုံလိုက်မိပြီဗျာ၊ ခင်အုဆိုတဲ့ကလေးမက လီဆယ်ပြီး ဟန်လုပ် ပြောတာမဟုတ်တာတော့ သေချာပါတယ်မနှင်းအေးဖြူ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အသက်အရွယ်လေးနဲ့ ဟန်ဆောင်လှည့်ဖျားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်သမီးရယ်၊ အဲဒီနေ့က ခင်နုကို ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ သူ့အဒေါ်မသိန်းတင်က လာပို့ပေးတာလေ၊ ခင်နုညီမ ခင်အုလေးလည်းပါလာတယ်၊ ကောင်မလေးက ဘာရှိဦးမှာလဲ၊ အသက်၁၁နှစ်၁၂နှစ် ရှိဦးမှာပေါ့၊ အဲဒီနေ့က ညနေစောင်းမှ သူတို့ ရောက်လာတာဆိုတော့ မိုးချုပ်ကြီး ရွာကိုမပြန်နဲ့တော့ဆိုပြီး ဒီမှာပဲအိပ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ထမင်းစားသောက်ပြီးတဲ့အထိ အကောင်းပဲ၊ ဖြစ်ချင်တော့ တီဗွီထိုင်ကြည့်နေရင်းက ခင်အု တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး...”

“ဟဲ့-ခင်အု၊ ဘာဖြစ်တာတုံး၊ ဘာဖြစ်တာတုံး”

ခင်အုအဒေါ်က သူ့ဘေးတွင်ထိုင်နေသောခင်အုကို အလန့်တကြားမေးလိုက်သည်။ မသိန်းတင်အသံကြောင့် အားလုံးက ခင်အုဆီ အကြည့်ရောက်သွားကြသည်။

ခင်အုသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ မျက်လုံးကြီးပြူးနေသည်။

“ဟဲ့- ခင်အု၊ ဘဲနဲ့ဖြစ်တာတုံး၊ အဖျားများတက်သလား၊ ဟုတ်သေးပါဘူး၊ မမညွန့်... မမညွန့်... လုပ်ပါဦး”

ခင်အုပုံစံထူးခြားလွန်းသောကြောင့် အားလုံးအံ့အားသင့်ကာ ပြာပြာသလဲဖြစ်သွားကြသည်။

“ငါ့ကိုစာရွက်ပေး၊ ငါ့ကိုဘောပင်ပေး၊ ငါစာရေးမယ်”

“ဟဲ့- ခင်အု”

“စာရွက်ပေးဆို ပေးစမ်း၊ ငါစာရေးမလို့”

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

ခင်အုက မသိန်းတင်ကို မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ မသိန်းတင်လန့်သွား၏။ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကိုအကူအညီတောင်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။

“အပမှီတာပဲသိန်းတင်၊ နင်တို့နေဝင်ရီတရောကြီး တောလမ်းကဖြတ်လာတာကိုး၊ သား- လူလူ၊ ဘုရားစင်ပေါ်က ပရိတ်ရေ ပုလင်း သွားယူစမ်း”

“ငါစာရေးမယ်၊ စာရေးပြီးမှ ငါပြန်မယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းဆီ ငါစာရေးမလို့”

ထွက်လာသောအသံမှာ ခင်အုအသံမဟုတ်တော့။ ကလေးသံပျောက်ကာ လူကြီးသံဖြစ်နေသည်။ အသံက အုပ်အုပ်၊ ဩဩ၊ အဝေးမှ လွင့်ယုံလာသည့်လိုဏ်သံမျိုး။

“စာ၊ ဘာစာရေးမှာလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့ရေးမှာလဲ”

ကိုတက်လူဝင်းက မေးလိုက်သည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းဆီ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းဆီ”

“ဟဲ့- နင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

သရဲပူးတစ္ဆေပူးသည်ကို အတွေ့အကြုံရှိဖူးသော ဦးလှဝင်းက မေးလိုက်၏။

“မီးရထားလမ်း၊ မီးရထားလမ်းမှာ ကျွန်မနေပါတယ်၊ ကျွန်မ စာရေးချင်လို့ပါ၊ စာရွက်နဲ့ဘောပင်ပေးပါ၊ အီး... ဟီးဟီး...”

လိပ်ပြာရှင်က ပြောရင်းငိုချလိုက်သည်။

ကိုတက်လူဝင်းက စာကြည့်ခန်းထဲပြေးဝင်သွားကာ စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်နှင့်ဘောပင်ကိုယူလာ၏။ ခင်အုရှေ့ချပေးလိုက်သည်။

“လူလူ၊ ပရိတ်ရေပုလင်းသွားယူပါဆိုတာကို”

“ခဏပါမေမေ၊ သားစိတ်ဝင်စားလို့ပါ၊ သူတကယ်စာရေးမလား၊ စောင့်ကြည့်မလို့”

သရဲပူးနေသောခင်အုသည် ဘောပင်ကိုဆတ်ကနဲကောက်ယူကာ စာများရေးချလိုက်လေ၏။

ကိုတက်လူဝင်းက ခင်အုရေးနေသောစာများကို ဝှံ့ကြည့်ကာ လိုက်ဖတ်သော်လည်း စာလုံးပုံစံများကို နားမလည်နိုင်ပဲဖြစ်နေသည်။

စာခပ်တိုတိုရေးပြီးသည်နှင့် ခင်အုက ဘောပင်နှင့်စာရွက်ပေးသောကိုတက်လူဝင်းကိုပင် စာရွက်ကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။ ခင်အု လက်များက တုန်ယင်လျှက်ပင်ရှိသေးသည်။

“စာ-စာထည်ပေး၊ ငါ့ကိုဒီစာထည်ပေး၊ လိပ်စာ၊ လိပ်စာပြောမယ်”

လိပ်စာပြောမယ်ဆိုသောကြောင့် ကိုတက်လူဝင်းက စာရွက်၏ ပိုသည်အပိုင်းတွင် လိုက်မှတ်ရန်ပြင်သည်။

“နင်းအေးဖြူ၊ သူနာပြုဆရာမ၊ အမှတ်(- -)၊ ပြည်လမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန် ... အာ့... အား... ထည်ပေး၊ ဣာ ထည်ပေး...”

ကိုတက်လူဝင်းက ခင်အုပြောသည်လိပ်စာကို မိအောင်လိုက်၍ ရေးမှတ်လိုက်နိုင်သည်။

ခင်အုသည် လိပ်စာကိုနှုတ်မှပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ချက်သန်းဝေလိုက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

“အဲဒါပဲသမီး၊ ခင်အုဆိုတာ ကျောင်းတောင်မနေတော့ဘူး၊ သုံးတန်းနဲ့ထွက်ထားတာလို့ပြောတယ်၊ အဲဒီလိုကောင်မလေးက ပညာတတ်တွေရေးတဲ့စာမျိုးရေးတယ်၊ ရေးတော့လည်း မှန်စာလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ သူလှည့်ဖျားတာမဟုတ်တာတော့သေချာနေတယ်လေ”

ထားဝိညာဉ်ဝင်ပူးသည်အကြောင်းကို အသေးစိတ်ကြားသိလိုက်ရသည့်ကျွန်မမှာ မျက်ရည်များကျလာရပြန်လေသည်။

“သူက မီးရထားလမ်းမှာနေတယ်လို့ ပြောသွားတယ်နော် အန်တီ”

“အဲဒီလို ဗလုံးဗထွေးကြားလိုက်ရတာပဲကွယ်”

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ထားထားအေးဆိုတဲ့မိန်းကလေးရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ဟောဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတာအမှန်ပဲ၊ သမီးတို့ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ”

ဦးလှဝင်းက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“သမီး အဖြစ်မှန်ပေါ်အောင် စုံစမ်းချင်ပါတယ်အန်ကယ်”

“စုံစမ်းချင်ရင် အချိန်ပေးရလိမ့်မယ်ကွဲ့၊ ပြီးတော့... ဒီနေရာမှာနေပြီးစုံစမ်းတာက အထိရောက်ဆုံးဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်သွားနေတဲ့ ဒေါ်မြင့်နဲ့ဒေါ်တင့်တို့ကိုလည်း စောင့်ရှုဦးမယ်၊ သမီးရန်ကုန်ပြန်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ အို... ထားအဖြစ်ကို သေချာသိရပြီးမှ သမီးရန်ကုန်ပြန်မယ်အန်ကယ်၊ ထားဟာ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရုံမကဘူး ညီအစ်မလိုနေလာတဲ့သူတွေပါ၊ သူ့ဝိညာဉ်က သမီးဆီစာရေးပြီးတော့တောင် အကူအညီတောင်းထားတာ၊ ထားအမှုကိုအမှန်ပေါ်အောင် သမီးစုံစမ်းမယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား”

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သမီးဟာ သူနာပြုတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ အန်တီက ဒီစကားပြောတာပါ။ အန်တီယောကွမ္မာကြီးဟာ အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှိနေပြီ၊ လူကြီးဆိုတော့ သွေးတိုးတွေ၊ နှလုံးတွေလည်းရှိတယ်။ သာမန်ကြည့်ရင် ကျန်းမာပေမယ့်... အနီးကပ်စောင့်ရှောက်မယ့်သူရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ သမီးက စပါယ်ရှယ်နာရ်အနေနဲ့ ဘွားဘွားကိုစောင့်ရှောက်ရင်း ဒီမြို့မှာနေပြီးစုံစမ်းပေါ့ကွယ်”

“ဟာ- သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပေါ့မေမေ၊ ဘွားဘွားအတွက်လည်း အဆင်ပြေ၊ မနှင်းအေးဖြူအတွက်လည်း အဆင်ပြေ သွားတာပေါ့”

“ကာယကံရှင်က ဆုံးဖြတ်ပါစေဦးသားရယ်”

ကျွန်မက နွယ်နွယ်ဖက်လှည့်ကာ သဘောထားတောင်းသလိုမျိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲနင်း၊ ရန်ကုန်မှာ ဂျူတီဝင်စရာလည်း မရှိဘူး၊ နောက်ကြောင်းအေးတယ်၊ ဒီမှာ ထားကိစ္စစုံစမ်းချင်တယ်ဆိုရင် အန်တီပြောတာ နည်းလမ်းကျသားပဲ”

“တကယ်တော့... အန်တီတို့အိမ်မှာ သမီးတည်းခိုနေထိုင်ပြီး စုံစမ်းချင်တယ်ဆိုရင်လည်း အန်တီတို့က လက်ခံဖို့အဆင်သင့်ပဲ၊ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အခုမှသိကျွမ်းရတဲ့အိမ်မှာ တည်းခိုပြီးအကြာကြီးနေရမှာ အားနာနေမှာ၊ လိပ်ပြာမလုံမှာသေချာတယ်လေ၊ အလုပ်နဲ့နေရတာဆိုတော့ အကြောင်းပြလို့လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ လိပ်ပြာသန့်သန့်လည်း နေနိုင်တာ ပေါ့”

“သမီးပြုစုရမယ့်ဘွားဘွားကို တွေ့နိုင်ပါသလားရှင်”

“ဘွားဘွားက အိမ်တစ်အိမ်သပ်သပ်နေပါတယ်၊ မီးရထားလမ်းဘေးမှာပါ”

“မီးရထားလမ်းဘေး”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ရထားလမ်းဘေးက ခြံကျယ်ကြီးပေါ့၊ အဲဒီမှာပဲ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်”

မီးရထားလမ်းဘေးကအိမ်ဆို၍ ကျွန်မစိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“အဘွားနဲ့တွေ့ချင်သေးတယ်ဆိုရင် လူလူလိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်”

“နှင်း- ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ ဒီအလုပ်ကိုလက်ခံလိုက်တော့၊ ပလိပ်နဲ့စဉ်းကိုင်ဆိုတာ နီးနီးလေးရယ်၊ ပြီးတော့ ထား ဝိညာဉ်က ရှိရင် ဒီစဉ်းကိုင်မှာရှိနေတာလေ၊ မန္တလေးကနေ လာလာပြီးစုံစမ်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ နွယ်လိုက်မပို့ချင်လို့ တာဝန်မယူချင် လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“သိပါတယ်နွယ်ရယ်...၊ နွယ်လည်း အမြဲအားနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့်... ဘွားဘွားကိုပြုစုရင်းနေဖို့ကို လက်ခံလိုက်ပါတော့၊ ဒါ အကောင်းဆုံးအစီအစဉ်ပဲနှင်း”

(၆)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကိုတက်လူဝင်းက နွယ်နွယ်လှိုင်တို့ မန္တလေးအိမ်သို့ ကားဖြင့်လာခေါ်ပေးပါသည်။

ကျွန်မသည် ရန်ကုန်ရှိမိဘများထံ ဖုန်းဆက်၍အကျိုးအကြောင်းပြောထားပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် အထူးသူနာပြုတစ်ယောက် အဖြစ် အသက်မွေးနေသော်လည်း ရန်ကုန်မှခွဲ၍ ယခုလိုနယ်မြို့တွင် တာဝန်မထမ်းဆောင်ဖူးသေးပါ။ မေမေတို့စိတ်ကြေနှပ်စေရန် ကျွန်မက အတော်ပြောယူခဲ့ရ၏။

ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မကို မန္တလေးအထိ ကားဖြင့်လာကြိုပေးခဲ့သည်။

စဉ်းကိုင်တွင် ကိုတက်လူဝင်းမိဘများအား အိမ်တွင်ဝင်ခေါ်ပြီး ကျွန်မပြုစုရမည့်အဘွားနေထိုင်ရာအိမ်သို့ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြလေ သည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မပြုစုရမည့် **ဒေါ်သန့်ဇင်** ဆိုသောအဘွားကြီးကို မမြင်ဖူးသေးပါ။ မနေ့က အချိန်မရ၍ ဒေါ်သန့်ဇင်ကို သွား မတွေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဒေါ်သန့်ဇင်မှာ... ကိုတက်လူဝင်းဖခင်ဦးလှဝင်း၏မိခင်ဖြစ်ပါသည်။ အသက်ခုနစ်ဆယ်အရွယ်ရှိပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေသူ မဟုတ် သော်လည်း ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ပေးရန် လိုအပ်နေသူတစ်ဦးဟု သိရပါသည်။

ကိုတက်လူဝင်းမောင်းလာသောကားလေးက ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းမကြီးမှဖယ်ကျဉ်ကာ မြို့၏အတွင်းဖက်သို့မောင်းနှင်လျှက်ရှိ ပါသည်။ ကိုတက်လူဝင်းတို့သားအဖက ကားရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်၍၊ ကျွန်မနှင့်ဒေါ် ညွန့်ညွန့်က ကားနောက်ခန်းမှလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကားလေးက မြို့ရေယာကိုကျော်လွန်ပြီး လူနေအိမ်ခြေကျပါးသောအရပ်သို့ဦးတည်နေလေသည်။ အိမ်ခြေကျပါးသည်ဆိုသည်မှာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများထဲတွင် သီးသန့်ဆန်စွာနေသော ရပ်ကွက်ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဘွားဘွားကြီးက စိတ်တော့ထက်တယ်နော်၊ နှင်းအေးဖြူ နည်းနည်းတော့သည်းခံရလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ်အန်တီ၊ ကျွန်မလူပေါင်းစုံကိုပြုစုပေးဖူးပါတယ်၊ စရိုက်စုံနဲ့လည်း ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဘွားဘွားကြီးစိတ်ထက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးများလဲရှင့်”

“သူ့ကို လူမမာကြီးလိုဆက်ဆံတာမကြိုက်ဘူး၊ အသက်ကြီးပြီလို့ပြောရင်မကြိုက်ဘူး၊ ဘာမဆို သူသိတယ်၊ သူလုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သေးတယ်လို့ ထင်ထားတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ငယ်စဉ်က ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ လူကြီးတချို့ဟာ အဲဒီလိုစိတ်ထားမျိုးရှိတတ်ပါတယ်အန်တီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မေမေက အိမ်စီးပွားတစ်ခုလုံးကို သူပဲဦးဆောင်ခဲ့တာ၊ အန်တီတို့လုပ်နေတဲ့ပွဲရုံလုပ်ငန်းဟာ မေမေကိုယ်တိုင် စတင်ထောင်ခဲ့တဲ့လုပ်ငန်းပဲ၊ ဘိုးဘိုးထက်ကို သူက ထက်တယ်၊ အစစအရာရာ သူကပဲဦးဆောင်တယ်၊ ဘိုးဘိုးသေပြီး အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တဲ့အထိ အသက်ရှည်နေတာသာကြည့်တော့”

“ငယ်စဉ်က အများကိုဦးဆောင်ခဲ့တဲ့လူကြီးတွေ အသက်ကြီးလာရင် နှစ်မျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်အန်တီ၊ တစ်ချို့က အသက်ကြီးလာလို့ ငါလုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတွေကျသွားပြီဆိုပြီး စိတ်ကျရောဂါဝင်တာပါ၊ အစိုးရအရာရှိကြီးတွေမှာ အများဆုံးတွေ့ရတတ်ပါတယ်၊ ပင်စင်ယူပြီးနောက်ပိုင်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး အမိန့်ပေးအုပ်ချုပ်လာရာက ပင်စင်ယူပြီးနားလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်ကို ကိုယ်အရေးမပါတော့ဘူးလို့ထင်ပြီး စိတ်ကျရောဂါဝင်တတ်တာမျိုးပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“တစ်ချို့ကတော့ အသက်ကြီးပေမယ့် မာန်မကျဘူး၊ ငါလုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေအများကြီးရှိခဲ့တယ်၊ ငါတတ်တဲ့ပညာတွေ၊ ဂါလေ့လာထားတာတွေကို ငါမမေ့သေးဘူး၊ ငါ့မှာ ဗဟုသုတတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အတွေ့အကြုံတွေအများကြီးရှိတယ်၊ လူ့ဘောင်အတွက် ငါဟာအသုံးဝင်သေးတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်ယုံကြည်တဲ့သူမျိုးပါ၊ အပေါင်းလက္ခဏာဆောင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးလို့ခေါ်ရပါမယ်အန်တီ၊ ဘွားဘွားဟာလည်း အဲဒီလို စိတ်ထက်တဲ့အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အင်း... သမီးက ဒီလိုသဘောတရားတွေသိထားပြီးသားဆိုတော့ မေမေနဲ့ သင့်အောင်ပေါင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

ဦးလှဝင်းက ကြေနပ်အားရသည်လေသံဖြင့် ကျွန်မကိုပြောလိုက်လေသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မသည် သဘောတရားရေးအရသာ ဆွေးနွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်သန့်ဇင်ဆိုသောအဘွားကြီးနှင့် မတွေ့ဆုံရသေးပါ။ တကယ်တမ်းတွင် ဒေါ်သန့်ဇင်နှင့်လိုက်လျောညီထွေ ပေါင်းနိုင် မပေါင်းနိုင်မသေချာသေး။ နဖူးတွေဒူးတွေ တွေ့ရင်တော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိနိုင်သေးပါ။

ကိုတက်လူဝင်းက ခြံတစ်ခြံရှေ့တွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ဟွန်းတီးလိုက်သည်နှင့် အစောင့်က ခြံတခါးကိုလာဖွင့်ပေး၏။

ကိုတက်လူဝင်းက ကားကို ခြံဝင်း၏နောက်ဖက်ကျကျတွင် ဆောက်ထားသောနှစ်ထပ်တိုက်ကလေးရှေ့အထိ မောင်းဝင်လိုက်လေသည်။

ကျွန်မသည် ခြံနောက်ဖက်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ဖြောင့်ဖြူးရှည်လျားသောမီးရထားသံလမ်းကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အပေါ်ထပ်မှ လှေကားအတိုင်းဆင်းလာနေသောအဘွားကြီးကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဒေါ်သန့်ဇင်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“လူစုံတက်စုံပါလားဟေ့၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

အဘွားကြီးက အသံဩဇာအပြည့်ဖြင့်အော်မေးလိုက်လေ၏။

“မေမေ့ကိုပြုစုဖို့ ဟောဒီက သူနာပြုဆရာမလေးကို လာပို့တာပါမေမေ”

“ဘာဟဲ့-”

အဘွားကြီးက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်လေသည်။

“ငါ့ကိုပြုစုဖို့ ဟုတ်စ-၊ ငါ့ကိုပြုစုရအောင် ငါက အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့လူမမာမို့လို့လားညွန့်ညွန့်ရဲ့”

“ဪ... မေမေရယ် အိပ်ရာထဲလဲမနေပေမယ့် အသက်ကြီးတဲ့သူဆိုတာ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က အနီးကပ်စောင့်ရှောက်နေရင် ပိုကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ဒေါက်တာသက်ကို ငါ့ကိုအပတ်တိုင်းလာကြည့်ပေးတော့ပဲ”

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

“မေမေကလည်းလေ... ဟောဒီက နှင်းအေးဖြူက အတွေ့အကြုံရင့်တဲ့ စပါယ်ရှယ်နာ့စ်တစ်ယောက်ပါ။ မေမေအတွက် ရန်ကုန်ကနေတောင် လှမ်းခေါ်ထားရတာ၊ လာပါမေမေရဲ့၊ ထိုင်ပါဦး”

အဘွားကြီးက ကျွန်မကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ရင်း ဆက်တီပေါ်တွင် ဆောင့်ကနဲထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“နှင်းအေးဖြူရေ... ဟောဒါ... သမီးအန်ကယ်ရဲ့အမေ ဒေါ်သန့်ဇင်ပဲ။ မေမေက ဒီတိုက်မှာတစ်ယောက်တည်းနေတယ်လေ။ ခိုင်းဖို့စေဖို့အဖော်တွေတော့ရှိတာပေါ့ကွယ်”

“တစ်ယောက်တည်းနေတယ်ဆိုကတည်းက ငါ့ကိုယ်ငါယုံကြည်လို့ပေါ့အေ၊ ဒါကို ညီးတို့သိထားဖို့လိုတယ်”

ဒေါ်သန့်ဇင်မှာ အာဂအဘွားကြီးပါကလား။

“သူနာပြုဆရာမက လှလှချည်လားအေ၊ ဒါလောက်လှတာ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“ရှင်...”

အဘွားကြီးက ကျွန်မကို ရောက်ရောက်ချင်းဆောက်နဲ့ထွင်းချေပြီ။ စကတည်းက ယဉ်သကိုဆိုသလိုပါလား။

“ငါပြောတာက ဒါလောက်လှတဲ့ရုပ်ကလေးနဲ့ သူများအိမ်လိုက်ပြီး နာ့စ်လုပ်နေရင် အိမ်မှာ ယောကျ်ားပျိုရှိရင် မခက်ပါလား။ ဘယ်ယောကျ်ားမဆို ဒီလိုရုပ်ရည်မျိုးကို တိမ်းညွတ်မိမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် အန္တရာယ်ရှိတယ်ပြောတာပါ။ ညီးအတွက်ပြောတာပါ နှင်းအေးဖြူ”

“ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာ ဆေးရုံကြီးနဲ့ ဆေးတိုက်ကြီးတွေမှာပဲ အလုပ်ဆင်းခဲ့ပါတယ်ဘွားဘွား။ လူတစ်ယောက်တည်းကို အိမ်အထိ လိုက်ပြုစုပေးတာ ဒါပထမဆုံးပါပဲရှင်၊ ဘွားဘွားဆီမှာနေရလို့ ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဘူးလို့ ယုံပါတယ်”

“ဒါတော့စိတ်ချဟေ့၊ ငါ့အိမ်မှာ ယောကျ်ားသားငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လည်းမရှိဘူး။ ရှိတဲ့ခြံစောင့်အဘိုးကြီးကိုလည်း ငါက အိမ်ထဲ အဝင်မခံဘူး။ ညီးအတွက် လုံခြုံပါတယ်၊ လှဝင်းတို့ ညွန့်ညွန့်တို့ကိုသာ ငါကပြောချင်တာ၊ ငါ့အတွက် စပါယ်ရှယ်နာ့စ်ငှားတာ ငါ့ကိုဘာလို့ မတိုင်ပင်ကြသတုံး”

“ဟို... ဟို... ဒါက ဒီလိုပါမေမေ... အဲ...”

ဦးလှဝင်းက ရှင်းပြမည်ပြုပြီးမှ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိပဲ ထစ်နေလေသည်။

“ဘွားဘွားကလဲဗျာ၊ သားတို့က ဘွားဘွားအတွက် ကောင်းစေချင်လို့စဉ်တာကို၊ ဆရာမလေးကိုလည်း အားနာပါဦး”

ကိုတက်လူဝင်းက သူ့အဘွားဘေးတွင် ကပ်ကပ်သပ်သပ်ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ အဘွားရင်ခွင်ထဲခေါင်းခွေပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကိုတက်လူဝင်း၏ ကလေးဆန်သောအပြုအမူကြောင့် ကျွန်မ ရယ်ချင်သွားလေသည်။

သို့သော်... ကိုတက်လူဝင်း၏အပြုအမူမှာ ထိရောက်လှပါပေသည်။

ဒေါ်သန့်ဇင်မျက်နှာက ရင်ခွင်ထဲမှမြေး၏ဦးခေါင်းကိုပွတ်သပ်ရင်း ပြုံးသွားလေသည်။

“ဘွားဘွားက ဘွားဘွားကိုကြိုမပြောလို့ ပြောနေရတာပါ လူလူရဲ့”

အသံကလည်း ချက်ချင်းပင်ချိုသာသွားပါပေကော။ ဒေါ်သန့်ဇင်သည် တစ်ဦးတည်းသောမြေး ကိုတက်လူဝင်းကို အတော်ချစ်ပုံရပေသည်။

“ဒါနဲ့... ညီးကို သူတို့က တစ်လဘယ်လောက်ပေးသတုံး၊ အေး- ညီးရတဲ့လခကတော့ အလကားရသလိုနေမှာပဲဟေ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက အကောင်းကြီး၊ ညီးငါ့ကိုပြုစုစရာမှ မလိုပဲကိုး၊ ရတဲ့လခက အလကားရတဲ့အတိုင်းပေါ့အေ”

“မေမေ”

“ဘွားဘွား”

ကိုတက်လူဝင်းနှင့်ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ကျွန်မကိုအားနာကာ ဟန့်တားမည်ပြုလိုက်သည်။

ကျွန်မက သူတို့ကို လက်ကာပြလိုက်၏။

တကယ်တော့... ကျွန်မအတွက်လုပ်အားခကိစ္စကိုညှိနှိုင်းစဉ်ကပင် ကျွန်မသည် လုပ်ခယူမည်မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူငယ်ချင်းထား၏ကိစ္စကိုစုံစမ်းဖို့လာရောက်ရာတွင် ကိုတက်လူဝင်းတို့မိသားစုက လက်ခံကူညီပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ကျွန်မတည်းခိုရာတွင်လည်း အဆင်ပြေအောင်၊ အလကားနေရာလည်းမရောက်အောင် ဘွားဘွားကိုပြုစုပေးခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်... မနေ့ကတည်းကပင် ကျွန်မက လုပ်အားခယူမည်မဟုတ်ကြောင်း အပြတ်ငြင်းဆိုပြီးဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင်... ကျွန်မက အလကားလာပြုစုပေးတာပါဟုပြောပါက ဒေါ်သန့်ဇင်က အထွန့်တက်လာပေးမည်။ သွေးမတော်သားမစပ် အခကြေးငွေမယူပဲ သူ့ကိုဘာကြောင့်လာပြုစုရသလဲဆိုသည်မေးခွန်း ထွက်လာပေးမည်။ ကျွန်မတို့သည် ထားကိစ္စကို ဒေါ်သန့်ဇင်အား အသိမပေးပဲထားရန် သဘောတူထားပြီးဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့်... ကျွန်မကပင် ဒေါ်သန့်ဇင်နားလည်လက်ခံလောက်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်ဘွားဘွား၊ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်တွေဟာ အများကြီးရှိပါတယ်။ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့သူနာကြီးကို ချေးသေးပြုစုတာမျိုးမှ ပြုစုစောင့်ရှောက်တယ်လို့မခေါ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို အချိန်မှန်စစ်ဆေးပေးတာ၊ အစားအသောက်ကို ဆရာဝန်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း စီစဉ်ပေးတာ၊ ဆေးသောက်ဖို့ ဆေးထိုးဖို့ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းယူဖို့ စတဲ့ကိစ္စတွေ အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ အချိန်ဇယားနဲ့ စံနစ်တကျလုပ်ရပါတယ်။ သူနာပြုတွေဟာ သူနာရဲ့စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုပါ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းအောင် ပြုစုတတ်ရပါတယ်။ သူနာပြုတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မတာဝန်ကျေစေရပါမယ် ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွားက အလကားထားပေမယ့် ကျွန်မအလကားမနေပါဘူး ဘွားဘွားရယ်”

“အပြောကတော့ အပြောကောင်းပဲဟေ့၊ ဟားဟားဟား...၊ အဲဒီလိုစကားပြောကောင်းတော့လည်း ညီးနဲ့ငါ စကားပြောဖော်ရတာပေါ့အေ၊ ငါအပျင်းပြေတာပေါ့”

အဘွားကြီးစကားမှာ ကျွန်မကိုစိတ်တိုင်းကျသွား၍ပြောသည့် စကားလား၊ ရွဲ့ပြောသည့်စကားလား အကဲခတ်ရခက်လှပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ... ကျွန်မသည်းခံရပေမည်။ ကျွန်မတို့သူနာပြုများသည် သူနာစရိုက်မျိုးစုံကို တွေ့ကြုံရတတ်ပေ၏။ ရံဖန်ရံခါ... သူနာပြုကို ဆဲဆိုရန်လုပ်နေတတ်သော စိတ်ထားကြမ်းတမ်းသည့်သူနာများနှင့်ပင် ဆုံရတတ်ပါသည်။ ရောဂါဝေဒနာကြောင့် စိတ်တိုစိတ်ကြမ်းပြီး ပြုမူပြောဆိုသည်များကို သည်းခံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်သန့်ဇင်သည် ထိုသူနာတွေလောက်မဆိုးသေးပါ။ ကျွန်မသည်းခံရပေမည်။

ကျွန်မသူငယ်ချင်း ထားရဲ့ ဂန္တိရဆန်လှသောဖြစ်ရပ်ကြီး၏ အဖြေမှန်ပေါ်ပေါက်လာသည်အထိ ကျွန်မစိတ်ကိုရှည်ရှည်ထားကာ ဤအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်သွားရပေလိမ့်မည်။

ကိုတက်လူဝင်းတို့မိသားစုအပြန်တွင် ကျွန်မက ကားနားအထိ လိုက်ပို့လိုက်ပါသည်။

“ကဲ- မနင်းအေးဖြူ၊ ဘွားဘွားနဲ့အဆင်ပြေအောင်သာ နေပေတော့၊ လုံးလုံးအဆင်မပြေဘူးဆိုလည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ဒီအိမ်မှာလည်း ဖုန်းတပ်ထားတယ်”

“အဆင်မပြေဘူးလို့မရှိစေရပါဘူးကိုတက်လူဝင်း၊ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမဆို ကျွန်မပေါင်းတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုသာ ထားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေစုံစမ်းပေးပါရင်”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ညနေပဲ ပလိပ်ကိုသွားစရာကိစ္စ ရှိပါတယ်။ စုံစမ်းပေးပါ့မယ်”

“သွားပြီနင်းအေးဖြူရေ... သမီးတို့အဆင်ပြေမပြေသိရအောင် အန်တီလာခွဲပါဦးမယ်”

ကိုတက်လူဝင်းတို့မိသားစုက ကျွန်မကိုထားခဲ့ကာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

(၇)

ကျွန်မက အိမ်ထဲပြန်မဝင်သေးပဲ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှာ ခြံ၏နောက်ဖက်ကျကျညှိဆောက်လုပ်ထားပြီး အတော်ပင်သစ်လွင်နေသေးသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဆောက်ထားသည်မှာ ကြာသေးပုံမပေါ်။

ခြံရှေ့မြေကွက်လပ်က တော်တော်ကျယ်ကျယ်ရှိနေပြီး ကွန်ကရစ်ပန်းအိုးကြီးများဖြင့် အလှပန်းပင်များ အတော်များစွာစိုက်ပျိုးထားလေသည်။ ပန်းခြံလေးသဖွယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြုပြင်ထားပေ၏။ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦးအတွက် စိတ်အပန်းပြေစေနိုင်သော အဆင်အပြင်မျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မက ဘေးဖက်မှခြံများဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းရင်းဖက်ခြံမှာ လူနေများပုံရပြီး ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးရပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ခြေရင်းဖက်ခြံကတော့ လူမနေမှန်းသိသာပါပေသည်။ ခြံစည်းရိုးများမှာယိုင်ခွဲနေသည်။ ခြံထဲမှအိမ်ကြီးမှာ အိုဟောင်းနေသောပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ခြံ၏နောက်ဖက်အစပ်တွင် ဂိုဒေါင်လိုလို အဆောက်အဦးတစ်ခုတွေ့ရ၏။ လူသူအရိပ်အယောင်မမြင်ရပါ။

ကျွန်မ ခြံအတွင်းလိုက်ကြည့်နေသည်ကိုမြင်၍ ဒေါ်သန့်ဇင်က အိမ်ထဲမှထွက်လာလေ၏။

“ဒီနေရာလေးက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ နေလို့ကောင်းတယ်ကွဲ့၊ ဒီတိုက်ကလေးကိုဆောက်ထားတာ မကြာသေးဘူး၊ သုံးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ ဘွားဘွား ဒီခြံမှာပြန်နေမှ နဂိုအိမ်ဟောင်းကြီးကိုဖျက်ချပြီး ပြင်ဆောက်လိုက်တာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ဘွားဘွား၊ သမီးလည်း တိုက်ကလေးက သစ်လည်းသစ် လှလည်းလှလို့ ဆောက်တာမကြာသေးဘူးလို့ ထင်မိသား”

“ဒီခြံက ဘွားဘွားတို့လင်မယား အိမ်ထောင်ကျပြီးမှဝယ်တဲ့ခြံပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ခြံထဲမှာပါလာတဲ့နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး ရှိတယ်။ ဘွားဘွားတို့လင်မယား မောင်လှဝင်းအသက်ဆယ်နှစ်လောက်အထိ ဒီခြံထဲမှာပဲနေခဲ့ကြတယ်။ နောက်... ပွဲရုံလုပ်ငန်းလုပ်ဖြစ် တော့ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်ကောင်းတဲ့လမ်းမပေါ်မှာ ခြံဝယ်ပြီး တစ်အိမ်ထပ်ဆောက်လိုက်တာပေါ့။ အခု လူလူတို့နေတဲ့အိမ်၊ ပွဲရုံလုပ်ထားတဲ့အိမ်ဝင်းပေါ့”

ကိုတက်လူဝင်းကို သူ့မိဘများကရော၊ အဘွားဖြစ်သူကပါ “လူလူ” ဟု ချစ်စနိုးခေါ်သည်ကို ကျွန်မသတိထားမိလာသည်။

“ဘွားဘွားက ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်အထိဦးစီးတုန်းပဲ။ မောင်လှဝင်းက လူလူကိုတောင် လွှဲနိုင်တဲ့အခြေအနေရောက် နေပြီ။ မေမေနားပါတော့ဆိုလို့ နားလိုက်တာ၊ အနားယူတာနဲ့ ဒီခြံမှာ အေးအေးဆေးဆေးပြန်လာနေတာပဲ။ ငယ်ငယ်ကနေခဲ့တဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတော့ ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်ကွယ်။ အဘိုးကြီးကိုသတိရနေမှာစိုးလို့”

“ရှင် - အဘိုးကြီးဆိုတာ”

“ဘွားဘွားခင်ပွန်းကိုပြောတာလေ၊ ဒီအိမ်မှာအိမ်ထောင်ဦးကတည်းကနေခဲ့တော့ အိမ်ဟောင်းကြီးနဲ့နေရင် သူ့ကိုသတိရစရာဖြစ် နေမှာစိုးလို့ ဖျက်ပစ်ပြီး တိုက်သစ်ကလေးဆောက်လိုက်တာ”

ကျွန်မက ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်ပြောပြသည်များကိုနားထောင်ရင်း အံ့ဩနေမိသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုသတိရမှာစိုး၍ အတူနေခဲ့ သော အိမ်ဟောင်းကိုဖျက်ပစ်လိုက်သည်တဲ့။ ကျွန်မတို့မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် သွားလေသူခင်ပွန်း၏ အငွေအသက်များကျစ်ရစ်သော ပစ္စည်းပစ္စယ၊ အဆောက်အဦများကို အလွမ်းပြောအဖြစ် မူရင်းပုံမပျက် ထားတတ်ကြပေသည်။ ကွယ်လွန်သူကိုအလွမ်းဖြေတတ်သည်။ ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်ကတော့ ကွယ်လွန်သူခင်ပွန်းကိုသတိရနေမှာစိုးလို့ အတူနေခဲ့သောအိမ်ကြီးကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်တဲ့။ ဆန်းကြယ် ပေစွ။

“သေပြီးတဲ့လူကို သတိရလွမ်းနေလို့ ဘာထူးမလဲကွယ်၊ အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ဆက်ပြီးကျန်နေတဲ့သူက လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ရ ဦးမယ်မဟုတ်လား၊ လွမ်းတယ် ဆွေးတယ် တမ်းတတယ်ဆိုတာ စိတ်ကိုထိုင်းမှိုင်းစေတဲ့လုပ်ရပ်တွေပေါ့။ ဒါကြောင့်... ဘွားဘွားကတော့ အတိတ်ကိုပြန်တမ်းတမနေချင်ဘူး၊ ဘဝမှာနေရတုန်း အသစ်... အသစ်တွေနဲ့ စိတ်ကိုနုပျိုအောင်နေတယ်၊ ဒါမှ... ကိုယ်လည်းနုပျို လန်းဆန်းပြီး ကျန်းမာမှာလေ”

ကျွန်မအတွေးကိုရိပ်မိသည့်အလား ဒေါ်သန့်ဇင်က သူ့အဘိဓမ္မာကို ဖွင့်ဆိုပြလိုက်လေ၏။

“ခြံထဲမှာလည်း ပန်းတွေမျိုးစုံအောင် စိုက်ထားလိုက်တယ်၊ ရောင်းဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားပန်းတင်တယ်၊ အလှပန်းအိုးထိုးတယ်၊ ပန်းပင်တွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်အပန်းဖြေတယ်၊ မကောင်းဘူးလားကွယ်”

“ကောင်းပါတယ်ဘွားဘွား”

“ပန်းခြံကိုတာဝန်ယူတာကတော့ မောင်ကြန်ကြီးတို့လင်မယားပဲ၊ ဘယ်ရောက်နေကြပါလိမ့်၊ အေ... မောင်ကြန်ကြီးနဲ့မစန်းရီ လာကြပါဦးဟဲ့”

“ကျွန်မတို့ရှိပါတယ်ကြီးကြီး”

အိမ်နောက်ဖက်တဲအိမ်ကလေးထဲမှ အသက်ငါးဆယ်ကျော်လင်မယားနှစ်ယောက်ပြေးထွက်လာသည်။

ဘွားဘွားက ကျွန်မကို ဦးကြန်ကြီး၊ ဒေါ်စန်းရီတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးပင် ခြံတွင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်းနှင့် သစ်ပင်ပန်းပင်များကိစ္စကိုလုပ်ကြရသည်ဟုဆိုသည်။ အိမ် နောက်ဖက်ရှိ သူတို့တဲကလေးမှာပင်နေ၍ သူတို့ဖာသာချက်စားကြသည်ဟု သိရပါသည်။ ဒေါ်စန်းရီသာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခွင့်ရှိပြီး ဦးကြန် ကြီးကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့်မပေးကြောင်း နောင်တွင်... ဒေါ်သန့်ဇင်က ပြောပြသည်။

“လာ- လာ- အိမ်ထဲဝင်ကြစို့၊ ညီးနေဖို့ထိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးရဦးမယ်”

အိမ်ထဲတွင်ရှိသောအိမ်ဖော်နှစ်ယောက်မှာ သားအမိဖြစ်ပါသည်။ မဆိတ်တင်နှင့် သူ့သမီးမိုးမိုးတို့ဖြစ်သည်။ မဆိတ်တင်က အသက်၃၅နှစ်သာရှိသေးပြီး မဆိုးမဖြစ်သည်။ မိုးမိုးက အသက်၁၆နှစ် ခြီးကောင်ပေါက်အရွယ်ဖြစ်ပါသည်။

“သူက ငါ့ကိုပြုစုဖို့ရောက်လာတဲ့ ဆရာမလေးပဲ၊ ညီးတို့ သူ့ကို ဆရာမလေးလို့ပဲခေါ်ကြရမယ်နော်၊ နာမည်က နှင်းအေး ဖြူတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဘွားဘွား”

“လာခဲ၊ လိုက်ခဲကြ၊ ဆရာမလေးနေဖို့အခန်းကို ညီးတို့ပြင်ပေးရမယ်”

“ဘွားဘွား၊ သမီးက ဘွားဘွားကိုပြုစုရမှာလေ၊ တစ်ခန်းသပ်သပ်မနေပါဘူး၊ ဘွားဘွားအနားမှာပဲ ရှိနေမှာပါ”

“အမလေးတော်၊ ပြောပြန်ပြီ၊ ငါကလူနာကြီးမဟုတ်ပါဘူးဟဲ့၊ တစ်ချိန်လုံး ငါ့နားကပ်နေမှာလည်း ငါမကြိုက်ပါဘူး၊ စိတ်မချရင် ညီးဟာညီး ငါ့ကို ထထကြည့်ပေါ့၊ တစ်ခန်းသပ်သပ်နေစမ်းပါအေ၊ ငါ့အိမ်အကျယ်ကြီးပါ၊ အပေါ်ထပ်မှာ ညီးနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက် တည်းပဲရှိမှာ”

(၈)

တစ်ညမကူးမီမှာပင် ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်၏ခလေးစရိုက်ကို ကျွန်မနားလည်သွားရလေပြီ။

အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကျယ်ဝန်းသောဘုရားခန်းနှင့်အတူ တီဗွီကြည့်ရန်ပြင်ဆင်ထားသောအခန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ တီဗွီကြီးမှာ လက်မဖိတ်တီဗွီဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်သားနည်းပါးသောအိမ်အတွက် ကြီးမားလွန်းနေ၍ အံ့သြမိရလေသည်။ တီဗွီနှင့်အတူ ဗီစီစီစက်ရော၊ ဒီဗီစီစက်ပါတွေ့ရသည်။ စီဒီချပ်ပေါင်းမြောက်များစွာကိုလည်းမြင်တွေ့ရသည်။

ကျွန်မက အသက်၇၀ကျော်အဘွားကြီးတစ်ယောက်အတွက် များပြားလှသောစီဒီချပ်များကိုကြည့်ကာ အံ့သြနေမိသည်။

မဆိတ်တင်နှင့်မိုးမိုးတို့သားအမိ အခန်းရှင်းနေစဉ်တွင် ကျွန်မက စင်ပေါ်မှ စီဒီချပ်များကို လေ့လာကြည့်လိုက်သည်။ စီဒီချပ်များမှာ အမျိုးအစားစုံလှပေ၏။ တရားခွေများ၊ ခေတ်ဟောင်းနှင့်ရေဒီယိုသီချင်းများကိုပြန်ဆိုထားသည့်အချပ်များပါသလို နောက်ဆုံးပေါ်ဟစ်ဟော့များကိုလည်းတွေ့ရပေသည်။ ဟစ်ဟော့သီချင်းတွေကို ဘယ်သူနားထောင်ပါလိမ့်။

အချပ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်အတွင်းဝယ် ဇာတ်လမ်းခွေများလည်းပါသည်။ ကိုရီးယား၊ တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွဲတွေလည်းတွေ့ရသည်။

“ငါနဲ့နေရင်တော့ ညီးပျင်းရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြည့်ပါလေ၊ အခွေတွေ၊ မိုးအလင်းထိုင်ကြည့်တောင် ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး”

စီဒီခွေများကြည့်နေသောကျွန်မကို ဒေါ်သန့်ဇင်က ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မအတွက် အခန်းရှင်းအပြီးတွင် ဒေါ်သန့်ဇင်က မိုးမိုးကိုမြို့ထဲသို့သွားရန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ မနေ့ကငှားထားသောအခွေများကိုပြန်အပ်ပြီး အခွေအသစ်များငှားခိုင်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

“မြန်မာကားကို လူမင်းပါတဲ့ကား၊ မင်းမော်ကွန်းပါတဲ့ကားပဲငှား၊ တခြားမင်းသားတွေဆို မငှားခွဲနဲ့၊ ထွန်းအိန္ဒြာဗိုပါတဲ့ကားသစ်ထွက်ရင်တော့ ယူခဲ၊ ကိုရီးယားကားအသစ်ထွက်ရင်လည်း ယူခဲ၊ ကိုရီးယားကားက ဗမာစာတန်းထိုးကိုယူနော်၊ သရဲကားလည်း တစ်ကားလောက် ငှားခွဲဦး၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးပေးပါလို့ပြော”

ဘုရားရေ။ အသက်၇၀ကျော်အဘွားကြီး တစ်ညစာကြည့်ဖို့ ငှားတဲ့အခွေတွေကလည်း မနည်းပါလား။ ဘယ်လိုကြည့်မှာပါလိမ့်။

ညစာစားပြီးချိန်တွင်တော့ ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်၏တစ်နေ့တာ အချိန်ကုန်လွန်ပုံကို ကျွန်မတွေ့ရပါပြီ။

ညစာထမင်းကို ညနေခြောက်နာရီလောက်တွင်စားသည်။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အပေါ်ထပ်ပြန်တက်ကာ ဘုရားရှိခိုးသည်။ နာရီဝက်လောက် ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိတ်ပါသည်။

ပြီးသည်နှင့် တီဗွီရှေ့မှာထိုင်ပါတော့သည်။ တီဗွီရှေ့တွင် ဒရင်းဘက်ကြီးချ၍ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဖိမ်ပြေနပြေထိုင်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ရုပ်သံနှင့် မြဝတီတီဗွီမှထုတ်လွှင့်သောအစီအစဉ်များကို ဟိုဖက် ကြည့်လိုက်၊ သည်ဖက်ကြည့်လိုက်နှင့် အနည်းငယ်သာကြည့်သည်။ သတင်းပြီးသည်နှင့် ငှားထားသောအခွေများကို တစ်ခွေပြီးတစ်ခွေထည့်ကာ မနားတမ်းကြည့်ပါလေတော့သည်။

ကိုရီးယားကားကိုကြည့်ရင်း နှုတ်မှလည်း ကိုရီးယားမင်းသားမင်းသမီးများအကြောင်းကို ကျွန်မကိုပြောပြနေသည်။ ဘယ်မင်းသားက ဘယ်ကားမှာဘယ်လို၊ ဘယ်မင်းသမီးကဖြင့် သရုပ်ဆောင်ပိုကောင်းလာတယ်၊ ဘယ်သူကားဖြင့် မကြည့်ရတာကြာပြီစသဖြင့်ပြောပြနေသည်။ ဘွားဘွားပြောသော ကိုရီးယားနာမည်များကို ကျွန်မမရင်းနှီးပါ။ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲများကိုလည်း အစအဆုံး မကြည့်ဖူးပါ။ နာမည်နဲ့မင်းသားမင်းသမီးကိုလည်း တွဲပြီးမမှတ်မိပါ။

“နင်းအေးဖြူက ကိုရီးယားကား မကြိုက်ဖူးလား၊ ဘွားဘွားပြောတာပဲနားထောင်နေတယ်၊ ဘာမှလည်းပြန်မပြောဘူး”

“သမီးက ဆေးခန်းတွေမှာ ဂျူတီဝင်နေရတာများတော့ တီဗွီကိုပုံမှန်မကြည့်ဖြစ်ပါဘူးဘွားဘွား၊ ဘယ်ဇာတ်လမ်းတွဲမှ အစအဆုံး မကြည့်ဖူးဘူး၊ မင်းသားမင်းသမီးတွေလည်း မသိပါဘူး”

“ဖြစ်ရလေအေ၊ ကိုရီးယားကားတွေက ကြည့်သင့်တယ်အေ၊ ကားကောင်းလေးတွေ၊ ငါတော့စွဲနေပြီဟေ့၊ ငါ့ဆီနေတဲ့ တဝသာကြည့် သွားပေတော့”

ကျွန်မမှာ တီဗွီကိုစိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ ကျွန်မအဖို့ ဤနေရာအထိရောက်လာခြင်းမှာ သူငယ်ချင်းထားထားအေး၏ပြဿနာကို စုံစမ်းရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ထားကိစ္စသာ စွဲနေသည်။ ပြီးတော့... ခရီးပန်းထားတဲ့ဒဏ်ကလည်း ရှိနေပါ၍ အိပ်ချင်နေပေပြီ။

ယခင်ကတော့ ဘွားဘွားတီဗွီကြည့်ပြီးချိန်အထိ မိုးမိုးကအနားမှာ ထိုင်စောင့်ရသည်ဟုပြောသည်။ ကျွန်မရောက်လာ၍ မိုးမိုးကို စောစောအိပ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ။

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

“ဘွားဘွား၊ သမီးဖုန်းဆက်ပါရစေ၊ ရန်ကုန်အိမ်ကို ဒီမှာအဆင်ပြေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြောချင်လို့ပါ။ မန္တလေးက သူငယ်ချင်းဆီလည်း ဆက်ချင်လို့ပါဘွားဘွား”

“ဆက်လေ၊ တယ်လီဖုန်းကို ငါ့ဆီကခွင့်တောင်းစရာမလိုဘူး၊ အချိန်မရွေးသုံးနိုင်တယ်နင်းအေးဖြူ၊ ဒါပေမယ့်... တို့မြို့က ဖုန်းက အိပ်ချိန်းကတစ်ဆင့်ခေါ်ရတာဆိုတော့ ကြာတော့ကြာတယ်အေ့”

ဟုတ်ပါသည်။ စဉ်ကိုင်သည်နယ်မြို့ကလေးသာဖြစ်၍ အော်တိုအိပ်ချိန်းမရှိသေးပါ။ ဖုန်းဆက်လိုလျှင် အိပ်ချိန်းရုံးကိုဦးစွာခေါ်၍ ကိုယ်ဆက်လိုသောနံပါတ်ကိုပြောထားရသည်။ တစ်ဖက်သို့ဆက်သွယ်လို့ရမှ ပြန်ခေါ်ပေးပါသည်။

ကျွန်မသည် ရန်ကုန်အိမ်နှင့် မန္တလေးမှနွယ်လှိုင်ဆီဖုန်း ခေါ်လိုက်ရာ အတော်ပင်ကြာသွားပါသည်။

ဘွားဘွားတီဗွီကြည့်နေတဲ့နေရာရောက်တော့ ကိုရီးယားကားမဟုတ်တော့ပဲ မြန်မာကားဖြစ်နေသည်။

“ခုနကြည့်တဲ့ကိုရီးယားက ပြီးသွားပြီလားဘွားဘွား”

“ဘယ်ပြီးဦးမှာလဲ၊ သူကဇာတ်လမ်းအရှည်ကြီး၊ အချပ်၂၀စာလောက်ရှိတယ်၊ ရှည်လွန်းလို့ ဖိမ်ပြေပြေကြည့်ရအောင် အပိုင်ဝယ်ထားတဲ့အခွေလေ၊ အခုဟာက မိုးမိုးကိုငှားခိုင်းလိုက်တဲ့မြန်မာကား၊ ကိုရီးယားကားကို ဒါပြီးမှဆက်ကြည့်တော့မယ်”

ဘုရားရေ။

ဘွားဘွားတီဗွီကြည့်နေစဉ်မှာ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မတာဝန်များကိုထမ်းဆောင်ရပါသည်။

တီဗွီကြည့်နေရင်းကပဲ သွေးပေါင်ချိန်ပေးရသည်။

“ဘွားဘွားသောက်နေကျဆေးတွေ သမီးကိုပြပါဦးဘွားဘွား”

“မှန်ဘီရိုအပေါ်ဆုံးထပ်မှာ၊ အေးအေး... မေ့လိုက်တာ၊ ငါ ကိုးနာရီမှာဆေးနှစ်မျိုးသောက်ရမယ်၊ ဆေးနဲ့ရေနဲ့ယူခဲ့ပါဦး”

“ဘွားဘွားကိုလာကြည့်ပေးနေကျဆရာဝန်က ဘယ်ရက်တွေလာပါသလဲဘွားဘွား”

“တန်လာ၊ သောကြာတိုင်းလာတယ်၊ တစ်ပတ်နှစ်ခါလာကြည့်ပေးတယ်၊ မနက်ဖန်ဆို ဒေါက်တာသက်ကိုလာရက်ပဲ၊ ဒေါက်တာလာရင် ငါ့အတွက်လိုအပ်တာတွေ မေးလို့ရတာပေါ့အေ့”

အဘွားကြီးတီဗွီကြည့်သည်မှာ တော်တော်နှင့်မပြီးနိုင်သေးပေ။ မြန်မာကားပြီးတော့ ကြည့်လက်စကိုရီးယားကားကို ပြန်မထည့်သေးပါ။

“နင်းအေးဖြူ၊ အခွေလဲလိုက်ပါဦး”

“ကိုရီးယားခွေပြန်ထည့်ရမှာလားဘွားဘွား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မိုးမိုးငှားလာတာ သရဲကားရှိသေးတယ်၊ သရဲကားထည့်လိုက်”

ကျွန်မက သရဲဇာတ်လမ်းစီဒီကို လဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်သန့်ဇင်တီဗွီကြည့်နေချိန်မှာ ကျွန်မက အိပ်ချင်နေပေပြီ။ ခရီးပန်းထားသောကြောင့် အိပ်ချင်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်... လူနာမအိပ်သေးပဲ ကိုယ်ကအရင်အိပ်လို့မကောင်းပါသဖြင့် ကျွန်မမှာ အားတင်းထားရပေတော့သည်။

“နင်းအေးဖြူ၊ ညီးအိပ်ချင်အိပ်တော့လေ”

“မအိပ်သေးပါဘူးဘွားဘွား၊ ဘွားဘွားအိပ်တဲ့အထိ သမီး စောင့်နေမှာပါ”

ကျွန်မက ဟန်လုပ်၍ပြောလိုက်သည်။

ဆေးရုံဆေးခန်းများမှာတော့ လူနာအိပ်ပျော်နေလျှင် ကိုယ်ကလည်းအိပ်ငိုက်နေလို့ရသေးသည်။ ခုတော့... ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်က ငုတ်တုတ်ကြီးဘေးမှထိုင်နေသည်မို့ ကျွန်မမှာမငိုက်မိအောင် မနည်းထိမ်းထားရပေတော့၏။

ထိုညက ည၁၂နာရီခွဲမှပင် တီဗွီကြည့်ပွဲကြီးပြီးဆုံးတော့သည်။

“ငါ့အေ... ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲလေး အပြီးထိကြည့်လိုက်ချင်တာ၊ ညီးအားနာလို့”

“ဘွားဘွားရယ်... လူကြီးတစ်ယောက်အတွက် ည၁၁နာရီ နောက်ဆုံးထားပြီး အိပ်သင့်ပါတယ်၊ ဒါမှ မနက်အိပ်ရာထရင် လန်းမှာပေါ့၊ တီဗွီက နောက်နေ့ဆက်ကြည့်လည်း ရတာပဲဟာ”

“အေးပါအေ၊ အေးပါ”

ကျွန်မက ဘွားဘွားကိုသူ့အခန်းထဲအထိလိုက်ပို့လိုက်လေသည်။

ကဲ-လွတ်လပ်သွားပါပြီ၊ ကျွန်မလည်း နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပစ်လိုက်တော့မည်။ သို့သော်-

သို့သော်-

တကယ်တမ်းအိပ်တော့မည်ဆိုတော့ နေရာအပြောင်းအလဲကြောင့်ပေလား။ အိပ်ချင်စိတ်လွန်သွားလို့ပင်လားမသိ။ ကျွန်မသည် အိပ်ရာထဲတွင် မျက်လုံးကြောင့်ကာ အိပ်မရဖြစ်နေပေတော့သည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘယ်ညာလူးလိမ့်ကာ အတွေးပေါင်းစုံက ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ဝင်လာလေသည်။ ထားမျက်နှာက ကျွန်မမျက်စိထဲ ဝယ် တရစ်ဝဲဝဲပေါ်လာသည်။ ထားဟာ ပျောက်ဆုံးနေတာလား။ သေပဲ သေသွားပြီလား။ ကျွန်မကတော့ ထား၏ပဟေဠိကိုစုံစမ်း ရန်အတွက် ဤနေရာအထိရောက်လာခဲ့ပြီ။

ကျွန်မအတွေးထဲဝယ် ထားနှင့်ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေလာသည့်အဖြစ်များက ထပ်ဟပ်လာပြန်သည်။ သူငယ်တန်း ကတည်းက သူနာပြုတက္ကသိုလ်တက်သည်အထိ အမြဲအတူနေခဲ့သော ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်။ သူမိဘများဆုံးသွားတော့ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာပဲ ညီအစ်မသဖွယ်နေခဲ့ကြသည်။

ထားရယ်၊ သူငယ်ချင်းရယ်... မင်းဘယ်ရောက်နေသလဲ။

“ဆောင်းရေ... ဆောင်း...”

ကျွန်မ၏အိမ်နာမည်ကိုခေါ်သံကြားလိုက်၍ ကျွန်မဆတ်ကနဲ ခေါင်းထောင်သွားလေသည်။

“ဆောင်း... ဆောင်းရေ...”

အို... ထားအသံပါလား။

“ဆောင်း... ဆောင်း... ဆောင်းရေ...”

ထားအသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာဆဲ။

အိမ်၏နောက်ဖက်ဆီမှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မက အိပ်နေရာမှ ဖျတ်ကနဲထလိုက်သည်။

ထိုအခါ... ကျွန်မ ဆတ်ကနဲလန့်နိုးသွားလေသည်။

အို... ကျွန်မအိပ်မက်မက်နေတာပါလား။

အိပ်မက်မှလန့်နိုးသည့်တိုင် ထားအသံကို ကျွန်မနားထဲတွင် ကြားနေရသယောင်ထင်မိသေးသည်။

ကျွန်မက ကိုယ်ကိုအညောင်းဆန်၍တစ်ဖက်သို့လှည့်အိပ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်မမည်မျှအိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

“ဆောင်း... ဆောင်း... ဆောင်းရေ... ထားကိုလာခေါ်လှည့်ပါ”

ဟင်... ထားအသံကိုကြားရပြန်ပါပကော။ ကျွန်မက ခေါင်းအုံးပေါ်မှ ခေါင်းကိုအသာထောင်ကာ နားထောင်ကြည့် လိုက်ပြန်သည်။

“ဆောင်းရေ... ဆောင်း...”

ထားအသံမှ ထားအသံအစစ်။

ကျွန်မအိပ်ရာပေါ်မှထဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။ ထလို့မရ။

“ဆောင်း... ဆောင်း... ထားကိုလာခေါ်လှည့်ပါ။ ဆောင်းရေ”

ထားအသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာဆဲ။

ကျွန်မသည် တစ်စုံတစ်ခုကဖိနှိပ်ခံထားရသည့်သဖွယ် အိပ်ရာပေါ်မှထ, မရဖြစ်နေသည်ကို ရုန်းကန်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ... နောက်တစ်ကြိမ်အိပ်ရာမှလန့်နိုးသွားရပြန်လေ၏။

ကျွန်မအိပ်မက်မက်နေတာပါလား။

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မက အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဆောင်း... ဆောင်း... ဆောင်းရေ”

အလို- ဘုရားရေ။ ထားအသံကိုကျွန်မဆက်ကြားနေပြန်ပါလား။ အိပ်မက်မဟုတ်တော့ပါ။ ကျွန်မအိပ်ရာမှ နိုးနေခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မက အသံကိုထပ်ကြားရနိုးဖြင့် မလျှပ်မယှက်ငြိမ်သက်ကာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။ မကြားရတော့ပါ။ အိပ်မက်မှလန့်နိုး ပြီးနောက် ထပ်၍ကြားလိုက်ရသောခေါ်သံသည် တကယ်ပဲလား။ ကျွန်မစိတ်ထင်တာလား။ မကွဲပြားပါ။

အသံကတော့ အိမ်နောက်ဖက်နှင့်ခြေရင်းဒေါင့်နားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်ကြားရသောအသံမှာ လည်း ထိုနေရာမှလှမ်းခေါ်နေသယောင် ကြားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

ကျွန်မအိပ်ရာမှထကာ ခြင်ထောင်ကိုလှုပ်ရင်း ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံးမှောင်မဲနေပါသည်။ ကျွန်မက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူ၍ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းအပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။ အခန်းတခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အေးမြသော လေက တိုးဝင်လာလေသည်။ ဆောင်းတွင်းဖြစ်သောကြောင့် ချမ်းစိမ့်လှပေ၏။ အညာဆောင်း၏အအေးလွန်ကဲပုံကို ကျွန်မ လက်တွေ့ကြုံရပေပြီ။ ဆောင်းတွင်းဆိုသော်လည်း နေ့တွင်ပူ၍ ညကျမှအအေးလွန်ကဲသော အညာ၏ဆောင်းရာသီပါကလား။

အခန်းအပြင်မှာတော့ မှန်ပြတင်းပေါက်များမှတစ်ဆင့် လရောင်ကဖျန်းကျနေပါသည်။ ဘုရားခန်းမှ တစ်ညလုံးပူဇော်ထားသော ဘုရားမီးအလင်းရောင်ကလည်း လဲလဲလေးလင်းနေသည်။

ကျွန်မသည် အိမ်အပေါ်ထပ်နောက်ဖက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဤအိမ်တွင် အပေါ်ထပ်၌ပင် အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းများ ထားရှိပါသည်။

ကျွန်မက ရေချိုးခန်းဘေးမှမှန်ပြတင်းနားတွင်ရပ်ကာ အိပ်မက်ထဲမှာ ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာသော ခြံနောက်ဖက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်သည်။

အိမ်ပြင်ပရှုခင်းကို လရောင်အောက်တွင် မှိန်ပျူမြင်နေရပါ၏။ အိမ်နောက်ဖက်မှ မီးရထားသံလမ်းကြီးကိုပင် လရောင်တွင် ပြောင်လက်စွာမြင်နေရသည်။ လရောင်ကြောင့် မြင်သာထင်သာရှိနေသော်လည်း နှင်းများကျဆင်းနေသောကြောင့် ဝေဝေဝါးဝါးရှိလှ ပေ၏။

ခြေရင်းဖက်ခြံမှ အိမ်အိုကြီးက... လရောင်အောက်တွင် ချောက်ခြားဖွယ် ထီးထီးမားမားကြီးရှိနေသည်။ အိမ်ကြီးနောက်ဖက်မှ ဂိုဒေါင်အဆောက်အဦးလေးမှာ မြေ၌ပြားပြားဝပ်နေသကဲ့သို့ရှိပေသည်။

ကျွန်မသည် တစ်ဖက်ခြံထဲမှ ဂိုဒေါင်အဆောက်အဦးလေးဆီသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ စိတ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် ထိုအဆောက်အဦးလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ အကဲခတ်နေမိပါသည်။

ကျွန်မကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဂိုဒေါင်ဘေးတွင်သွားလာလှုပ်ရှားနေသော လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရသည်။ လူရိပ်သည် ဂိုဒေါင်ကလေးဘေးတွင် ဟိုသည်ရွေ့ကာလှုပ်ရှားနေပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်မကြည့်နေစဉ်မှာပင်လူရိပ်က ဖြတ်ကန်ပျောက်သွားပြန်လေ၏။

ကျွန်မစိတ်ထင်လိုများလား။ ကျွန်မမြင်လိုက်ရတာ လူအရိပ်ဟုတ်ရဲ့လား။ လရောင်ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးများယိမ်းနွဲ့နေ သည့်အရိပ်ပင်လား။ နှင်းများထူထပ်စွာကျနေခြင်းကို စိတ်ကထင်ယောင်မှားတာလား။

ကျွန်မက အတွေးများဖြင့်လုံးခြာလည်နေဆဲတွင် မီးရထားတစ်စင်းခုတ်မောင်းလာသည့်အသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ မီးရ ထားသည် အိမ်နောက်ဖက်သံလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ကာ မန္တလေးဖက်သို့ တအိအိခုတ်မောင်းသွားလေ၏။ ရထားတွဲများတွင် မီးရောင် မမြင်ရခြင်းကြောင့် ကုန်တင်ရထားတွဲတစ်စီးပဲဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

ကျွန်မသည် အိမ်အတွင်းဖက်သို့ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။

ဘွားဘွားအခန်းထဲကိုကဲကြည့်လိုက်တော့ ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်က နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်နေပေပြီ။

ကျွန်မက အပေါ်ထပ်ခန်းမကြီးထဲသို့လျှောက်ခဲ့ကာ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ တိုင်ကပ်နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ မနက်သုံး နာရီထိုးပေပြီ။ ကျွန်မသည် နိုးတစ်ဝက်ပျော်တစ်ဝက်ဖြင့် အိပ်မက်တွေမက်ရင်းက... ယခုထိ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရသေးပါလား။

ကျွန်မသည် ဘုရားခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ကာ သောက်တော်ရေချမ်းလဲကပ်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားနေသောစိတ်များ ငြိမ်သက်သွားမှပင် ဘုရားစင်ရှေ့မှ ထလာခဲ့လေသည်။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ သုံးနာရီခွဲပေပြီ။

ကျွန်မကလျှပ်စစ်မီးများကိုပြန်ပိတ်ပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မနှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။

(၉)

မည်မျှကြာအောင်အိပ်ပျော်ခဲ့သည်မသိ။ ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်အသံကြားမှပင် ကျွန်မလန့်နိုးသွားလေသည်။

“အမလေးဟဲ့-နှင်းအေးဖြူ၊ ငါ့ကိုပြုစုဖို့လာတဲ့ သူနာပြုဆရာမကြီး၊ ထပါတော့ရှင်၊ မနက်နာရီရှိနေပြီရှင်ရဲ့”

ကျွန်မလူးလဲထလိုက်သည်။

ကြည့်လိုက်တော့... ကျွန်မကုတင်ဘေးတွင် ခါးကြီးထောက်၍ရပ်နေသော ဘွားဘွားကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်မ ရှက်သွားမိလေသည်။

“ကဲ- မယ်မင်းကြီးမ၊ ထ၊ စားဖို့သောက်ဖို့လည်း အားလုံးအဆင်သင့်ပါတော်၊ ကျုပ်တော့စားပြီးပြီ”

“သမီး ညကတော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်ဘူးဘွားဘွား၊ အအိပ်နောက်ကျလို့ နေမြင့်သွားတာပါဘွားဘွားရယ်”

“အိပ်ရာအပြောင်းအလဲဆိုတော့ ဒီလိုပေါ့အေ၊ ညီးကို အပြစ်မပြောပါဘူး၊ ကဲ-ထ... ထ၊ မျက်နှာသစ်ချေ၊ ဒီနေ့ဥပုသ်နေ့အေ၊ ဥပုသ်နေ့တိုင်း မြွေဘုရားမှာ ငါ့ဥပုသ်စောင့်နေကျ၊ ညီးလည်းလိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ရှင်-”

“မြွေဘုရားကို ညီးရောက်ဖူးပြီးပြီလား”

“မရောက်ဖူးသေးပါဘူးဘွားဘွား”

“အေး- ငါနဲ့လိုက်ခဲ့လေ၊ ခဏနေရင် ကားလာကြိုတော့မှာ၊ လုပ်-လုပ်၊ ရေချိုးချင်လည်း ချိုးလိုက်ဦး”

ကျွန်မမှာ အိပ်ရာမှကမန်းကတန်းထကာ လိုအပ်သည်များကို အမြန်တက်သုတ်ရိုက်လုပ်ရပါတော့သည်။ စပါယ်ရယ်နာ့စလုပ်နေပြီး လူနာက ကိုယ့်ကိုပြန်နိုးရသည်အဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်မရှက်မိပါသည်။

ကျွန်မအဝတ်အစားလဲပြီးချိန်တွင် ဘွားဘွားအား ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုက်ပို့ရန် လာကြိုသောကားရောက်လာပါသည်။ ကားမှာ မနေ့က ကိုတက်လူဝင်းမောင်းသောကားပင်ဖြစ်သော်လည်း ကားမောင်းသူကတော့ ကိုတက်လူဝင်းမဟုတ်ပါ။ ဒရိုင်ဘာက မောင်းလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မထမင်းကြော်စား၊ ကော်ဖီသောက်နေချိန်တွင် မဆိတ်တင်နှင့်မိုးမိုးတို့သားအမိက ဘုန်းကြီးကျောင်းယူသွားဖို့ ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်များ၊ ခြင်းများ၊ ရေသန့်ဖူးများကို ကားပေါ်သို့တင်နေသည်။

ဘွားဘွားသည်ဥပုသ်နေ့တိုင်း မြွေဘုရားမှဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဥပုသ်စောင့်လေ့ရှိကြောင်း၊ ဥပုသ်နေ့တိုင်း သူတို့သားအမိလိုက်ရကြောင်း၊ ယနေ့လည်း သူတို့သားအမိပါလိုက်မည်အကြောင်း မိုးမိုးက ကျွန်မကိုပြောပြသည်။

“မိုးမိုးရေ... ဒါဖြင့်... တို့လည်း ဥပုသ်စောင့်ရမှာပေါ့နော်၊ ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ညစာငတ်တော့မှာပေါ့”

ကျွန်မသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး ဘုရားတရားကြည်ညိုပါသော်လည်း ဥပုသ်တော့မစောင့်ဖြစ်ပါ။ သူနာပြုတစ်ယောက်အတွက် အလုပ်တာဝန်ကများပြားရုံမက... လူနာကိုအချိန်မရွေးပြုစုပေးနေရပါ၍ အဆာခံ၊ အဟာရဖြတ်လို့ မဖြစ်ပါပေ။ ပါရမီမရင့်သန်သေးလို့ပဲ ဆိုပါစို့။

“မစောင့်ချင်လည်းရပါတယ်ဆရာမ၊ ဘွားဘွားကအတင်းမစောင့်ခိုင်းပါဘူး၊ ကျောင်းမှာ သီလတော့ယူရတာပေါ့၊ ကျောင်းတွင်းဥပုသ်တော့ရတာပေါ့ဆရာမရယ်၊ မိုးမိုးတော့ တစ်ခါမှ ညစာအလွတ်မခံဘူး၊ အမေကတော့ တစ်ခါတလေဥပုသ်ရပါတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ဟယ်”

ကျွန်မသည် နာမည်ကျော်ကြားလှသောမြွေဘုရားကို ယခုမှပင် ရောက်ဖူးတော့သည်။ နွယ်နွယ်လှိုင်နှင့် ပလိပ်၊စဉ့်ကိုင်မြို့များသို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်လာစဉ်က မြွေဘုရားရှေ့မှဖြတ်သန်းသွားရသော်လည်း ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်မို့ ဝင်မဖူးဖြစ်ခဲ့ချေ။

ဘုရားကိုရောက်သည်နှင့် ကားက ကျွန်မတို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့တွင်ချထားပေးခဲ့ကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ညနေစောင်းမှ အပြန်တွင်လာကြိုပေးမည်ဟုသိရပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်လှူပြီး သီလယူကြပါသည်။ သီလယူပြီးနောက် ဘွားဘွားခွင့်ပြုချက်ဖြင့် မိုးမိုးကိုခေါ်ကာ မြွေဘုရားထဲသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မနှင့်မိုးမိုးသည် နေ့လည်စာစားချိန်အထိ မြွေဘုရားထဲတွင် အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့သည်။

နေ့လည်စာစားပြီးတော့ ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်က ပုတီးစိတ်ရင်းမှအိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲက သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် စကားပြောရင်းအချိန်ဖြုန်းနေခဲ့လေ၏။

ကျွန်မက မဆိတ်တင်ကို ခြေရင်းဖက်ခြံကြီးအကြောင်းကို မေးကြည့်လိုက်၏။

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

“ကျွန်မတို့ရောက်ကတည်းက အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ လူမနေဘူး ဆရာမ၊ အိမ်ကြီးက သရဲချောက်တယ်လို့ပြောတယ်၊ ကျွန်မဖြင့် ညဉ့်နက်ရင် အဲဒီခြံဖက်များ မကြည့်ရဲပါဘူး”

“ကြည့်တော့ရော... ဘာမြင်ရမှာမို့လဲမဆိုတ်တင်ရဲ့”

“အို... အဲဒီအိမ်ကြီးမှာနေသွားတဲ့လူက သူ့မိန်းမကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်တာတဲ့”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့သတ်ရတာလဲ”

“သူခရီးထွက်နေတုန်း လင်ငယ်နဲ့နေတာကို မိလို့တဲ့၊ မိန်းမရော သူ့လင်ငယ်ရော ဓားနဲ့ခုတ်သတ်လိုက်တာတဲ့၊ ပြီးတော့... မီးရထားလမ်းပေါ်အိပ်နေပြီး မီးရထားအလာမှာ သူ့ကိုယ်သူ မီးရထားနဲ့အကြိတ်ခံလိုက်တာတဲ့”

“အမလေး- ကြက်သီးထစရာကြီးမဆိုတ်တင်ရယ်၊ ဟုတ်ရော ဟုတ်လို့လား”

“ကြာတာတော့ကြာပြီ၊ ဘွားဘွားတို့အိမ်ထောင်ကျစက ဖြစ်တာလို့ပြောတယ်၊ အဲဒီလင်မယားက ဘွားဘွားတို့ထက်တောင် အသက်ကြီးသေးတယ်တဲ့၊ ခုထိချောက်တုန်းပဲတဲ့၊ ဟိုတလောကတောင် ဦးကြန်ကြီးမြင်သေးတယ်”

“ဟင်- ဦးကြန်ကြီးက ဘယ်လိုမြင်တာလဲ”

“အဲဒီခြံထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်လျှောက်သွားနေတာ မြင်တာတဲ့”

“တကယ့်လူတစ်ယောက်လျှောက်သွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား မဆိုတ်တင်ရယ်”

“အို... အဲဒီခြံထဲ လူမနေပါဘူးဆိုမှ၊ ဆရာမကလည်း”

ရင်းနှီးတဲ့အခါမှ ဦးကြန်ကြီးကိုမေးကြည့်ရပါဦးမည်။ ကျွန်မ ညကမြင်ခဲ့ရတယ်လို့ထင်ရတဲ့လူရိပ်သဏ္ဍာန်ဟာ သရဲများလား။ တွေးရင်း ကျွန်မကြက်သီးထသွားလေသည်။

ညနေလေးနာရီလောက်မှာ လာကြိုသည်ကား ရောက်လာပါသည်။ ကားကို ကိုတက်လူဝင်းမောင်းလာတာမြင်၍ ကျွန်မက ဝမ်းသာသွားမိသည်။

မဆိုတ်တင်နှင့်မိုးမိုးက ပစ္စည်းပစ္စယများကားပေါ်တင်နေစဉ် ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မအနားရောက်လာလေသည်။

“ဘဲ့နဲ့လဲမနှင်းအေးဖြူ၊ ဘွားဘွားနဲ့အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ကိုတက်လူဝင်း၊ ဘွားဘွားက စကားပြောတာ တုတ်ထိုးအိုးပေါက်ပြောတတ်ပေမယ့် သဘောကောင်းပါတယ်”

“တုတ်ထိုးအိုးပေါက်၊ ဟုတ်လား၊ ဟား... ဟား... ဟား...၊ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ မနှင်းအေးဖြူခိုင်းနှိုင်းလိုက်တဲ့စကားက သိပ်မှန်တာပဲ၊ ဘွားဘွားက စိတ်ထဲရှိတာ ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်တာဗျ”

ကိုတက်လူဝင်းက သူ့အဘွားကို ကျွန်မဝေဖန်လိုက်သည်စကားအား သဘောကျကာ ရယ်မောနေလေသည်။

“ဒါနဲ့... ကျွန်တော် ဒီနေ့နေ့လည် ပလိပ်ကိုရောက်ခဲ့တယ် မနှင်းအေးဖြူ”

“ဟုတ်လား၊ ထားကိစ္စစုံစမ်းဖြစ်သေးလားဟင်၊ ဘာထူးသလဲ”

“စုံစမ်းဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒေါ်မြင့်မြင့်နဲ့ဒေါ်တင့်တင့်တို့ပြန်ရောက်မရောက် အရင်စုံစမ်းဖြစ်တာ၊ အပျိုကြီးညီအစ်မနှစ်ယောက်က တော်တော်နဲ့ပြန်လာဖြစ်မှာမဟုတ်သေးဘူးမနှင်းအေးဖြူ၊ သူတို့ ဗုဒ္ဓဂါယာကိုဘုရားဖူးသွားဖို့စဉ်နေကြတာတဲ့”

“ဟင်... ဒါဆိုကြာဦးမှာပေါ့”

“ရန်ကုန်က သူတို့တည်းတဲ့ သူ့တူမအိမ်လိပ်စာရော၊ ဖုန်းနံပါတ်ရော ကျွန်တော်ယူလာပါတယ်၊ လိုလို့မယ်မယ်ပေါ့”

“ဟဲ့- ဒီနှစ်ယောက်ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ ငါ့အတင်းတွေလား”

ကျွန်မတို့စကားပြောနေစဉ် ဘွားဘွားက ကားနားသို့ရောက်လာလေသည်။

“ဆရာမလေးက ဘွားဘွားကိုသဘောကောင်းတယ်လို့ ပြောနေတာပါဘွားဘွား”

“အေးဟဲ့၊ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကဲ-ကဲ- ပြန်ကြစို့၊ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ နေအဝင်စောတယ်”

“အိမ်ရောက်မှဆက်ပြောပြတော့မယ် မနှင်းအေးဖြူ”

ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မကြားသာရုံ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်လေသည်။

(၁၀)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘွားဘွားကို အိမ်ပေါ်လိုက်ပို့၊ ဒရင်းဘက်ပေါ်ချထားပေးခဲ့ပြီး အနားယူစေကာ ကျွန်မက အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လေသည်။

ကိုတက်လူဝင်းက ခြံထဲမှာပင် ပန်းပင်များကိုကြည့်ရင်း စောင့်နေ၏။

“ပြောပါဦးကိုတက်လူဝင်း၊ နောက်ထပ်ဘာတွေသိခဲ့ရသေးလဲ”

“ထူးထူးထွေထွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဦးမောင်ကြိုင်တို့အိမ်နဲ့လည်း အဆက်အသွယ်မရှိတော့ ဘေးမှာ မေးမြန်းကြည့်တာပါ။ ကိုညဏ်မိုးဆိုတဲ့လူက ခင်မိမိကြိုင်နဲ့အိမ်ထောင်ကျတာ သိပ်မကြာသေးဘူးတဲ့၊ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး တဲ့မနှင်းအေးဖြူ”

“ဟင်-”

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခုဝင်သွားလေသည်။

“ဦးမောင်ကြိုင်က သူမသေခင် စိတ်နှောက်နေတဲ့သူသမီး အတွက်စိတ်ချရအောင် ကိုညဏ်မိုးနဲ့ပေးစားခဲ့တာတဲ့၊ ဦးမောင်ကြိုင် မသေခင်ရက်ပိုင်းလေးမှာပဲ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရှေ့မှာ အကျဉ်းရုံးပြီး လက်ထပ်ပေးလိုက်တာလို့ပြောတယ်”

“ဪ...”

“ကိုညဏ်မိုးဆိုတဲ့လူက ဦးမောင်ကြိုင်ရဲ့ဆန်စက်မှာ စာရေးလုပ်နေတာ ကြာပြီတဲ့၊ ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက လုပ်နေ တာလို့ပြောတယ်၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတော်ပြီး စိတ်ချရလို့ ဦးမောင်ကြိုင်ရဲ့လူယုံဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဦးမောင်ကြိုင်ကိုယ်တိုင်က သူ့သမီး အတွက်စိတ်ချရအောင် သူ့တပည့်လူယုံနဲ့ပေးစားခဲ့တာလို့ပြောတယ်မနှင်းအေးဖြူ”

ကိုညဏ်မိုးမှာ အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်လပင်မရှိသေးဘူးဆိုရာ ထားထိုအိမ်တွင်ရှိနေစဉ်က လူပျိုတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထားစာထဲက သူ့ချစ်သူဆိုသည်မှာ... ကိုညဏ်မိုးပင်ဖြစ်နေလေမည်လား။ နွယ်နွယ်လှိုင်ထင်ကြေးပေးထားတဲ့အတိုင်း မှန်သလိုဖြစ် နေပါပြီကော။ သေချာအောင်တော့ ဆက်စုံစမ်းရပေမည်။

ခင်မိမိကြိုင်ကိုလည်း လျော့တွက်လို့မရ။ အကယ်၍... ကိုညဏ်မိုးနှင့်ထားတို့ ချစ်သူရည်းစားများဖြစ်ခဲ့ကြသည်ဆိုလျှင် ခင်မိမိ ကြိုင်သည် ထိုအကြောင်းကို သိကောင်းသိပေမည်။

ကျွန်မတို့ရောက်စဉ်က ခင်မိမိကြိုင်အမှတ်မထင်ပြောလိုက်သောစကားမှာ စဉ်းစားဖွယ်ဖြစ်လေသည်။ “**ကောင်မလေးလှလှလေး တွေကို နင်မကြိုက်ရဘူးနော်**”-ဆိုသည့် သူ့ယောက်ျားကိုပြောလိုက်သည်စကား။ နွယ်နွယ်လှိုင်ကလည်း ရှေ့ကဖြစ်ရပ်ရှိနေ၍ သတိပေး သလိုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ကြေးပေးခဲ့သည်။

“ဘာတွေတွေးနေတာလဲမနှင်းအေးဖြူ”

“ဪ... ကျွန်မစိတ်ထဲက သံသယပါ။ ကိုတက်လူဝင်းကို ထားရေးခဲ့တဲ့စာတွေပေးဖတ်ပါဦးမယ်၊ နောက်ဆုံးရေးတဲ့စာမှာ သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်းပါတယ်၊ သူ့ချစ်သူဘယ်သူဆိုတာတော့ စာထဲမှာရေးမထားဘူးကိုတက်လူဝင်း”

“အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ စုံစမ်းရမှာပေါ့၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ စပါယ်ရှယ်နဲ့တစ်ယောက်ဟာ လူနာရှိတဲ့အိမ်ထဲကနေ အပြင်ကို ထွက်ဖို့တော့ အတော်ခက်လိမ့်မယ်မနှင်းအေးဖြူ”

“အဲဒါပေါ့ ကိုတက်လူဝင်း၊ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ထားချစ်သူဟာ ကိုညဏ်မိုးဖြစ်နိုင်လောက်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်၊ ကို ညဏ်မိုးကိုအိမ်ထောင်သည်ဆိုတာသိထားလို့ အစကတော့ ကျွန်မ မထင်ခဲ့ဘူး၊ အခု ကိုတက်လူဝင်းပြောမှ ကိုညဏ်မိုးနဲ့ခင်မိမိကြိုင် အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘူးဆိုတာ သိရတာ၊ ကျွန်မသံသယဟာ ခိုင်မြဲသွားပါပြီကိုတက်လူဝင်း”

ကျွန်မတို့စကားပြောနေစဉ် ခြံထဲသို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး မောင်းဝင်လာလေသည်။

“ဟော- ဒေါက်တာသက်ကိုလာပြီမနှင်းအေးဖြူ၊ ဘွားဘွားကိုလာကြည့်နေကျ ဆရာဝန်ပဲ”

ကိုတက်လူဝင်းက ဒေါက်တာသက်ကိုကိုကြိုဆိုလိုက်သည်။

ဒေါက်တာသက်ကိုနှင့်ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ဘွားဘွားနားမှာ နှာစိတ်ယောက်အမြဲရှိနေတော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်မက ဒေါက်တာသက်ကိုဆီမှ ဘွားဘွားနှင့်ပတ်သက်သော ကျန်းမာရေးရာဇဝင်များကို မေးမြန်းကာ ရေးမှတ်ထားလိုက် ပါသည်။

ဘွားဘွား၏ပုံမှန်သွေးပေါင်ချိန်၊ သောက်ရမည့်ဆေးများ၊ ဆေးသောက်ချိန်နှင့်ဆေးအရည်အတွက်ညွှန်ကြားချက်များကို ကျွန်မ က ရေးမှတ်ထားလိုက်၏။

ဘွားဘွားသည် သွားနိုင်လာနိုင်ပြီး သူပြောသလို “အကောင်းကြီး” ရှိသေးသော်လည်း ရောဂါက စုံလှပေသည်။ နှလုံးရောဂါ အခံရှိသလို၊ သွေးလည်းမကြာခဏတိုးတတ်သည်။ ဆီးချိုလည်းရှိနေသည်။ ဒေါက်တာသက်ကိုက ဆီးချိုတက်မတက် မကြာမကြာ စစ်ဆေးပေးရန် ကျွန်မကိုမှာခဲ့ပါသည်။

“မနှင်းအေးဖြူလို နှာစိတ်တစ်ယောက် အနီးမှာရှိနေတာ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ဆရာက တစ်ပတ်မှနှစ်ခါပဲလာကြည့်နိုင်တာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုအပ်တာအားလုံး ညွှန်ကြားခဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်မလည်းလိုအပ်ရင် ဆရာဆေးခန်းကိုလာမေးပါရစေ”

ဒေါက်တာသက်ကိုက သူ့ဆေးခန်းနှင့်အိမ်၏ဖုန်းနံပါတ်များကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မတို့သူနာပြုများသည် ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လူနာကိုပြုစုရပါသည်။ သူနာပြုများတွင် ကိုယ့် သဘောနှင့်ကိုယ် လူနာကိုဆေးထိုးခွင့်မရှိပါ။ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားမှသာ ထိုးခွင့်ရှိပါသည်။ မည်သည့်ကျန်းမာရေးကိစ္စမဆို ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားမှုအောက်တွင်သာ လုပ်ဆောင်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်... ကျွန်မက ဒေါက်တာသက်ကို ရောက်နေတဲ့ လိုအပ်သမျှမေးမြန်းထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဘွားဘွားကျန်းမာရေးအတွက် ကျွန်တော်စိတ်အေးသွားရပြီဘွားဘွား၊ မနှင်းအေးဖြူက အတွေ့အကြုံရင့်တဲ့သူနာပြု တစ်ယောက်ပါ”

ဒေါက်တာသက်ကိုက ကျွန်မအတွက်ထောက်ခံစကားကို ပြောကြားခဲ့ပေသည်။

ဒေါက်တာသက်ကိုပြန်သွားတော့ ကျွန်မနှင့်ကိုတက်လူဝင်းတို့က ခြံထဲအထိလိုက်ဖို့လိုက်၏။

“ခုနစ်ကားဆက်ရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်မန္တလေးသွားပြီး ဘူတာကြီးမှာစုံစမ်းဖို့စဉ်ထားတယ်မနှင်းအေးဖြူ”

“ဘာအတွက်များလဲ ကိုတက်လူဝင်း”

“မထားထားအေးပြန်သွားတဲ့နေ့က သူစီးသွားတဲ့ရထားတွဲပေါ်မှာ ဘယ်သူတွေပါသလဲ၊ သိချင်လို့ပါ”

“အိပ်ခန်းတွဲဆိုတော့ လေးယောက်ပဲပါမှာလေ၊ ဟိုအပျိုကြီးနှစ်ယောက်ရယ်၊ ထားရယ်က သုံးယောက်ဆိုတော့ သူစိမ်းတစ် ယောက်ပဲပါမှာပေါ့”

“အဲဒီသူစိမ်းတစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ခုအချိန်မှာ အရေးကြီးလာပြီမဟုတ်လား၊ အပျိုကြီးညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုလည်း မေး လို့မဖြစ်နိုင်သေးတော့ ရလောက်တဲ့သတင်းကပဲ သဲလွန်စရာရမှာလေ”

“ကိုတက်လူဝင်းရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းအတွက် ခုလိုစိတ်ဝင်တစားကူညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ရှင်”

“ဪ... မနှင်းအေးဖြူရယ်၊ တကယ်တော့ ဒီလျှို့ဝှက်မှုကို ကျွန်တော်က အစဖော်ပေးလိုက်တာမဟုတ်လား၊ မထားထား အေးရဲ့ ဝိညာဉ်လို့ယူဆရတဲ့နာတာဝံ့ညာဉ်က ခင်အုလေးကိုဝင်ပူးခဲ့လို့ မနှင်းအေးဖြူ ဒီနေရာအထိရောက်လာရပြီလေ၊ အဖြစ်မှန်ပေါ် အောင် ကျွန်တော်ကူညီရတော့မှာပေါ့၊ ပြီးတော့...”

ကိုတက်လူဝင်းက စကားကိုအဆုံးမသတ်သေးပဲ ဆက်ပြောရန်အားယူနေသောကြောင့် ကျွန်မကစောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

“ပြီးတော့... မနှင်းအေးဖြူကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်၊ တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော်ကူညီမှာပါဗျာ”

ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မကိုစူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲပဲ ကျွန်မ မျက်လွှာ ချလိုက်၏။

“ကျွန်မ ခင်အုနဲ့လည်း တွေ့ချင်ပါသေးတယ်ကိုတက်လူဝင်း၊ ခင်အုကိုသွားတွေ့လို့ရမလားဟင်”

“ခင်အုကို ဒီအိမ်ကိုရောက်အောင် ခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်မှာ အတွေးတစ်ခုရှိတယ်လေ၊ ခင်အုကိုသရဲဝင်ပူးတော့ သူတို့ ရွာကနေအလာမှာ ဒီနေရာကနေဖြတ်လာရလို့မနှင်းအေးဖြူ၊ ပူးတဲ့သရဲကလည်း သူ့အလောင်း မီးရထားလမ်းဘေးက အိမ်ပျက်ကြီးထဲ မှာရှိတယ်လို့ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်သားပဲ”

ကျွန်မ ညကမက်ခဲ့သောအိမ်မက်ကို သတိရလိုက်သည်။

“မကျွတ်လွတ်တဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲရှိနေလို့ ခင်အုနောက်ကိုလိုက်လာနိုင်တာလို့ယူဆမိတယ်၊ ခင်အု ဒီနေရာကိုပဲ နောက်တစ်ခါထပ်လာရင် အရင်ပူးခဲ့တဲ့ဝိညာဉ်က ထပ်ပြီးပူးလာမလားလို့မျှော်လင့်မိတယ်မနှင်းအေးဖြူ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း ညကအိမ်မက်လိုလိုနဲ့ ခေါ်သံတွေကြားမိတယ်ကိုတက်လူဝင်း”

ညက ထားအသံဖြင့် အိမ်မက်ထဲတွင် ကျွန်မနာမည်ကိုခေါ်သည့်အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ခင်အုကိုခေါ်ပေးပါမယ်၊ ဒီအိမ်မှာပဲအိပ်ခိုင်းမယ်၊ ကျွန်တော်တို့စမ်းသပ်ကြည့်ကြတာပေါ့၊ မနက်ဖန်ကျွန်တော် မန္တလေးကို သွားမယ်၊ ဘူတာကြီးမှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအရာရှိတစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ စုံစမ်းလို့ရကောင်းပါရဲ့၊ မထားထားအေးရန်ကုန်ပြန်တဲ့နေ့ အတိအကျကို ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပြောပါဦး”

“နီဝင်ဘာလ(၁၀)ရက်၊ တနင်္လာနေ့ပါ၊ ညကိုးနာရီလေးဆယ်ငါးထွက်တဲ့ အထူးအမြန်ရထားပါတဲ့ကိုတက်လူဝင်း၊ ပလိပ်ကနေ ထား ကျွန်မဆီရေးခဲ့တဲ့စာတွေလည်း ယူသွားပါဦး၊ ထားစာတွေဖတ်ကြည့်ပြီး သဲလွန်စရာပေးပါဦးကိုတက်လူဝင်းရယ်”

ယနေ့ညတွင် ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင် ဗွီဒီယိုမကြည့်ပါ။ ရှစ်ပါးသီလယူထားသောကြောင့် ဘုရားစင်ရှေ့မှာပင် ပုတီးစိတ်နေသည်။ တီဗွီကိုသတင်းလောက်ပဲဖွင့်ကြည့်ကာ ပြန်ပိတ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မက ဘွားဘွားအတွက် သင့်တော်မည့်အချို့ရည်ကိုစီစဉ်ပေးပြီး ဘွားဘွားအနားမှာပင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

ဘွားဘွားက ပုတီးပတ်ပြည့်သွားလို့ထင်သည်။ ပုတီးကို လက်မှာပတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မနှင့်စကားတွေပြောပါတော့သည်။ ဗွီဒီယို မကြည့်ရ၍ စကားတွေသာ အမျှင်မပြတ်ပြောနေတော့၏။ ကျွန်မအကြောင်းများကိုလည်း မေးပါသည်။

“နှင်းအေးဖြူကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးကိုး၊ သားသမီးရယ်လို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရှိတာကိုကွယ်၊ မိဘတွေ ပစ်ပြီးများ တောမြို့လေးကို လာအလုပ်လုပ်ရသလား”

ကျွန်မက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်မို့ ဘာမှပြန်မဖြေမိပါ။

“တစ်ဦးတည်းသောသားသမီးဖြစ်ရတာ ကောင်းတော့ မကောင်းဘူးဟေ့၊ အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ဆိုရင် တိုင်ပင်ရမယ့် ညီ အစ်ကိုမောင်နှမမရှိတော့ အားငယ်ရတယ်ကွဲ့၊ ဘွားဘွားကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ဘိုးဘိုးကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သားလေး၊ ဟော- ကလေးမွေးလာတော့လည်း မောင်လှဝင်းတစ်ယောက်တည်း၊ မောင်လှဝင်းကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီး ညွန့်ညွန့်နဲ့ညွန့်ညွန့်တယ်၊ လူလူတစ်ယောက်တည်းပဲမွေးတယ်၊ ခုလည်း... တစ်ဦးတည်းသောသမီးနဲ့တွေ့ရပြန်ပြီ၊ င္ဍလူအိမ်ထောင်ကျ ရင်တော့ ကလေးများများယူခိုင်းရမယ်ဟေ့”

အဘွားကြီးက သူမ၏ငယ်ဘဝအကြောင်းများ၊ သွားလေသူခင်ပွန်းအကြောင်းများကို ပြောနေပြန်သည်။ အသက်ကြီးသူတို့ထုံးစံ အတိုင်း နားထောင်မည်သူရှိ၍ ရောက်တတ်ရာရာပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မက မအိပ်မိ ဘွားဘွားကို သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းပေးပြီး ဘွားဘွားသောက်ရမည့်ဆေးများကို တိုက်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့တော့ စောစောအိပ်လိုက်တော့နော် ဘွားဘွား”

ထိုညကလည်း ကျွန်မအိပ်မက်မက်ပါသည်။

ပထမနေ့ကလိုပင် ထား၏ခေါ်သံကိုကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်း... ဆောင်း...ဆိုသောခေါ်သံကို အိပ်မက်ထဲတွင်ကြားရသလို... အိပ်မက်မှလန့်နိုးသည်တိုင် ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် အသံထွက်ပေါ်လာသည်ဟုယူဆရသော ခြုံနောက်ဖက်ဒေါက်ကို ထကြည့်မိပြန်၏။

ခြုံနောက်ဖက်ရှိ ရထားလမ်းနှင့် တစ်ဖက်အိမ်မှအိမ်ပျက်ကြီး၏ ချောက်ခြားဖွယ်ရှုခင်းများက လရောင်နှင့်လွှာထုအောက် ဝယ် တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေပေသည်။

(၁၁)

နောက်တစ်နေ့တွင်... တစ်နေ့လုံး ကိုတက်လူဝင်းပေါ်မလာခဲ့ပါ။ သူ မန္တလေးဘူတာကြီးကိုသွား၍ စုံစမ်းနေပြီထင်သည်။

နေ့လည်စာစားပြီးချိန်တွင် ကျွန်မက ခြုံထဲဆင်းလမ်းလျှောက်ရင်းမှ ပန်းပင်များရေလောင်းနေသောဦးကြန်ကြီးကိုတွေ့လိုက်၍ စကားပြောရင်း တစ်ဖက်ခြံအကြောင်းကို မေးကြည့်မိပါသည်။

“ဟိုဖက်ခြံက သရဲချောက်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလားဟင် အဘ”

“ခြုံထဲက လူမနေတာကြာပြီ၊ အရင်တုန်းကနေသွားတဲ့ လင်မယားက မသင့်မြတ်ကြလို့ လင်ကမယားကိုသတ်ပစ်လိုက်တယ် ပြောတာပဲဆရာမလေး၊ သူတို့သရဲဖြစ်ပြီးချောက်လှန့်နေကြတာလို့ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဒါတွေကကြာပါပြီ၊ အဘတို့တောင်မမိပါဘူး၊ အဘတွေ့တာကတော့ တလောလေးကမှ၊ မကြာသေးဘူး”

“ရှင်- ဘာတွေ့တာလဲ၊ သရဲတွေ့တာလား”

“လူမနေတဲ့အိမ်ဝင်းထဲမှာ အရိပ်အယောင်တွေ့ရတာဆိုတော့ သရဲပဲနေမှာပေါ့ဆရာမလေးရယ်”

“အို... သရဲက ယောကျ်ားလား၊ မိန်းမလားဟင်”

“အဘမြင်ရတာတော့ မိန်းမအရိပ်ပဲ”

“ဟင်- ဘယ်လိုမြင်ရတာလဲ”

“ဟောဟိုက ရိုခေါင်လိုအိမ်လေးနားမှာ လျှောက်သွားနေတာပဲဆရာမလေး”

“နှစ်တွေလည်းကြာပြီ၊ ဘွားဘွားတို့အိမ်ထောင်ကျစကဆို အနှစ်ငါးဆယ်လောက်တောင်ရှိပြီ၊ ဒီမိန်းမက ခုထိမကျွတ်သေးလို့ ပေါ့နော်၊ သူ့ယောကျ်ားကရော ခြောက်တယ်လို့ကြားသလားအဘ”

“အဘတို့ဒီရောက်စကတော့ အိမ်နီးချင်းတွေပြောတာကြားဖူးတယ်၊ ယောကျ်ားက မိန်းမကို လင်ငယ်နဲ့မိလို့ လင်ငယ်ရော မိန်းမကိုရော သတ်ပစ်လိုက်တာတဲ့၊ ပြီးတော့... ယောကျ်ားက အရက်မူးအောင်သောက်ပြီး ရထားလမ်းပေါ်သွားအိပ်နေသတဲ့၊ ရထား လာတော့ အကြိတ်ခံလိုက်ရတာ ခေါင်းတခြားကိုယ်တခြားဖြစ်သွားတယ်တဲ့”

“အမလေး...”

“သေသွားတဲ့ယောကျ်ားကလည်း ခြောက်တယ်လို့ပြောတယ်၊ ညည ရထားလမ်းပေါ်မှာ ခေါင်းပြတ်နဲ့လူတစ်ယောက် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လျှောက်နေတာမြင်ရတယ်တဲ့၊ သူ့ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားတယ်တဲ့”

“အဘမြင်ဖူးသလားဟင်”

“အဘတို့မမြင်ဖူးပါဘူး၊ အဖြစ်ကကြာပြီပဲဟာကို၊ အဘက ကျွတ်သွားလောက်ပြီထင်တာ၊ အခုမှ မိန်းမပုံရိပ်ကိုပြန်မြင်ရတာ”

ဦးကြန့်ကြီးမြင်ရသောမိန်းမဝိညာဉ်ရိပ်သည် အတိတ်ကာလက အသတ်ခံခဲ့ရသော အိမ်ရှင်မိန်းမပင်လား။ သို့မဟုတ်...

ကျွန်မ ဆက်မတွေးရဲတော့ပါ။

နေ့လည်ပိုင်းတွင် ဘွားဘွားက တစ်နေ့ကကြည့်ရန်ကျန်သော ဗွီဒီယိုကားများကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မက ဘွားဘွား သောက်ရမည်ဆေးများကို တိုက်လိုက်သည်။ နေ့လည်ပိုင်းတစ်ချိန် သွေးပေါင်ချိန်ပေးပါသည်။

ဘွားဘွားကတော့ နေ့လည်ခင်းတရားပင်မမှေးပဲ ငှားထားသည့်သရဲကားကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေလေ၏။

နေအေးသွားချိန်တွင် ကျွန်မက ဘွားဘွားထံခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“ဘွားဘွား၊ သမီး အိမ်နောက်ဖေးမီးရထားလမ်းဖက်ကို ခဏလျှောက်ကြည့်ပါရစေ”

“သွားလေ၊ မိုးမိုးကိုခေါ်သွား၊ အိမ်နောက်ဖေးခြံစည်းရိုးမှာ တခါးပေါက်ရှိတယ်၊ အဲဒီကထွက်၊ ကိုကြန့်ကြီးကိုဖွင့်ခိုင်း၊ သော့ သူ့ဆီမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဘွားဘွား”

ဘွားဘွားဆီက ခွင့်ပြုချက်ရလိုက်၍ ကျွန်မက မိုးမိုးကိုခေါ်ပြောလိုက်သည်။

“မိုးမိုး၊ အခွေတွေသွားအပ်ရဦးမှာနော်၊ သရဲကားက ပြီးတော့မယ်၊ အချိန်မီလည်းပြန်လာဦး၊ အဝေးကြီးမလျှောက်ကြနဲ့နော်”

ဘွားဘွားက ကျွန်မတို့ထွက်မသွားမချင်း အလျင်မပြတ်မှာကြားနေပါ၍ ကျွန်မက မိုးမိုးလက်ကိုဆွဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း လာခဲ့လေသည်။

ဦးကြန့်ကြီးကိုပြောပြီး နောက်ဖေးတခါးကိုဖွင့်ခိုင်းလိုက်၏။

ဒေါ်စန်းရီက သော့တွဲယူပြီး နောက်ဖေးခြံစည်းရိုးတခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

အိမ်နောက်ဖက်မှ မီးရထားသံလမ်းတွင်လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ရထားလမ်းကို မြေဖို့ပြီး ကမူအမြင့်ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ထား၍ ရထားလမ်းသည် ကုန်းမြင့်အဖြစ်ရှိနေပါသည်။ ရထားလမ်းပေါ်မှကြည့်လျှင် ခြံကျယ်ကြီးများမှ အိမ်မြင့်မြင့်ကြီးများကို နောက်ကျောဖက်မှမြင်နေရပေ၏။

အိမ်တိုင်း၏နောက်ဖက်ခြံစည်းရိုးတွင် ရထားလမ်းဖက်သို့ထွက်နိုင်သည့်တခါးပေါက်များဖောက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်မနှင့်မိုးမိုးသည် ရထားသံလမ်းပေါ်မှလေဖားတုံးများကိုနင်းကာ လျှောက်လာကြသည်။ ခြေရင်းခြံကြီးနောက်တည်တည် အရောက်တွင် ကျွန်မက ခြံထဲသို့မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုခြံကြီး၏နောက်ဖက်ခြံစည်းရိုးများမှာ ပြိုပျက်ပြီးယိုင်ကျနေပါသည်။ အိမ်အို ကြီးမှာလည်း ယိုင်နေပြီး နောက်ဖက်မှရိုခေါင်လေးတစ်ခုသာ တည်တည်မတ်မတ် ရှိနေပါ၏။

ကျွန်မက မိန်းမဝိညာဉ်ရိပ်ကိုမြင်ရသည်ဆိုသော ဦးကြန့်ကြီးစကားကိုကြားယောင်ကာ ပခုံးကိုတွန့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မကိုယ် တိုင်လည်း လူရိပ်သဏ္ဍာန်ယောင်ယောင်ကို အဝေးမှမိုနီပျူဖြင့် လှမ်းမြင်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဆရာမ ကျွန်မတို့ ဟိုဖက်ကိုပြန်လျှောက်ကြရအောင်၊ ဒီအိမ်နောက်ဖေးက ကြောက်စရာကြီး”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲမိုးမိုးရဲ့”

“သရဲခြောက်တယ်ဆိုလို့ပါ။ ကြည့်ပါလား၊ အိမ်ကြီးကိုကြည့်ရတာကိုက ကျက်သရေမရှိဘူး၊ လာပါဆရာမရယ်၊ ဟိုဖက်နား လျှောက်ပြီး ပြန်ကြရအောင်ပါ။ ကျွန်မ အခွေတွေသွားအပ်ဖို့ရှိသေးတယ်”

ကျွန်မက ရထားလမ်းတလျှောက်မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မီးရထားသံလမ်းသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအစွန်ထိ မြုပ်ဝင်သွားသည်ကိုတွေ့ နေရလေ၏။

ဤနေရာတွင် ရထားသံလမ်းသည် တစ်လမ်းတည်းဖြစ်ပြီး အပြိုင်သံလမ်းမရှိပါ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ရထားတစ်စီးတည်းသာ အဆုန်ဖြစ်စေ၊ အဆန်ဖြစ်စေ ဖြတ်သန်းလို့ရပေမည်။

ကျွန်မက ခြံပျက်ကြီးဆီ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ခဲ့ပြီး မိုးမိုးနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

ညပိုင်းတွင် ကိုတက်လူဝင်းက ဖုန်းဆက်ပြီးပြောပါသည်။

“ကျွန်တော်မန္တလေးကပြန်လာပြီ၊ ဘူတာမှာစုံစမ်းခဲ့တာ အဆင်ပြေတယ်မနှင်းအေးဖြူ။ ချက်ချင်းတော့ မသိခဲ့ရသေးဘူး၊ ကျွန် တော်မိတ်ဆွေက နီဝင်ဘာဝရက်မှာ ရထားစီးတဲ့ခရီးသည်တွေကို ပြန်စိစစ်ပေးမယ်ပြောတယ်၊ အဲဒီနေ့က အိပ်ခန်းတွဲတွေရောင်းထား တဲ့ ဇယားကိုလည်း ပြန်ရှာပေးမယ်လို့ပြောတယ်မနှင်းအေးဖြူ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင်တော့ သိရမှာပါ”

(၁၂)

ယနေ့သည် ကျွန်မဤအိမ်ကြီးသို့ရောက်ရှိသည်မှာ လေးရက်မြောက်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ လေးရက်ရှိသည်အချိန်တွင် ကျွန်မအနေ ဖြင့် ဤအိမ်တွင်နေသားကျခဲ့ပါပြီ။ အိမ်သားများနှင့်လည်းရင်းနှီးခဲ့ပါပြီ။

အထူးသဖြင့်... ဘွားဘွား၏ယုံကြည်အားကိုးမှုကိုခံယူခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်မလိုသူနာပြုတစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်ယူဖွယ်ဖြစ်ပါ သည်။ ဘွားဘွားသည်လည်း စကားပြောရာတွင် ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းနှင့် တဲ့တိုးပြောတတ်ပြီး၊ စိတ်ထားကောင်းမွန်သောအဘွားကြီး တစ်ဦးဖြစ်မှန်း ကျွန်မသိခဲ့ရပါပြီ။

ထိုနေ့က နေ့လည်ပိုင်းတွင် ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မထံဖုန်းဆက်ကာ သူလာခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့အိမ်သို့ခဏလိုက်ခဲ့ ရန် ပြောပါသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ဟုမပြောသည့်အတွက် ကျွန်မမှာ ရင်ခုန်စွာဖြင့်စောင့်မျှော်နေရတော့သည်။ ထားနှင့်ပတ် သက်သည်အချက်အလက်များစုံစမ်းရခဲ့လို့လား။

နေ့လည်၂နာရီအချိန်လောက်တွင် ကိုတက်လူဝင်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ရောက်လာလေသည်။

သူက ဘွားဘွားထံခွင့်တောင်းကာ ကျွန်မကို ပွဲရုံဖွင့်ထားသည့် သူတို့တိုက်သို့ခေါ်သွားပါ၏။

ဟိုကိုရောက်မှ သူခေါ်လာသည့်အကြောင်းရင်းကို ကျွန်မအား ဖွင့်ပြောပါသည်။

“မထားထားအေးနဲ့ကိုဉာဏ်မိုးနဲ့တွဲရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံတွေ ကျွန်တော်ရလာတယ် မနှင်းအေးဖြူ”

“ရှင်-”

ကိုတက်လူဝင်းသည် ဓာတ်ပုံများကူးရန်အတွက် ယနေ့မနက် ကျောက်ဆည်သို့သွားခဲ့သည်။ ကျောက်ဆည်မှ ကူးနေကျဓာတ်ပုံ ဆိုင်တွင် သူပိုင် ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာဖြင့်ရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံများကိုကူးသည်။ ဓာတ်ပုံများမှာ ပွဲရုံအဆောက်အအုံ၊ တရုတ်စုလမ်းမှ လက်ရှိနေသောတိုက်အိမ်နှင့် ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်နေသောတိုက်အိမ်ပုံများဖြစ်ပါသည်။

ကိုတက်လူဝင်းတို့က ဘဏ်မှချေးငွေရယူရန်အတွက် အပေါင်ထားမည်အဆောက်အဦးများပုံကိုတင်ပြရန် ရိုက်ကူးထားခြင်းပဲဖြစ် ပါသည်။

ယခုခေတ် ဒစ်ဂျစ်တယ်နည်းပညာများခေတ်စားလာသည့်အခါတွင် ဓာတ်ပုံကိုဖလင်လိပ်ဖြင့်မရိုက်တော့ပါ။ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မ ရာဖြင့် ရိုက်ကူးခြင်းက ဖလင်ဆေးရသက်သာသည်။ ဓာတ်ပုံကို ကင်မရာထဲမှရယူပြီး ဓာတ်ပုံကူးစက်ဖြင့်ချက်ချင်းကူးယူနိုင်သည့် အတွက် အချိန်ကုန်လည်းသက်သာပါသည်။

ကိုတက်လူဝင်းက ကျောက်ဆည်မှသူငယ်ချင်းဓာတ်ပုံဆိုင်တွင် ရိုက်ကူးထားသောအဆောက်အဦးပုံများကို ယနေ့မနက် သွား အပ်လိုက်သည်။ ပုံများကိုချက်ချင်းစောင့်ယူခဲ့ပါသည်။

ဓာတ်ပုံကူးသည့်နေရာတွင် ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာထဲမှပုံများကို ပုံနှိပ်ထုတ်ယူနိုင်ရန်အတွက် ကွန်ပျူတာထဲသို့ တစ်ဆင့်ထည့် သွင်းရပါသည်။ ကိုတက်လူဝင်းက သူကင်မရာနှင့် ဆိုင်မှကွန်ပျူတာကို ဆက်သွယ်ကာ ဓာတ်ပုံများကို ကွန်ပျူတာထဲသို့သွင်းပေးလိုက် သည်။ ခင်မင်နေသောသူငယ်ချင်းဆိုင်ဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်ကူညီလုပ်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံများထွက်လာအောင်စောင့်နေစဉ် ကိုတက်လူဝင်းက ကွန်ပျူတာထဲမှ ရှိနှင့်ပြီးဓာတ်ပုံများကိုအပျင်းပြေကြည့်နေမိသည်။

ဓာတ်ပုံဆိုင်တွင်လာအပ်ထားသောပုံများကို ကွန်ပျူတာထဲ၌ Save လုပ်ထားပေးသည်။ ကူးပြီးဓာတ်ပုံများကို နောင်ထပ်မံကူးယူ လိုလျှင် လွယ်ကူစေရန် Saveလုပ်ထားလေ့ရှိပါ၏။

ကိုတက်လူဝင်းသည် ဓာတ်ပုံပိုင်များကို တစ်ဖိုင်ပြီးတစ်ဖိုင်ဖွင့်ကာ အပျင်းပြေလျှောက်ကြည့်နေမိသည်။ ဓာတ်ပုံပိုင်များကို အပ်နှံသည့်လအလိုက် အစဉ်အတိုင်း Save လုပ်ထားပါသည်။ အပ်နှံသည့်သူအမည်ကိုလည်း ဖိုင်နာမည်အဖြစ်ရေးမှတ်ထားသည်။

၂၀၀၈ခုနှစ် ဇူလိုင်လဟုရေးထားသောဖိုင်တွဲကို အမှတ်မထင် ဖွင့်လိုက်မိသည်။ ထိုဖိုင်အောက်မှ Nyan Moe ဟုရေးထားသော ဖိုင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်အခါ...

သူ့သိမြင်ရင်းနီးဖူးသောယောကျာ်းတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ အတူတွဲရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုတက်လူဝင်းသည် ပထမတော့ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးပုံကိုကြည့်ကာ မြင်ဖူးပါတယ်လို့ပဲထင်မိသည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာမမှတ်မိ။ နောက်မှ... ဖိုင်နာမည်ကိုပြန်ဖတ်တော့ Nyan Moe ဉာဏ်မိုးဆိုသည့်အင်္ဂလိပ်စာလုံးကိုဖတ်မိပြီး မှတ်မိသွားတော့သည်။

ပလိပ်က ကိုဉာဏ်မိုးပါလား။

တစ်ဆက်တည်းပင် ကိုဉာဏ်မိုးနှင့်တွဲရိုက်ထားသောအမျိုးသမီးကိုပါ သိရှိလိုက်လေသည်။ သူမသည် ပျောက်ဆုံးနေသော မထားထားအေးပါကလား။ ကိုတက်လူဝင်းထံ၌ ကျွန်မပေးထားသောစာများနှင့်အတူ ထား၏ဓာတ်ပုံလည်းပါရှိပါသဖြင့် ထားကို မှတ်မိ လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဒါနဲ့... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဖိုင်တစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်မှာပါတဲ့ Memory Stickထဲကို ကူးထည့်ခဲ့လိုက်တယ် မနှင်းအေးဖြူ၊ မနှင်းအေးဖြူကို ပြချင်လို့ပါ။ ကွန်ပျူတာနဲ့ဂျွှန်းပြီးပြမှ ကြည့်လို့ရမှာလေ။ အဲဒါကြောင့် အိမ်ကိုခေါ်လာတာပါ။ လာ-မနှင်းအေးဖြူ၊ စာကြည့်ခန်းထဲက ကျွန်တော်ကွန်ပျူတာထဲမှာ ဖွင့်ပြမယ်”

ကိုတက်လူဝင်းက Memory Stickခေါ် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးမှ အချက်အလက်များကို အခြားကွန်ပျူတာတွင် ပြန်ဖွင့်ကြည့်နိုင် သည့် လက်ညှိုးအရွယ်ခန့်သာရှိသည့်ကိရိယာလေးနှင့် ကွန်ပျူတာကိုဆက်သွယ်လိုက်သည်။ ပြီး... ဓာတ်ပုံများကိုဖွင့်ပြလိုက်သည်။

ကွန်ပျူတာ၏မော်နီတာဖန်သားပြင်တွင် ပေါ်လာသောပုံများကိုမြင်လိုက်ရသည်တွင်တော့ ကျွန်မသည် အသက်ရှူရပ်မတတ်ဖြစ် သွားရလေတော့၏။

ကျွန်မ၏အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ထားထားအေးပါကလား။

ထားထားအေးနှင့်ကိုဉာဏ်မိုးတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ချစ်ခင်ယုယစွာရှိနေကြသည်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း၏မျက်လုံး ထဲ၌ ကျွန်မမတွေ့ဖူးသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏အရိပ်သဏ္ဍာန်များကို ရုပ်သေဓာတ်ပုံထဲမှာပင် မြင်တွေ့နေရပါသည်။

ဪ... ချစ်သူတွေ့နေပြီဆိုတာ ကိုဉာဏ်မိုးကိုဆိုလိုခြင်းပါတကား။

ဓာတ်ပုံများက အတော်ပင်များလှသည်။

ဦးပိန်တံတားနောက်ခံနှင့်ပုံများ၊ မယ်နုအုတ်ကျောင်းနောက်ခံနှင့်ပုံများ၊ စစ်ကိုင်းတံတားနောက်ခံနှင့်ပုံများ၊ စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ် ရှုခင်းများနှင့်ပုံများ၊ ကောင်းမှုတော်ဘုရားရှေ့မှပုံများ၊ နှစ်ယောက်တွဲပုံများပါသလို ထားတစ်ယောက်တည်းကို အလှူရိုက်ပေးထားသည့် ပုံများလည်းပါလေသည်။ ထားသည် ဓာတ်ပုံတိုင်းတွင် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်နေဟန်များပေါ်လွင်နေပေ၏။

“ဒီပုံတွေကိုကြည့်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြီမဟုတ်လား မနှင်းအေးဖြူ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဓာတ်ပုံတွေရဲ့အောက်ဖက်ဒေါင်းမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ရက်စွဲပါတယ်မနှင်းအေးဖြူ”

ကျွန်မက ဓာတ်ပုံဒေါင်းများကိုကြည့်လိုက်ရာ 17 JUL 2008 ဟုဖော်ပြထားသော ရက်စွဲအမှတ်အသားကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဇူလိုင်လ၁၇ရက်နေ့က သူတို့နှစ်ယောက် အမရပူရနဲ့စစ်ကိုင်းကိုသွားလည်ကြရင်း ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေပေါ့နော် ကိုတက်လူဝင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုဉာဏ်မိုးနဲ့ခင်မိမိကြိုင် မင်္ဂလာဆောင်တာ တစ်လမပြည့်သေးဘူးဆိုတော့ ဒီပုံရိုက်တာ တော်တော်စောတာပဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်သူဖြစ်သွားတာ သင်္ကြန်အပြီးမှာလေ။ မနှင်းအေးဖြူပေးလိုက်တဲ့ မထားထားအေးစာထဲမှာ အဲဒီအ ကြောင်း ရေးထားတာပါတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဖြင့် ကိုဉာဏ်မိုးနဲ့ထားတို့ဟာ ဒီနှစ်သင်္ကြန်အပြီးကတည်းက ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ကို ဉာဏ်မိုးက ခင်မိမိကြိုင်ကိုလက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ကိုဉာဏ်မိုးက သစ္စာဖောက်သွားတာပေါ့နော်”

“ရှင်းနေပြီပဲမနှင်းအေးဖြူ”

“ထားပျောက်နေတဲ့ကိစ္စမှာ ကိုဉာဏ်မိုးပယောဂပါတယ်လို့ ယူဆသလားဟင်”

“မပြောနိုင်ဘူးပေါ့၊ ခုပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကိုဉာဏ်မိုးဆိုတဲ့လူကို သံသယစာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးကထည့်ရတော့မှာပဲ”

နေ့တမန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

ဪ... ထား... ထား...။ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ရှေ့မှာ တခြားတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်သွားတာ မြင်နေရတော့ ဘယ်
လောက်များ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့မှာပါလိမ့်။ ဖြစ်ရလေထားရယ်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်မစိတ်များ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းကြီးဖြစ်နေပါတော့သည်။

ညပိုင်းတွင်လည်း အိပ်မက်ထဲတွင် ထားကိုတွေ့ရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်မနာမည်ကိုခေါ်သည့်အသံကြားရရုံ
သာမက ထား၏ရုပ်သဏ္ဍာန်ကိုပါ မြင်မက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထားက ကျွန်မကို သူ့ရှိရာသို့လာရောက်ရန် ခေါ်ယူလျှက်ရှိသည်။

“ဆောင်း... ထားဆီကိုလာခဲ့ပါကွယ်၊ ထားကိုကယ်ပါဆောင်း၊ ထားဒုက္ခရောက်နေတယ်၊ ထားကိုကယ်လှည့်ပါဆောင်းရယ်”

ထားသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ကာ ကျွန်မကိုခေါ်ငင်လျှက်ရှိသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ ထားသည် ကျွန်မထက်နိမ့်ပါးသောအရပ်
တွင် ရောက်နေပြီး ထားကိုရေးရေးသာမြင်ရလေသည်။ ကျွန်မက ထားကို အပေါ်စီးနေရာမှ စီးမြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည်
ထားရှိရာသို့ သွားရန်ကြိုးစားသော်လည်း ကိုယ်ကိုလှုပ်မရ၊ ခြေထောက်များက မြေတွင်စွဲ၍ခိုင်နေသည်။

ကျွန်မက ထားအမည်ကို မချင့်မရဲအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ထား... ထား...”

ကျွန်မအသံက အပြင်ပအထိထွက်ပေါ်လာကာ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားတော့၏။ အိပ်ရာမှနိုးအလာတွင် ကျွန်မအာခေါင်များ
ချောက်ကပ်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မအိပ်ရာမှထထိုင်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်မနာမည်အားအော်ခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရပြန်လေ၏။

“ဆောင်း... ဆောင်း...”

ကျွန်မကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားမိသည်။ ထားအသံပါလား။ အိမ်နောက်ဖက်ဒေါင့်ဆီမှထွက်ပေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ
စိတ်ထင်လို့များလား။ နေ့လည်က ထားဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ထား၍ ထားကို စိတ်စွဲလမ်းပြီး ထင်ယောင်မှားခြင်းများလား။

ကျွန်မက အိပ်ရာမှထခဲ့ကာ နောက်ဖက်မှန်ပြတင်းဘေးသို့ လျှောက်လာခဲ့မိပြန်သည်။

ကျွန်မသည် မှန်ပြတင်းဘေးတွင်ရပ်ကာ အသံထွက်ပေါ်လာသည်ဟုထင်သော ခြံဒေါင့်ဖက်ဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အို... ။

မိန်းမတစ်ယောက်၏အရိပ်သဏ္ဍာန်ကို ကျွန်မမြင်လိုက်ရလေသည်။ မိန်းမသဏ္ဍာန်တစ်ခုက ခြေရင်းခြံနှင့်ကျွန်မတို့ခြံပိုင်းခြား
ထားသောခြံစည်ရိုးဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ သူမသည် တစ်ဖက်ခြံထဲတွင်ရပ်နေခြင်းဖြစ်ကာ ကျွန်မရှိရာဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်
လေသည်။ အိပ်မက်ထဲကမြင်ကွင်းအတိုင်းပါလား။

ကျွန်မက ပြတင်းတခါးကိုအလျင်အမြန်ဖွင့်ကာ ထိုနေရာသို့ ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်လေသည်။

ဘာမှမရှိပါကလား။ ဟာလာဟင်းလင်း... ။

အခုန... ကျွန်မမြင်ခဲ့ရသောမြင်ကွင်းသည် ကျွန်မစိတ် ထင်ယောင်မှားခြင်းလား။ အိပ်မက်ကိုစွဲလမ်းပြီး ထင်မိထင်ရာ
ထင်ခြင်းလား။

ကျွန်မက ဖွင့်ထားသောဓာတ်မီးကိုမပိတ်ပဲ ထိုနေရာကို ခပ်ကြာကြာထိုးကြည့်နေမိသည်။ ထိုနေရာတွင်ရော၊ ထိုနေရာပတ်ဝန်း
ကျင်မှာရော ဘာမှရှိမနေပါ။ လူလည်းမရှိ၊ လူနှင့်အမှတ်မှားလောက်သည့် သစ်ပင်ခြံပုတ်များလည်းမရှိပါ။

“ဆရာမလေးလား၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အောက်ဖက်ခြံထဲဆီမှ ဓာတ်မီးရောင်နှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသော ဦးကြွန်ကြီး၏အသံဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မဓာတ်မီးရောင်ကြောင့်
သူ နိုးလာခြင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်မငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အပေါ်မော်ကြည့်နေသော ဦးကြွန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ... အဘ၊ အိမ်သာထသွားရင်း ဟိုဖက်မှာလူရိပ်လိုမြင်မိလို့ ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်နေတာအဘ၊ သူနိုးကပ်တာဖြစ်မှာ
စိုးလို့ပါ”

ဦးကြွန်ကြီးက ကျွန်မကြည့်သောနေရာများကို သူ့ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကာ အသေအချာစစ်ဆေးပေးသည်။

“ဘာမှမရှိပါဘူးဆရာမ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မစိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ”

“စိတ်ချလက်ချအိပ်ပါဆရာမလေး၊ ကျွန်တော်တစ်ခြံလုံးကို မကြာခဏလှည့်ပတ်ကြည့်နေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဘရယ်”

(၁၃)

နောက်တစ်နေ့ညနေပိုင်းတွင် ကိုတက်လူဝင်းရောက်လာပြန်သည်။

“မိရထားကိစ္စသိခဲ့ရပြီမနှင်းအေးဖြူ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကကျွန်တော့်ကို အခုပဲဖုန်းဆက်ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်တို့တစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးစကားသွားပြောရအောင်”

“အရေးကြီးလို့လားကိုတက်လူဝင်း”

“စဉ်းစားစရာအချက်တွေအများကြီးရှိနေတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့နောက်ဖေးက သံလမ်းပေါ်မှာ သွားပြောကြရအောင်လေ၊ ကျွန်မ ဘွားဘွားကိုခွင့်တောင်းလိုက်ဦးမယ်နော်”

ကျွန်မက ဘွားဘွားကို အောက်ထပ်ခဏဆင်းခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘွားဘွားက ဗွီဒီယိုထိုင်ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်မလည်း ဘွားဘွားကို တိုက်စရာဆေးများ တိုက်ပြီးပြီ။

“လူလူရောက်နေသလား၊ အသံကြားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဘွားဘွား”

“ဒီကောင်ခုတလော ဒီအိမ်ကိုလာလှချည်လား၊ အရင်က ဒါလောက်မလာပါဘူး၊ သွား-သွား၊ ငါ့အတွက်ဘာမှမလိုဘူး၊ မိုးမိုးကိုသာ ငါ့အနားလာနေဖို့လွှတ်လိုက်”

ဘွားဘွားခွင့်ပြုလိုက်၍ ကျွန်မက အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ မိုးမိုးကိုလည်း ဘွားဘွားအနားသွားနေဖို့လွှတ်လိုက်ပါ၏။

ထို့နောက် ကျွန်မနှင့်ကိုတက်လူဝင်းသည် ဒြိုနောက်ဖေးတခါးကိုသော့ဖွင့်ကာ မီးရထားသံလမ်းပေါ်သို့လာခဲ့ကြလေသည်။

သံလမ်းတလျှောက်ရှင်းလင်းနေ၍ ကျွန်မက ရထားသံလမ်းပေါ်ပေါ်မှာပင်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ပြောပါဦးကိုတက်လူဝင်း၊ ဘာတွေထူးခြားလို့လဲ”

“နီဝင်ဘာဝရက်က မထားထားအေးစီးသွားတဲ့အိပ်ခန်းတွဲမှာပါတဲ့လူစာရင်းကိုသိရပြီမနှင်းအေးဖြူ”

“ထားရယ်၊ အပျိုကြီးအဘွားကြီးနှစ်ယောက်ရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကလူစိမ်း၊ လူစိမ်းတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ ကိုတက်လူဝင်း”

“နောက်တစ်ယောက်က လူစိမ်းမဟုတ်ပါဘူးမနှင်းအေးဖြူ၊ ခင်မိမိကြိုင်တဲ့”

“ဘာ-”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်မိမိကြိုင်အတွက်ပါ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ထားတာကိုတွေ့ရတယ်၊ အိပ်ခန်းတွဲတစ်တွဲလုံးအတွက် လူတစ်ယောက်တည်းက လေးယောက်စာလက်မှတ်ဖြတ်သွားတာ”

“လက်မှတ်သွားဝယ်ပေးတာကတော့ ကိုဉာဏ်မိုးလေ၊ ကိုဉာဏ်မိုးကိုယ်တိုင်က ထားအတွက်လက်မှတ်ရော၊ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်အတွက်ပါ သူကိုယ်တိုင်ဝယ်ပေးခဲ့တာလို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်၊ ခင်မိမိကြိုင်ပါတယ်ဆိုတာတော့ ခုမှသိရတယ်၊ ကိုဉာဏ်မိုးက သူမိန်းမကို ထားနဲ့ ရထားတစ်တွဲတည်းမှာ ဘာလို့ထည့်လွှတ်လိုက်တာပါလိမ့်”

“အဲဒါထက်ပိုဆန်းပြားတာရှိပါသေးတယ် မနှင်းအေးဖြူ။ အဲဒီအိပ်ခန်းတွဲထဲမှာ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အထိ ခရီးသည်တစ်ယောက်မှ ပါမလာခဲ့ဘူးတဲ့”

“ရှင်-”

ကျွန်မသည် အံ့ဩလွန်း၍ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ကနဲထရပ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက သေသေချာချာ စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးပါပြီ၊ လက်မှတ်စစ်တွေ လက်မှတ်စစ်ဖို့ အခန်းထဲဝင်သွားတော့ လူတစ်ယောက်မှမတွေ့ရဘူးတဲ့၊ လက်မှတ်စစ်တွေက လမ်းဘူတာက တက်မယ့်ခရီးသည်တွေများဖြစ်နေမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေကြသေးတယ်တဲ့၊ ဒီလိုလေ... ရထားလက်မှတ်ကို သာစည်တို့၊ ပျဉ်းမနား၊ တောင်ငူတို့လို ဘူတာတွေမှာလည်း ကြိုပြီးရောင်းတာကိုး၊ ဒါပေမယ့်... အကန့်အသတ်နဲ့ရောင်းတာ၊ ကန့်သတ်ထားတဲ့လက်မှတ်ထက် လိုက်မယ့်ခရီးသည်ကပိုနေရင် လက်မှတ်ရဖို့အခက်အခဲရှိတတ်တယ်၊ ဒီတော့... သာစည်လိုဘူတာက တက်လိုက်မယ့်ခရီးသည်တချို့က သေချာအောင် လက်မှတ်ကို မန္တလေးဘူတာအထိ ကြိုတင်ပြီးလာဝယ်ကြတာမျိုးရှိတယ်၊ အိပ်ခန်းတွဲထဲမှာလူတစ်ယောက်မှပါမလာတော့ အဲဒီလိုမျိုး သာစည်ဘူတာကျမှ ခရီးသည်တွေ တက်လာလိမ့်မယ်လို့ လက်မှတ်စစ်တွေက ထင်ခဲ့ကြတာ”

“အင်း... အဲဒီတော့...”

“သာစဉ်ဘူတာမှာလည်း လူတစ်ယောက်မှတက်မလာဘူး။ ရန်ကုန်ဘူတာအထိ အဲဒီအိပ်ခန်းတွဲမှာ လူမပါပဲရောက်သွားခဲ့တယ်တဲ့ မနှင်းအေးဖြူ။ ကျွန်တော်စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တော့ ထူးခြားတဲ့ဖြစ်စဉ်မို့လို့ အဲဒီနေ့ကတာဝန်ကျတဲ့လက်မှတ်စစ်တွေက သေချာမှတ်မိနေပြီးပြန်ပြောနိုင်တာပဲမနှင်းအေးဖြူ”

“ကိုတက်လူဝင်း၊ ကျွန်မနဲ့နွယ်နွယ် ပလိပ်ကိုရောက်တုန်းက ထားကိုဘူတာအထိလိုက်ပို့ခဲ့တဲ့ ဒရိုင်ဘာကိုတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကိုရဲဝင်းတဲ့ ကိုရဲဝင်းက ထားကို ရထားတွဲပေါ်အထိတင်ပေးခဲ့တယ်တဲ့။ ထားက ပြန်ခိုင်းလို့ ရထားမထွက်ခင်ပြန်လာခဲ့တယ်တဲ့။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ကိုရဲဝင်းလိမ်ပြောတာဖြစ်နိုင်မလား”

“လိမ်ပြောတာဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ကိုရဲဝင်းပြန်သွားပြီးနောက်ပိုင်းမှ တစ်ခုခုဖြစ်တာမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“မထားထားအေးကို တစ်ယောက်ယောက်က လာခေါ်သွားတာမျိုးပေါ့”

“အို...”

“ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး အကျပ်ကိုင်ခေါ်ဆောင်သွားတာမျိုးတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘူတာထဲမှာ လူတွေအများကြီးရှိနေချိန်မို့ပဲ”

“ရထားတွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာက ဒရိုင်ဘာကိုရဲဝင်းရဲ့စကားကိုး။ ကျွန်မတို့ကိုလိမ်ပြောဖို့ နဂိုကတည်းက ဇာတ်တိုက်ထားလို့လဲဖြစ်နိုင်တာပဲဟာ။ ရထားဝန်ထမ်းတွေပြောတဲ့စကားက ပိုပြီးယုံကြည်လောက်ပါတယ်ကိုတက်လူဝင်း။ ကိုညာဏ်မိုးတို့က ထားကိုယုံကြည်အောင် ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပေးထားပြီးမှ အဲဒီနေ့မှာ ဘူတာကိုလိုက်ပို့သလိုလိုနဲ့ တစ်နေရာရာခေါ်သွားပြီးဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တာမျိုးဆိုရင်ကော”

“မနှင်းအေးဖြူတွေ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရထားလက်မှတ်ဝယ်တဲ့အထဲမှာ ခင်မိမိကြိုက်အတွက်ထည့်ဝယ်ထားတာကိုလည်း စဉ်းစားဖို့လိုသေးတယ်”

“အို... ရှုပ်နေတာပါလား။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတော့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီထင်ပါရဲ့ ကိုတက်လူဝင်းရယ်”

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ဦး၊ ဒေါ်တင့်တင့်နဲ့ဒေါ်မြင့်မြင့်အပျိုကြီး နှစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်။ ရထားတွဲထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှမပါပဲ အပျိုကြီးညီအစ်မကတော့ ရန်ကုန်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ရောက်သွားတာလဲ၊ စဉ်းစားဖို့လိုပြန်ရော”

“အပျိုကြီးညီအစ်မ ရန်ကုန်မှာရောက်နေတာရော သေချာရဲ့လားကိုတက်လူဝင်း”

“ဒါတော့... သေချာပါတယ်။ သူတို့အမျိုးတွေကို မေးပြီးပြီ။ ဗုဒ္ဓဂါယာကိုဘုရားဖူးသွားဖို့စဉ်နေတာတဲ့။ သူတို့တည်းတဲ့ ရန်ကုန်အိမ်လိပ်စာကိုလည်း ကျွန်တော်ယူထားပြီးပြီလေ။ လိုအပ်ရင် ရန်ကုန်ထိ ကျွန်တော်လိုက်သွားပါမယ်”

“အပျိုကြီးညီအစ်မကရော ဒီကိစ္စထဲမှာကြုံရာပါဖြစ်နိုင်သလား ကိုတက်လူဝင်း”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ သူတို့က ရိုးရိုးကြီးတွေ၊ ကြောက်လည်းကြောက်တတ်တဲ့အပျိုကြီးတွေ၊ နောက်ပြီး... ဘာသိဘာသာ အေးအေးနေတတ်တဲ့စရိုက်ရှိတယ်။ မထားထားအေးကိစ္စနဲ့ ဘာမှမဆိုင်လောက်ဘူး”

“ရထားလက်မှတ်ဝယ်ထားပြီးမှ တွဲထဲမှာတက်လိုက်မသွားတာကရော ကိုတက်လူဝင်းရယ်”

“ဒါတော့... လွဲချော်မှုတစ်ခုခု ကြားထဲမှာရှိနေပါလိမ့်မယ် မနှင်းအေးဖြူ။ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီဖြစ်ရပ်ထဲမှာ အဓိကချယ်လှယ်နိုင်တာက ကိုညာဏ်မိုးပဲ။ သူပဲ အားလုံးအတွက် ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပေးတယ်။ ဒီခရီးစဉ်ထဲမှာ ခင်မိမိကြိုက်ပါနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် အခုလိုစုံစမ်းမသိလိုက်ရတာလေ။ ခင်မိမိကြိုက်ပါတာကို ကိုညာဏ်မိုးက ထည့်မပြောခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ မထားထားအေးကို ရထားပေါ်တင်ပေးလိုက်ပါတယ်လို့ သက်သေခံတဲ့ဒရိုင်ဘာကလည်း သူ့လူပဲ။ ပြဿနာတစ်ခုလုံးရဲ့အခရာဟာ ကိုညာဏ်မိုးဖြစ်နေပါပြီမနှင်းအေးဖြူ”

“အားလုံးလက်လွန်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ကိုတက်လူဝင်းရယ်”

ကျွန်မကပြောရင်း အသံများတုန်ခိုက်ကာ မျက်ရည်များကျလာလေသည်။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့မနှင်းအေးဖြူ။ မထားထားအေးဟာ သေပြီဆိုရင်တောင် သူ့ကိုသတ်တဲ့လူကို အပြစ်ရအောင် ကျွန်တော်တို့ကြိုးစားရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ်။ အမှန်ပေါ်တဲ့အထိ ကျွန်တော်ကူညီပါ့မယ် ဆောင်း”

ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မလက်ကိုခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ဆောင်းဆိုသည်အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ကျွန်မက သူ့ကိုမော်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“မထားထားအေးစာတွေထဲမှာ မနှင်းအေးဖြူကို သူက ဆောင်း လို့ပဲ ခေါ်ခဲ့တယ်နော်”

“ဆောင်းဆိုတာ ကျွန်မအိမ်နာမည်ပါကိုတက်လူဝင်း။ မိဘနှစ်ပါးကလွဲလို့ ကျွန်မကိုဆောင်းလို့ခေါ်တဲ့သူဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ထားတစ်ယောက်ပဲရှိပါတော့တယ်”

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆောင်းလို့ပဲခေါ်ပါရစေတော့ မနှင်းအေးဖြူရယ်၊ ဆောင်းဆိုတဲ့နာမည်လေးက ခေါ်လို့ကောင်းသလို ရင်ထဲမှာ အေးသွားတဲ့နာမည်လေးပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဆောင်းလို့ခေါ်ခွင့်ပြုပါနော်”

“ရပါတယ်ကိုတက်လူဝင်း၊ ခေါ်ပါရင်”

“ဆောင်းရယ်... ဆောင်းကြုံနေရတဲ့သောကတွေပြေပျောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါဗျာ၊ ဆောင်းငိုနေတာမြင်ရ တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာခံစားရတယ်၊ ဆောင်း...”

“ရှင်...”

“အရေးထဲအရာပေါ်တယ်လို့မထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... ဆောင်းကိုချစ်နေမိပြီ၊ ကျွန်တော့်အချစ်အတွက် စဉ်းစားပေးပါလားဟင်”

“ကိုတက်လူဝင်းရယ်၊ ပဟေဠိပေါင်းစုံ၊ ပြဿနာမျိုးစုံနဲ့ သောကများနေရတဲ့အချိန်ပါရင်၊ အချစ်တွေ အသည်းနှလုံးတွေကို ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်မ... ကျွန်မလည်း ဒီလိုကာလမျိုးမှာ ဒါကို ဦးစားပေးပြီးမစဉ်းစားနိုင်သေးပါဘူးရှင်ရယ်”

“ဦးစားပေးမစဉ်းစားနိုင်သေးပေမယ့် ဆောင်းရဲ့နှလုံးသားထဲမှာတော့ ကျွန်တော်တောင်းဆိုထားတဲ့အချစ်ကို မှတ်သားထားပေး ပါဗျာ”

“ကိုတက်လူဝင်း၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မကိုကူညီပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မမပေးပါဘူး၊ ကျွန်မမှာလည်း ချစ်သူ ရည်းစား မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ဟာ ငယ်ရွယ်တဲ့သူတွေလည်း မဟုတ်ကြတော့ဘူးလေ၊ ပြဿနာအားလုံးပြေလည်သွားတဲ့အချိန်ကျ ဒါတွေကိုဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ခုတော့- ကျွန်မကိုကူညီလက်စနဲ့ ထားဝိညာဉ်ဝင်ပူးခဲ့တဲ့ ခင်အုဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ခေါ်ပေးပါဦးရှင်၊ ခင်အုရောက်လာရင် ပြဿနာရဲ့အဖြေ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကို ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်မနက်ဖန်ပဲ ခင်အုကိုသွားခေါ်ပေးပါမယ်”

“ခင်အုကို တစ်ညအိပ်လောက်ခေါ်ထားချင်တယ်ကိုတက်လူဝင်း၊ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဘွားဘွားက ခွင့်ပြုပါ့မလား”

“ရပါတယ်၊ ခင်အုအပေါ် မသိန်းတင်ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့မှာပါ။ သူတို့နေတဲ့လက်ဝဲရွာက ဘိုးဘိုးရဲ့ဇာတိလေ။ တစ်ရွာလုံးက ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းကြဘူး၊ ပွဲလမ်းသဘင်အလှူရှိရင် ရွာကလူတွေလာနေကျပါ”

“ကျွန်မတို့ပြန်ကြစို့ကိုတက်လူဝင်း၊ ကြာနေရင် ဘွားဘွားက ပြောနေလိမ့်မယ်”

“ဘွားဘွားနဲ့ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လားဆောင်း”

“ပြေပါတယ်ကိုတက်လူဝင်း”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကိုတက်လူဝင်းဆိုတဲ့အခေါ်အဝေါ်ကြီးကို ပြင်ခေါ်ဦးလေ၊ နာမည်အပြည့်အစုံခေါ်ရတာ မပင်ပန်းဘူး လား”

“ဟင်- ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ၊ ကိုတက်လူဝင်းနာမည်က...”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကလည်း တစ်လုံးချင်းအဖျားဆွတ်ခေါ်ဖို့မကောင်းဘူး၊ ကိုတက်ဆိုလည်း မကောင်း၊ ဝိလူ ဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးကြီး၊ ဟားဟားဟား...”

“ကိုဝင်းဆိုတော့လည်း ရိုးတယ်လေ၊ ကဲပါလေ အခေါ်အဝေါ်ဆိုတာ သူ့အလိုလိုရင်ထဲကဖြစ်လာတာကောင်းပါတယ်၊ ကိုတက် လူဝင်းကိုခေါ်ရမယ့်အခေါ်အဝေါ်ကလည်း သူ့အလိုလိုရလာပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်မတို့က ရထားသံလမ်းပေါ်မှဆင်းခဲ့ကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဪ... ကိုတက်လူဝင်း၊ ဟိုဖက်ခြံကြီးကိုကြည့်လိုက်စမ်း၊ ကိုတက်လူဝင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရလဲ”

“ဒီခြံက လူမနေတာကြာပြီဆောင်း၊ သရဲခြောက်တယ်ဆိုလို့ ဝယ်မယ့်လူမရှိဘူး၊ အမွေဆက်ခံမယ့်အမျိုးတွေတော့ ကျောက်ဆည်မှာ ရှိကြတယ်ပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆောင်း”

“ကျွန်မအိပ်မက်တိုင်းမှာ ထားအသံက အဲဒီခြံဝင်းထဲက ထွက်လာတာလို့ထင်မိတယ်လေ၊ ဦးကြန်ကြီးကလည်း ခုတလော မိန်းမအရိပ်တစ်ခု ခြံထဲမှာမြင်မြင်နေရတယ်တဲ့၊ ကျွန်မ မနေ့ညကမက်တဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ထားက အဲဒီခြံထဲကနေ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေတယ်လို့ မက်တယ်”

“ဒါတွေက မထားထားအေးကို ဆောင်းစိတ်စွဲနေလို့ပါလေ၊ ဦးကြန်ကြီးမြင်တယ်ဆိုတာလည်း စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ၊ မထား ထားအေး ပြဿနာနဲ့ဒီခြံနဲ့ ဆက်စပ်မှုတော့မရှိဘူး၊ တခြားစီပဲ၊ ဒါတွေတော့ စိတ်ထဲထားမနေပါနဲ့ဆောင်းရယ်”

(၁၄)

နောက်တစ်နေ့နေ့လည်တွင် ခင်အုနှင့်သူ့အဒေါ်မသိန်းတင်တို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ကိုတက်လူဝင်းက လက်ဝဲရွာအထိ ကားနှင့်သွားခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ခင်အုတို့ကို ပို့ထားခဲ့ပြီး ကိုတက်လူဝင်း ပြန်သွားပါသည်။

ခင်အုမှာ အသက်၁၂နှစ်အရွယ်ဆိုသော်လည်း ညှက်လှပေသည်။ မည်းမည်းပိန်ပိန်နှင့် ကြောက်တတ်ပုံရသောကလေးမလေးဖြစ်ပေ၏။ သည်လိုကလေးမလေးကိုမှ သရဲက ဝင်ပူးခဲ့ပေသည်။

မသိန်းတင်နှင့်ခင်အုက ရောက်ရောက်ချင်း ဘွားဘွားဒေါသန့်ဇင်ကို ဝင်ကန်တော့ကြသည်။ လက်ဝဲရွာမှလူများမှာ သည်လိုပဲ မကြာခဏလာလည်ကြပုံရပါသည်။ ဘွားဘွားက ရွာအကြောင်းအနည်းငယ်ပဲမေးပြီး ဘာလာလုပ်သလဲဆိုတာ စပ်စုခြင်းမရှိပေ။

မသိန်းတင်က ဘွားဘွားကိုကန်တော့ပြီးသည်နှင့် အောက်ထပ်ကိုဆင်းကာ မဆိတ်တင်နှင့်စကားသွားပြောနေသည်။ ဘွားဘွား ဗီဒီယိုကြည့်နေစဉ် ကျွန်မက အိမ်အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့လေ၏။

မဆိတ်တင်နှင့်မသိန်းတင်ဘေးတွင်ထိုင်နေသောခင်အုကို ကျွန်မက ရင်းနှီးအောင် စကားစပြောလိုက်သည်။

“ခင်အုက ဘယ်နှုတ်ရောက်နေပြီလဲကွဲ့”

ကျွန်မအမေးကို ခင်အုက ပြန်မဖြေပါ။ ကြောက်ရွံ့သလိုပုံစံဖြင့် ကျွန်မကိုပြန်ကြည့်နေသည်။

“သူက လေးတန်းနဲ့ကျောင်းထွက်ထားတာဆရာမ”

ကျွန်မမေးခွန်းကို မသိန်းတင်က ဝင်ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဪ... ကျောင်းမနေတော့ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူကဉာဏ်ထိုင်းတယ်ဆရာမရေ၊ စာဆက်သင်လို့မရတော့လို့ကျောင်းထုတ်ထားလိုက်ရတာ”

“ဟိုတလောက ဝင်ပူးတယ်ဆိုတာ ခင်အုကိုမဟုတ်လားဟင်၊ အဲဒါတွေ ခင်အုမှတ်မိသေးလား”

ကျွန်မက ခင်အုကိုပင် တိုက်ရိုက်ဦးတည်မေးလိုက်ပါသည်။ ခင်အုက ခေါင်းကိုသာခါပြသည်။ ပြန်မဖြေပါ။

“သူကအပူးခံရတဲ့လူ၊ ဘယ်မှတ်မိမလဲဆရာမ၊ လူကြီးတွေတောင် သရဲအပူးခံရရင် ပူးနေတုန်းမှာ ပြောတာဆိုတာတွေ မမှတ်မိကြဘူးလေ၊ သရဲက ဝင်ပူးပြီးပြောတာဆိုတာမျိုးကို၊ အပူးခံရတဲ့လူက ဘာမှအသိမရှိတော့ဘူး”

“အဲဒီတုန်းက မသိန်းတင်အနားမှာရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာမ”

“ကျွန်မကိုပြန်ပြောပြစမ်းပါ”

မသိန်းတင်က ထိုနေ့ကအကြောင်းကိုပြန်ပြောပြသည်။ ကိုတက်လူဝင်းတို့ပြောသည်နှင့် တစ်ထပ်တည်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

“မသိန်းတင်ရော အဲဒီလိုသရဲပူးတာတွေ မကြာခဏကြုံဖူးလားဟင်”

“ရွာမှာတော့ တစ်ခါတစ်လေတွေ့ဖူးပါတယ်ဆရာမ”

“ခင်အုကရော... အဲဒါမျိုး မကြာခဏဖြစ်တတ်သလား”

“ဟင်အင်း၊ မဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ အဲဒီတစ်ခါပဲ”

“ခင်အုကို ဘာလို့သရဲဝင်ပူးတယ်လို့ မသိန်းတင်ထင်သလဲဟင်”

“အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့က နေဝင်ရီတရောကြီး ရွာကနေ လမ်းလျှောက်လာတာလေ၊ ရထားလမ်းဘေးက ဖြတ်လာရတယ်၊ အဲဒီမှာ သရဲက ခင်အုနဲ့ကပ်ပါလာတာနေမှာပေါ့”

ခင်အုနှင့်ပတ်သက်၍ သံသယရှင်းပေပြီ။

ကျွန်မက သရဲပူးသည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံလည်းမရှိ၊ ယုံကြည်ဖို့လည်းခက်ခဲပါသဖြင့် ခင်အုပရိယာယ်ဆင်တာ မျိုးဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်အုကိုလက်တွေ့မြင်လိုက်တော့ ပညာလည်းသိပ်မတတ်၊ လူရည်လည်းသိပ်မလည်၊ ကြောက်လည်းကြောက်တတ်တာကို တွေ့ရသည်။ ခင်အုလိမ်ညာခြင်းမဟုတ်တာတော့ သေချာပါပြီ။

ခင်အုကိုပူးခဲ့သောသရဲသည် သည်တစ်ခါခင်အုကိုတွေ့လျှင်ကော ဝင်ပူးပါဦးမည်လား။ ကျွန်မက လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ချင်၍ ခင်အုကို မြို့အရောက်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်မက ခင်အုကိုခေါ်၍ရထားလမ်းပေါ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့လေသည်။ ခင်အုမှာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြင့်ပင် ကျွန်မနှင့်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့သည် အိမ်နောက်ဖေးခြံစည်းရိုးပေါက်မှထွက်ကာ မီးရထားလမ်းပေါ်တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်မက ခင်အုကို စကားများပြောပြီး အရောတဝင်နေသော်လည်း ခင်အုက သိပ်ပြန်မပြောပါ။ မေးတစ်ခွန်းဖြေတစ်ခွန်းသာ ပြောခဲ့ပါသည်။

ခင်အုမှာ ဆင်းရဲသောတောသူမလေးများ၏ထုံးစံအတိုင်း လူတောမတိုးရဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကိုလည်း ဆရာမဆို၍ ဘာ ဆရာမမှန်းမသိပဲ “ရှိန်” နေပုံရသည်။

ကျွန်မတို့ ရထားသံလမ်းတလျှောက်တွင် ဆယ်မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ကြပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

အပြန်တွင် အိမ်နောက်ဖေးပေါက်သောချောင်းကို သော့တွဲထဲမှ ကျွန်မဖြုတ်ယူထားလိုက်ပါသည်။ နောက်ဖေးပေါက်ကို ဘယ်သူမှ အသုံးပြုခြင်းမရှိပါ။ ကျွန်မအတွက်သာ လိုအပ်ကောင်းလိုအပ်လာမည်ဖြစ်၍ ဖြုတ်ယူထားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ညစာစားပြီးချိန်အထိ ဘာမှထူးခြားမှုမရှိသေးချေ။

မသိန်းတင်နှင့်ခင်အုက အပေါ်ထပ်တက်လာကာ ဘွားဘွားဘေးတွင်ထိုင်ရင်း ဘွားဘွားကြည့်သည် မြန်မာဗွီဒီယိုကားကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ခဏနေတော့ မိုးမိုးပါအပေါ်တက်လာကာ ဗွီဒီယိုထိုင်ကြည့်နေပြန်၏။

ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်က တစ်ချက်တစ်ချက် ရွာအကြောင်းများကို မသိန်းတင်ကို လှည့်မေးနေသည်။

ထိုစဉ် မြန်မာဇာတ်ကားစီဒီမှာ ပထမတစ်ချပ်ကုန်သွားလေပြီ။

“ဟဲ့- မိုးမိုး၊ နောက်တစ်ချပ်လဲလိုက်စမ်း”

မိုးမိုးက ပထမစီဒီချပ်ကိုထုတ်ကာ ဒုတိယအချပ်ကို ဗွီဒီယိုစက်ထဲထည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ခင်အုထံမှ “ဂစ်-ဂစ်” ဆိုသောအသံများထွက်လာကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆန့်ငင်-ဆန့်ငင်ဖြင့် တွန့်တွန့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။

“ဟဲ့- ဟိုသူငယ်မ ဘာဖြစ်တာတုံး”

ခင်အုအဖြစ်ကိုမြင်လိုက်ရသောဘွားဘွားက အလန့်တကြား အော်လိုက်လေသည်။

“အို- ခင်အု”

မသိန်းတင်က ခင်အုကိုဖက်ထားလိုက်၏။

“ဟဲ့- ခင်အု၊ ခင်အု”

“ဘာဖြစ်တာလဲဟဲ့၊ တက်တာလား၊ နှင်းအေးဖြူ၊ ကောင်မလေးကိုကြည့်ပါဦးဟဲ့”

“တက်တာမဟုတ်ဘူးဘွားသန့်ဇင်၊ ပူးတာ၊ ဟိုတစ်ခါလို ပူးတာပဲဖြစ်မှာ”

“ဘာ-”

“သရဲပူးတာပါ၊ တစ်ခါကလည်း မမညွန့်တို့အိမ်မှာဖြစ်ဖူးပြီးပြီ၊ ဟဲ့- ခင်အု၊ ခင်အု”

ကျွန်မက အသက်မရှူမီပဲ ခင်အုအခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေမိသည်။

မိုးမိုးက ဗွီဒီယိုစက်ကိုပစ်ထားခဲ့ကာ အနားကိုပြေးလာသည်။

ခင်အုမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်းမှ မျက်ဖြူလန်သလိုဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးအတွင်းဝယ် မျက်နက်အိမ်မရှိတော့ပဲ မျက်ဖြူ သားချည်း ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း သားရေများစီးကျလာ၏။

“ခင်အု-”

ခင်အုက မသိန်းတင်လက်ထဲမှ ရုန်းဖယ်ထွက်လိုက်သည်။

ခင်အုအကြည့်က ကျွန်မဆီကိုရောက်လာလေ၏။

ကျွန်မကိုလက်ညှိုးကြီးဖြင့်ထိုးရင်း ဗလုံးဗထွေးအော်လိုက်လေသည်။ ဘာအော်လိုက်သည်ကို ပီပီသသမကြားရပေ။

ခင်အုသည် ကြမ်းပြင်မှအားယူထလိုက်၏။ သို့ရာတွင်... တစ်ကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်နေသောကြောင့် ပြန်လဲကျသွားလေ သည်။

ကျွန်မအနားကိုလာချင်သည်ဟုယူဆကာ ကျွန်မကပင် ခင်အုအနားသို့တိုးသွားလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

ကျွန်မသည် ဝင်ပူးသောဝိညာဉ်ကို ထားလို့ပဲယူဆကာ ခင်အုပခုံးကိုကိုင်လှုပ်ရင်း မေးလိုက်မိလေ၏။

ခင်အုသည် ကျွန်မလက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်များဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုပါလေတော့သည်။

“ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောပါ”

ကျွန်မက ခင်အုထံမှစကားသံထွက်လာအောင် ထပ်မေးလိုက် သည်။

“ဆောင်း- ဆောင်း-”

“အို...”

ဆောင်း-လို့ခေါ်လိုက်သည်အသံမှာ ပီပီသသမဟုတ်ပါ။ အာလုပ်သံကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ “အောင်း” ဆိုသောအသံမျိုးပေါ်ထွက်လာ၏။

“ထားလားဟင်၊ ထားလား”

ခင်အုထံမှ ဘာစကားမှထပ်ထွက်မလာ၊ ငိုရှိုက်၍သာနေသည်။

“ထားလား၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောပါ”

ခင်အုက လက်ညှိုးဖြင့် အိမ်ခြေရင်းဖက်သို့ထိုးပြလိုက်ပြန်၏။

“ဟဲ့- မိုးမိုး၊ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ပရိတ်ရေပုလင်းရှိတယ်၊ သွားယူစမ်း၊ ရေသန့်ဗူးနဲ့ထည့်ထားတာ ပရိတ်ရေပဲ၊ မန်မြန် သွားယူချည်”

“ဟုတ်ကဲ့ဘွားဘွား”

ဘွားဘွားခိုင်းလိုက်သောကြောင့် မိုးမိုးက ဘုရားခန်းထဲအပြေးဝင်သွားလေသည်။

မိုးမိုးပြန်ထွက်လာတွင် ပရိတ်ရေပုလင်းပါလာသည်။

ဘွားဘွားက ဒရင်းဘက်ပေါ်မှကြိုးထကာ မိုးမိုးလက်ထဲမှ ပရိတ်ရေပုလင်းကိုယူလိုက်၏။

“အို... ဘွားဘွား၊ နေပါဦး”

ကျွန်မဟန့်တားသော်လည်း မမီလိုက်တော့ပါ။ ဘွားဘွားက ပရိတ်ရေပုလင်းကို အဖုံးဖွင့်ကာ ခင်အုကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်ပုလင်းလုံး လောင်းချလိုက်လေသည်။

ခင်အု စူးစူးဝါးဝါးတစ်ချက်အော်လိုက်သည်။

ပြီးနောက်... ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပစ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ထွက်သွားပြီ၊ ထွက်သွားပြီ”

မသိန်းတင်က အော်လိုက်သည်။

ပရိတ်ရေတန်ခိုးကြောင့် ဝင်ပူးနေသောဝိညာဉ်မှာ ထွက်ပြေးသွားပါပြီ။

“အမလေးဟဲ့- တော်ပါသေးရဲ့”

ဘွားဘွားက သက်ပြင်းကြီးချရင်း စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရာ ပရိတ်ရေပုလင်းမှာ လက်ထဲမှလွတ်ကျသွားလေ၏။

ကျွန်မက ဘွားဘွားကိုယ်ကို ထိမ်းပေးထားလိုက်ရသည်။

“လန့်လိုက်တာအေရယ်၊ ရင်တုန်လိုက်တာ၊ အမလေး”

“အိပ်ရာထဲမှာ မိုးမိုးနေလိုက်နော်ဘွားဘွား”

ကျွန်မက ဘွားဘွားကိုကုတင်ပေါ်လိုက်ပို့ပေးပြီး သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းခြင်း၊ နှလုံးခုန်စမ်းသပ်ခြင်းများကိုပြုလုပ်ပေးရပါသည်။

ခင်အုသရဲဝင်ပူးတာကိုမြင်လိုက်ရသည်အတွက် ဘွားဘွား သွေးတွေတိုးနေပါသည်။

ကျွန်မမောလျှော့သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဆိုသလိုဖြစ်ရလေပြီ။

ကျွန်မစမ်းသပ်မှသည် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မထင်သလိုပင် မကျွတ်လွတ်သောဝိညာဉ်သည် ခင်အုကိုဝင်ပူးခဲ့သည်။ ခင်အုမှာ ယခင်က သရဲအပူးခံထားရဖူး၍ ခင်အုကိုယ်ထဲကို ပြင်ပဝိညာဉ်ဝင်ပူးဖို့လွယ်မည်ဟုယူဆကာ ကျွန်မက စမ်းသပ်ကြည့်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မစမ်းသပ်မှအောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော်... ပရိတ်ရေတန်ခိုးကြောင့် ဝိညာဉ်မှာ ကြာကြာမနေနိုင်ပဲ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေပြီ။

မည်သို့ဆိုစေ ဝင်ပူးခဲ့သောဝိညာဉ်မှာ ထား၏ဝိညာဉ်ဟု ယူဆစရာအချက်ကိုတော့တွေ့ခဲ့ပါသည်။ ခင်အုနှုတ်မှ “ဆောင်း”

ဆိုသည် ကျွန်မအမည်ကို မပီမသဖြင့် ရွတ်ဆိုခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ထား၏ဝိညာဉ်သည် သူတစ်ကြိမ်ဝင်ပူးဖူးသောခင်အုထံကိုပင် နောက်တစ်ကြိမ်ဝင်ပူးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထားဝိညာဉ်နှင့် အပြန်အလှန်စကားပြောဖို့ကြိုးစားခဲ့သည် ကျွန်မအကြံကတော့ မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

(၁၅)

နောက်တစ်နေ့၌ ကိုတက်လူဝင်းက မသိန်းတင်နှင့်ခင်အုကို ရွာပြန်ပို့ပေးဖို့ရောက်လာသည်။

ကျွန်မက ညကအတွေ့အကြုံကိုပြောပြလိုက်၏။ ခင်အုကိုခေါ်ခိုင်းခြင်းမှာ ဤအနီးအနားတွင် ထားဝိညာဉ်ရှိနေသည်ဟုယူဆပြီး စမ်းသပ်လို၍ခေါ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်းရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မတွေ့ထင်တာတွေ မှန်တယ်လို့ထင်မိတယ် ကိုတက်လူဝင်း၊ ခင်အုကိုသရဲဝင်ပူးတော့ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး သူ့ပါးစပ်က ဆောင်း-ဆောင်းလို့အော်တယ်၊ ဘွားဘွားပရိတ်ရေနဲ့ပက်လိုက်လို့ ထားဝိညာဉ်ထွက်ပြေးသွားရတာ၊ ပြီးတော့- ကျွန်မသံသယဝင်နေတဲ့ ခြေရင်းခြံကြီးဟာလည်း ထားနဲ့ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆောင်း”

“သရဲဝင်ပူးနေတဲ့အချိန်မှာ ခင်အုက နောက်ဖေးခြံထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်လေ၊ ကျွန်မမက်ထားတဲ့အိပ်မက်တွေနဲ့ဆက်စပ် ပြီး တွေးကြည့်တာပါ၊ ပြီးတော့ ထားရေးတဲ့စာထဲမှာ သူ့အလောင်း မီးရထားလမ်းဘေးကအိမ်ပျက်ကြီးထဲမှာရှိတယ်လို့ပါတယ် မဟုတ် လား၊ အဲဒါ ခြေရင်းခြံထဲကအိမ်ပျက်ကြီးကိုဆိုလိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလားကိုတက်လူဝင်း”

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒီခြံနဲ့မထားထားအေးကို မဆက်စပ်မိခဲ့ဘူး၊ ဆောင်းပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်မှန်ပေါ်အောင် ဆက်စုံစမ်းရုံပေါ့လေ”

“ကိုတက်လူဝင်း ဘာဆက်လုပ်မယ်စိတ်ကူးသလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တော့ အပျိုကြီးညီအစ်မပြန်လာတဲ့အထိ မစောင့်ချင်တော့ဘူး၊ ဗုဒ္ဓဂါယာသွားဦးမှာနဲ့ဆိုရင် ပြန်လာဖို့က ကြာဦးမှာ လေ၊ ပလိပ်ကိုနောက်တစ်ခေါက်သွားမယ်၊ အဘွားကြီးနှစ်ယောက် ဗုဒ္ဓဂါယာထွက်သွားပြီလားဆိုတာ သေချာအောင် သူတို့အမျိုးတွေကို ထပ်မေးမယ်၊ မသွားရသေးဘူးဆိုရင် ရန်ကုန်လိုက်ပြီး မေးကြည့်မယ်ဆောင်း”

“ကိုတက်လူဝင်းရယ် ဘာမှမဆိုပဲနဲ့ ကျွန်မအတွက် အလုပ်ပိုရပြီနော်”

“ဘာဖြစ်လို့မဆိုရမှာလဲဆောင်းရယ်၊ ကျွန်တော်က ဆောင်းကိုချစ်နေတာလေ၊ ဆောင်းကိုချစ်ရေးဆိုထားတဲ့လူပဲ၊ ကိုယ်ချစ် တဲ့လူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကူညီရမှာပေါ့ဆောင်းရယ်”

“ဪ... ကိုတက်လူဝင်းရယ်”

နေ့လည်ပိုင်း သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းပြီး ဆေးတိုက်ချိန်တွင် ဘွားဘွားက ခင်အုကိုသရဲပူးခဲ့သည့်အကြောင်းနှင့်ဆက်စပ်ပြီးပြောပြ ခဲ့သည်။

“ခြေရင်းခြံက လင်မယားဟာ အသေဆိုးနဲ့သေခဲ့ကြတယ်၊ မယားက သူ့လင်သတ်လို့သေတယ်၊ လင်က ရထားလမ်းပေါ်မှာ ရထားအကြိတ်ခံပြီးသေတယ်၊ သူတို့သေခါစက တော်တော်ခြောက်လှန့်ခဲ့တယ်ကွဲ့၊ နှစ်ကာလကတော့ကြာပါပြီ၊ ဘွားဘွားက သူတို့ကို ကျွတ်သွားပြီထင်တာ၊ ခုထိ မကျွတ်သေးပဲကိုး”

“မကျွတ်သေးဘူး၊ မကျွတ်သေးဘူးလို့ ဘာလို့ပြောနိုင်တာလဲ ဘွားဘွား”

“ညက ခင်အုဆိုတဲ့သူငယ်မကို ဝင်ပူးတဲ့သရဲဟာ ခြေရင်းခြံက သေသွားတဲ့မိန်းမလေ၊ မသောင်းပေါ့”

“ရှင်-”

“ခင်အုပါးစပ်က သောင်း-သောင်းလို့အော်လိုက်တာကို ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ သေသွားတဲ့မိန်းမနာမည်က မသောင်းတဲ့ အဲဒါ သူဟာ မသောင်းဖြစ်ကြောင်းအသိပေးတာပေါ့”

ခင်အုနုတ်မှ ဗလုံးဗထွေးထွက်လာသောအသံမှာ မပီသပါ။ ကျွန်မက “အောင်း-” ဟုကြားလိုက်ရသောအသံကို ကျွန်မနာမည် “ဆောင်း” ကိုခေါ်တယ်လို့ထင်ခဲ့သည်။ ဘွားဘွားကတော့ တစ်ဖက်အိမ်မှသေသွားတဲ့မိန်းမနာမည် မသောင်းဖြစ်နေ၍ ပူးသောသရဲက သူ့ကိုယ်သူ “မသောင်း” ဖြစ်ကြောင်းပြောတယ်လို့ ထင်နေသည်။

ကျွန်မပဲ ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးမိသလား၊ ဘွားဘွားပြောတာပဲ မှန်လေသလားတော့ မသိနိုင်ပါပေ။

“အဲဒီခြံထဲက လင်မယားကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဘွားဘွား၊ ဦးကြန်ကြီးတို့ မဆိတ်တင်တို့ကတော့ ပြောပြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ဒီလူတွေကိုမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့တွေ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘွားဘွားသိရင်ပြောပြပါလား”

“သိတာပေါ့အေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေအကုန်လုံး ငါတို့ရှေ့တွင်ဖြစ်သွားတာ၊ ကြာတာတော့ကြာပြီ၊ ဘွားဘွားနဲ့ဘိုးဘိုး အိမ်ထောင်ကျခါစကဆိုတော့ အနှစ်ငါးဆယ်လောက်တောင်ရှိပြီ”

“ဪ...”

“ဟိုဖက်ခြံမှာနေတဲ့လင်မယားက ကိုအောင်ချင်းနဲ့မသောင်းတဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဘွားဘွားတို့ထက် အသက်ကြီးတယ်၊ အိမ်ထောင်ကျတာလေးငါးနှစ်ရှိပေမယ့် ကလေးမရကြဘူး၊ ကိုအောင်ချင်းက အလုပ်သိပ်လုပ်တဲ့လူ၊ သူ့အလုပ်က မကြာမကြာ ခရီးထွက်ရတယ်၊ မသောင်းကတော့ အိမ်မှာပဲအိမ်မှုကိစ္စလုပ်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်... မသောင်းက အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းဘူးကွဲ့၊ လင်ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်”

“ဟင်-”

“တိုတိုပြောကြပါစို့ရဲ့၊ မသောင်းဖောက်ပြန်တာကို ကိုအောင်ချင်းက သိသွားတယ်၊ သူခရီးထွက်တဲ့အချိန်မှာ လင်ငယ်ကို ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ အိမ်မှာခေါ်ပြီးပျော်ပါးတာကိုလည်း သိသွားတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်းရှိသေးတာကိုး၊ မခံချင်တဲ့သူတွေက ပြန်ပြောကြတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ဘွားဘွား”

“တစ်နေ့တော့ ကိုအောင်ချင်းက ခရီးထွက်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး မသောင်းနဲ့သူ့လင်ငယ်ကို ချောင်းဖမ်းပါလေရော၊ မိလည်း မိတာပဲ၊ မိတာမှ ဟိုနှစ်ယောက်ပျော်ပါးနေကြတုံးမှာ ပက်ပင်းမိတာ၊ မသောင်းက သူ့အကောင်နဲ့ အိမ်နောက်ဖေးက ဂိုဒေါင်လေးထဲမှာ ချိန်းတွေ့နေကျလေ၊ အဲဒီဂိုဒေါင်လေးဟာ ခုထိရှိသေးတယ်၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြင်ပါတယ်ဘွားဘွား”

“ကိုအောင်ချင်းဟာ နဂိုကတည်းက ကြံရွယ်ထားပြီးသား ထင်ပါရဲ့၊ သူ့လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်စားက ပါလာပြီးသားတဲ့၊ တစ်ခါတည်း မသောင်းရော သူ့လင်ငယ်ရော ဂိုဒေါင်ထဲမှာတင်ခုတ်သတ်လိုက်တာ၊ ပွဲချင်းပြီးပဲ”

“အမလေးနော်”

“အဲဒီညတုန်းက မသောင်းတောင်းပန်တဲ့အသံ၊ အရပ်ကိုအော်ပြီးအကူအညီတောင်းတဲ့အသံတွေကို ကြားလိုက်ရသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မသွားရဲဘူး၊ သူများလင်မယားကြားထဲ မဝင်ချင်ကြဘူးလေ၊ ကိုအောင်ချင်းဟာ မသောင်းကိုသတ်ပြီးတာနဲ့ အသင့်ပါလာတဲ့အရက်တွေကိုမူးအောင်သောက်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးက မီးရထားလမ်းပေါ်တက်အိပ်နေတော့တာပဲ၊ ဒါတွေကို အိမ်နီးချင်းတွေက မြင်ပေမယ့် မပြောရဲဘူး၊ မဖျောင့်ဖျရဲဘူး၊ ကိုအောင်ချင်းလက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးက ကိုင်ထားတုန်း၊ သူစိတ်ဆိုးနေချိန် မူးနေချိန်ဆိုတော့ ဘယ်သူမှမကပ်ရဲကြဘူးလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဘွားဘွားရယ်”

“ရထားလမ်းပေါ်တက်အိပ်နေတာ တမင်ပဲ စိတ်ညစ်လို့ သေကြောင်းကြံသလား၊ မူးလို့အိပ်တာလားဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြတော့ဘူး၊ ရထားလည်းလာရော ကိုအောင်ချင်းကိုတက်ကြိတ်သွားတာ ခေါင်းတခြား၊ ကိုယ်တခြားဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

“ဘုရား၊ ဘုရား”

“ဒီမြင်ကွင်းတွေကို ဘွားဘွားတို့က အိမ်ပေါ်ကနေမြင်နေရတယ်”

“ဟင်- ဘွားဘွားမြင်ရတယ်”

“ကိုအောင်ချင်းကို ရထားတက်ကြိတ်သွားတဲ့မြင်ကွင်းလေ၊ ကြောက်စရာကြီးပါကွယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်ပြီး ဒီအနားမှာ ခြောက်လှန့်နေတော့တာပဲ၊ အစိမ်းသေ သေကြတာကိုး”

“ဘယ်လိုခြောက်တာလဲဟင် ဘွားဘွား”

“မသောင်းအရိပ်ကိုတော့ ဂိုဒေါင်လေးဘေးမှာ လှည့်ပတ်သွားနေတာတွေ့ရတယ်၊ ကိုအောင်ချင်းတစ္ဆေခြောက်ပုံကတော့ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ကွဲ့၊ ညညဆို မီးရထားသံလမ်းတစ်လျှောက် ခေါင်းမပါပဲလျှောက်သွားနေတဲ့ ကိုအောင်ချင်းရဲ့ပုံရိပ်ကို မြင်နေရတယ်၊ ခေါင်းပြတ်သရဲဟာ သူ့အိမ်နောက်ဖေးက သူ့သေခွဲတဲ့ရထားသံလမ်းတဝိုက်မှာ ညတိုင်းလျှောက်သွားနေတတ်တယ်”

“အဲဒါကိုရော ဘွားဘွားမြင်ရသလားဟင်”

“မြင်တာပေါ့၊ ခေါင်းပြတ်သရဲကြီး လျှောက်သွားနေတာ၊ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ခပ်လုံးလုံးအရာတစ်ခုကိုကိုင်ထားတယ်၊ အဲဒါ သူ့ရဲ့ပြတ်သွားတဲ့ခေါင်းတဲ့”

“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာဘွားဘွားရယ်”

“ဘွားဘွားတို့ တရုပ်စုလမ်းမှာအိမ်ဝယ်ပြီး ပွဲရုံဖွင့်လို့ ဒီအိမ်ကပြောင်းသွားတဲ့အချိန်ထိ ကိုအောင်ချင်းနဲ့မသောင်းတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေကိုမြင်နေခဲ့ရတယ်၊ သူတို့အိမ်ကြီးဟာလည်း တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်ပြီး ပျက်စီးသွားတော့တယ်၊ ကျောက်ဆည်မှာ ကိုအောင်ချင်းအမျိုးတွေရှိပေမယ့် ဘယ်သူမှလာမနေရဲကြဘူး၊ သရဲခြောက်တဲ့အိမ်ဆိုတော့ ရောင်းလို့လည်း မရဘူး၊ ခုချိန်ထိ ပိုင်ရှင်မဲ့သလိုဖြစ်နေတော့တာပေါ့ကွယ်”

“ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့အမျိုးတွေတော့ ရှိသေးတာပေါ့နော်ဘွားဘွား”

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

“ကိုအောင်ချင်းဖက်ကအမျိုးတွေကျောက်ဆည်မှာရှိတယ်လေ၊ ဘွားဘွားက ဒီလောက်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတော့ မသောင်းတို့ လင်မယား ကျွတ်လွတ်သွားလောက်ပြီထင်တာ၊ မကျွတ်သေးပါလားကွယ်၊ ဪ... ဒုစရိုက်မှပြုတဲ့သူများ သေပြီးတာတောင် နာနာ ဘာဝအဖြစ်နဲ့ ဒုက္ခခံပေးဆပ်နေရသေးတယ်နော်၊ တရားရစရာပဲကွယ်”

“ဘွားဘွားက မသောင်းတို့လင်မယားကို မကျွတ်သေးဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ထင်ရတာလဲဟင်”

“ဟဲ့- ခင်အုကိုဝင်ပူးတဲ့သရဲကပြောသွားတယ်လေ၊ သူဟာ မသောင်းပါတဲ့၊ ခင်အုဝင်ပူးတာ မသောင်းသရဲမို့ပေါ့၊ နှင်းအေး ဖြူရဲ့”

သရဲပူးပြောသောစကားသံမှာ “ဆောင်း”လား၊ “သောင်း” လား။ ကျွန်မက ဆောင်း-လို့ထင်ပြီး၊ ဘွားဘွားက သောင်း-လို့ ယူဆနေသည်။

မည်သူ့အထင်က မှန်မည်လဲ မပြောတတ်နိုင်ပါချေ။

“အေး- အိမ်ထဲထိသရဲလိုက်လာတာကတော့ မကောင်းဘူးဟေ့၊ ငါတို့လည်း ကံနိမ့်လို့ဆိုရတာပဲ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပရိတ်ရေ ရှိပေလို့သာပေါ့၊ မနက်ဖန်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်ရင် ပရိတ်ရေ ထပ်တောင်းဖို့ သတိပေးစမ်းနှင်းအေးဖြူ”

“ဟုတ်ကဲ့ဘွားဘွား၊ ဪ... မနက်ဖန်ဆို ဥပုသ်နေ့ပဲ”

“ညှီးတို့လည်း မနက်ဖန်တော့ ငါးပါးသီလယူပြီး ဥပုသ်လေး ဘာလေးစောင့်ကြဦး၊ သီလား”

ကျွန်မ ဤအိမ်ရောက်သည်မှာ ယနေ့... တစ်ပတ်ပင်ပြည့်သွား ခဲ့ပေပြီ။

(၁၆)

ယနေ့သည် လပြည့်နေ့ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ပါသည်။

သည်တစ်ပတ်တော့ ကျွန်မစောစောထကာ မဆိတ်တင်တို့ သားအမိချက်ပြုတ်သည်များကို ကူလုပ်ပေးလိုက်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားဖို့ ကားရောက်လာပါပြီ။ ကားကို ကိုတက်လူဝင်းမောင်းလာခြင်းဖြစ်၏။ ကိုတက်လူဝင်း လိုက်ပို့မည်ဖြစ်၍ ကျွန်မဝမ်းသာသွားလေသည်။

မနက်ရနာရီလောက်တွင် မြွေဘုရားသို့ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့ရောက်လို့ ကားပေါ်ကအဆင်းတွင် ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မကိုတိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သည်။

“သီလယူပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ပလိပ်ကိုသွားရအောင်ဆောင်း”

“ဘွားဘွားသိလို့ပြောနေပါဦးမယ်၊ ဖြစ်ပါ့မလားကိုတက်လူဝင်း”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘွားဘွားအလစ်မှာထွက်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း သီလဝင်ယူလိုက်မယ်လေ”

သီလယူအပြီးတွင် ဘွားဘွားက အခြားဥပုသ်သည်များနှင့် တရားဆွေးနွေးနေသည်။ ကျွန်မက မဆိတ်တင်ကို ဘွားဘွားအနား မှာပဲနေဖို့ပြောခဲ့ကာ ကိုတက်လူဝင်းနှင့်အတူ ပလိပ်သို့ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ပလိပ်က ကိုဉာဏ်မိုးနှင့်ခင်မိမိကြိုင်တို့အိမ်ကို ကျွန်မနောက်တစ်ခါထပ်သွားချင်နေခဲ့ပါသည်။ အသစ်ကြားရသောသတင်းများ ကြောင့် သူတို့ကို အကဲခတ်ချင်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ကိုတက်လူဝင်း၊ ကျွန်မကို ခင်မိမိကြိုင်တို့အိမ်ကိုလိုက်ပို့မှာမဟုတ်လား”

“ပို့ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အပျိုကြီးနှစ်ယောက် ဗုဒ္ဓဂါယာထွက်သွားပလားဆိုတာစုံစမ်းချင်လို့လာခဲ့တာပဲဆောင်း၊ ဒေါ်တင့် ဒေါ်မြင့်တို့အိမ်ကို အရင်ဝင်လိုက်ကြတာပေါ့၊ သူတို့အိမ်က လမ်းထပ်တင်ဆိုတော့ အရင်ရောက်မှာလေ”

ဒေါ်တင့်တင့်၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မကိုကားထဲတွင်ပင်ထားခဲ့ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲသို့ဝင်သွား၏။

ခဏနေတော့ ပြန်ထွက်လာသည်။

“အဘွားကြီးတွေ ဗုဒ္ဓဂါယာကို မထွက်ရသေးဘူးတဲ့၊ ဒီဇင်ဘာလကုန်လောက်မှသွားဖြစ်မယ်ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်ရန်ကုန် သွားမယ်ဆိုတော့ သူတို့က မှာစရာရှိတာတောင် မှာလိုက်သေးတယ်ဆောင်း”

“ဟန်ကျတာပေါ့၊ ကိုတက်လူဝင်းက တကယ်ပဲ ရန်ကုန်ထိ လိုက်မလို့လားဟင်”

“အခု ကိုဉာဏ်မိုးတို့ဆီကို ကျွန်တော်ပါလိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ သူတို့အနေအထားကိုစုံစမ်းပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့ဆောင်းရယ်”

ယခုတစ်ခေါက်တော့ ကိုညာဏ်မိုးရော ခင်မိမိကြိုင်ကိုပါ အိမ်တွင်အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ အညာမြို့များထုံးစံအတိုင်း ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၍ ကိုညာဏ်မိုး အလုပ်နားသည်ထင်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်မြိုင်လည်းရှိနေသည်။

ကျွန်မတို့ဝင်သွားတော့ ဒေါ်ခင်မြိုင်က ကျွန်မကိုတအံ့တဩကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဟင်- ဆရာမလေး၊ ခုထိမပြန်ဖြစ်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီး၊ မပြန်ဖြစ်သေးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မစဉ်ကိုင်က အိမ်တစ်အိမ်မှာ အလုပ်ဝင်နေပါတယ်”

“စဉ်ကိုင်က ဘယ်အိမ်များပါလိမ့်”

“တက်လူပွဲရုံပိုင်ရှင် ဒေါ်သန့်ဇင်အိမ်ပါကြီးကြီး၊ ဘွားဘွားဒေါ်သန့်ဇင်ကိုပြုစုပေးနေတာပါ”

“ဪ- ဒေါ်သန့်ဇင်သိတာပေါ့၊ ဒီသူငယ်က ဒေါ်သန့်ဇင်မြေးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီး၊ ကျွန်တော့်ကိုသိနေသားပဲ”

“တို့များက စဉ်ကိုင်ဆက်တွေပဲလေ၊ မြို့ချင်းကလည်း ဝေးမှမဝေးပဲဟာ၊ မင်းမိဘများကို ရင်းနှီးပါတယ်၊ ကြီးကြီးတို့တောင် မင်းတို့အဘွားခြံဘေးက ခြံကြီးကို တလောလေးက ဝယ်လိုက်သေးတယ်”

“ဗျာ-”

“အဲဒီခြံက ရှေးတုန်းကလူသေထားတာမဟုတ်လားကွယ်၊ သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး အရောင်းအဝယ်မဖြစ်ခဲ့တဲ့ခြံလေ၊ အမွေဆက်ခံသူတွေက ကျောက်ဆည်မှာရှိတယ်၊ ကြီးကြီးတို့လည်း ဝယ်ချင်လွန်းလို့ ဝယ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောက်ဆည်ကလူတွေက အမွေခွဲချင်လို့ ဈေးပေါပေါနဲ့ရောင်းတာနဲ့ အားနာပြီး ယူထားလိုက်တာပါ”

“အဟင်း- အဟင်း- ဒီလိုပါဗျာ”

ဒေါ်ခင်မြိုင်စကားကိုပြတ်စေလိုသောသဘောဖြင့် ကိုညာဏ်မိုးက ချောင်းဟန့်ပြီး ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျောက်ဆည်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဒီအိမ်ကိုအမွေရတဲ့အုပ်စုထဲမှာပါတယ်လေ၊ သူကတောင်းပန်လို့ ဈေးပေါတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ယူထားလိုက်တာပါ။ ခြံက နာမည်ပျက်ရှိတော့ နေဖို့စိတ်ကူးမရှိပါဘူး၊ အဲဒီခြံထဲကို ကျွန်တော်ဖြင့် ရောက်တောင်မရောက်ပါဘူး၊ အဆင်ပြေတဲ့တစ်ချိန်ကျ ပြန်ရောင်းမှာပါ။ ဪ- ဒါနဲ့ မနှင်းအေးဖြူ၊ မထားထားအေးသတင်းရော စုံစမ်းလို့ရရဲ့လားဟင်၊ သူ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်နေပြီလား”

ကိုညာဏ်မိုးက အိမ်ကြီးအကြောင်းကိုစကားဖြတ်ပစ်လိုက်ကာ ထားအကြောင်းဖက်သို့ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်လေသည်။

“ထားရန်ကုန်ကို ခုထိပြန်ရောက်မလာပါဘူးဦးဉာဏ်မိုး၊ ကျွန်မတို့လည်း ဘယ်လိုမှစဉ်းစားမတတ်အောင်ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါနဲ့ရှင်... ဒီမှာနေတုံးက ထားမှာ သံယောဇဉ်တွယ်စရာချစ်သူရည်းစားများရှိခဲ့ဖူးသေးလား၊ ဦးဉာဏ်မိုးတို့များ သတိပြုမိမလားမသိဘူး”

ကျွန်မက ကိုညာဏ်မိုးကို သတိထားကြည့်ရင်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်မမေးခွန်းကြောင့် ကိုညာဏ်မိုးမျက်နှာပျက်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

“မရှိ-မရှိလောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း မိမိနဲ့အိမ်ထောင်ကျမှ ဒီအိမ်ကိုရောက်တာလေ၊ အရင်ကတော့ အလုပ်ထဲမှာပဲအချိန်ကုန်နေတော့ မထားထားအေးကို သတိမထားမိပါဘူးဗျာ”

“ဆရာမလေးမှာ ချစ်သူရည်းစား မရှိနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ သူ့မှာ ကြီးကြီးအစ်ကိုလူနာကြီးကို အချိန်ပြည့်ပြုစုနေရတာကိုး၊ ဘယ်မှလည်း ထွက်ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်ခင်မြိုင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့- ဆရာမလေးက ရထားပေါ်က ကျသေသွားပါပြီလို့ ငါပြောပါကော”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်ထိုင်နေသည့်ခင်မိမိကြိုင်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မိမိ ဝင်မပါစမ်းနဲ့”

“အို... ကိုကိုကလည်း၊ ဟိုဆရာမလေးကို ဒီဆရာမလေးက လိုက်ရှာနေလို့ပြောတာပါ၊ ရှာလို့လည်းတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမလေးထား သေပြီ”

“လာ-လာ- မိမိ၊ မင်းနဲ့တော့ခက်ပါတယ်ကွာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

ကိုညာဏ်မိုးက စိတ်နောက်နေသောသူမိန်းမကိုဆွဲခေါ်ပြီး အိမ်အတွင်းထဲသို့ဝင်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်မနှင့်ဒေါ်ခင်မြိုင် စကားအနည်းငယ်ပြောဆိုပြီးနောက် နှုတ်ဆက်၍ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“ကျွန်တော်တော့ ရန်ကုန်ကိုလိုက်သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဆောင်း၊ ဒီနေ့ညပဲလိုက်သွားတော့မယ်”

“ကိုညဏ်မိုးအမူအရာတွေကို ကျွန်မအကဲမရဘူး၊ ခင်မိမိကြိုင်ကိုလည်း သံသယဝင်မိတယ်၊ သူက ထားသေပြီဆိုတာကို ကံသေကံမ ဘာလို့ပြောနိုင်နေရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်ဆောင်း၊ ပြီးတော့- ဘွားဘွားတို့ခြေရင်းခြံကြီးကိုသူတို့ဝယ်ထားတယ်ဆိုတာ ခုမှသိရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုညဏ်မိုးသာ ဒီကိစ္စမှာ အဓိကတရားခံဖြစ်ခဲ့ရင် သူ ဆောင်းကိုဒုက္ခပေးလာမှာ စိုးမိတယ်၊ ဆောင်းမေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းတွေအရ သူနဲ့မထားထားအေးအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့သိထားတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသွားလောက်တယ်”

“ဟိုဖက်ခြံကြီးကို ကျွန်မသံသယဝင်ခဲ့တာ ပိုပြီးခိုင်မြဲသွားပြီပေါ့၊ ထားအလောင်းဟာ တကယ်ပဲ ဟိုဖက်ခြံထဲမှာရှိနေပြီလား မသိဘူးနော်”

“ကျွန်တော် အခုညပဲ ရန်ကုန်ကိုရထားနဲ့လိုက်သွားမယ်လေ၊ အခုပဲ မန္တလေးတစ်ခါတည်းသွားပြီး ရထားလက်မှတ်ဝယ် လိုက်မယ် ဆောင်း”

“ဟင်- ကျွန်မတို့ကြာနေလို့ ဘွားဘွားကပြောနေပါဦးမယ်”

“မန္တလေးနဲ့ဒီကို ကားနဲ့သွားတာ အသွားအပြန်တစ်နာရီပဲကြာပါတယ်ဆောင်း၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

ဘူတာကြီးတွင် ကိုတက်လူဝင်းမိတ်ဆွေအရာရှိဆောင်ရွက်ပေးမှုဖြင့် ယနေ့ညအတွက် ရထားလက်မှတ်တစ်စောင် ရခဲ့ပါသည်။

“အိပ်ခန်းတွဲက ယူခဲ့တယ်ဆောင်း၊ ရထားကလည်း မထားထားအေးစီးသွားတဲ့ ညကိုးနာရီလေးဆယ်ငါး အထူးအမြန်ရထားပဲ၊ ဒီရထားနဲ့လိုက်တာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မထားထားအေးတွေကြုံရမယ့်အတွေ့အကြုံတွေကို လက်တွေ့လေ့လာချင်လို့ပါ”

(၁၇)

ဥပုသ်နေ့ညမှာပင် ကိုတက်လူဝင်း ရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ညပိုင်း ၁၁နာရီထိုးတွင် ကိုတက်လူဝင်းပါသွားသော အထူးအမြန်ရထားကြီးက ကျွန်မတို့အိမ်နောက်ဖေးသံလမ်းပေါ်မှဖြတ်သန်း သွားလေသည်။

ကျွန်မသည် ရထားကြီးကိုကြည့်ရင်း ကိုတက်လူဝင်းသွားရောက်စုံစမ်းသောကိစ္စ အောင်မြင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိပေသည်။

ထိုနေ့က ဘွားဘွားဆန္ဒအရ ကျွန်မဥပုသ်စောင့်လိုက်ပါသည်။ ဥပုသ်ရသောကြောင့် ဘွားဘွားရော ကျွန်မပါ စောစောအိပ် လိုက်ကြသည်။

ထိုညက ထားကိုအိပ်မက်မက်ပြန်ပါသည်။ ယခင်အိပ်မက်များအတိုင်းပင် ထားသည် တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးအစပ်မှနေ၍ ကျွန်မ နာမည်ကိုလှမ်းခေါ်နေသည်ဟု မြင်မက်လေ၏။

“ဆောင်း... ဆောင်း...”

ထား၏ခေါ်သံ၊ ခြံစည်းရိုးဘေးတွင်ရပ်နေသောထား၏ရုပ်သွင်ကို အိပ်မက်ထဲတွင်မြင်ရပြီး ကျွန်မအိပ်မက်မှလန့်နိုးလာခဲ့သည်။

စောစောအိပ်ခဲ့၍ အတော်အတန်အိပ်ရေးဝနေပါသည်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းပင် အိပ်ရာမှနိုးလာခဲ့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက ထူးထူးခြားခြားပင်တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ တိတ်ဆိတ်နေသောအမှောင်ထုထဲတွင် အသံတစ်သံကို ကျွန်မ ကြားနေရသည်။ အသံက ခြေရင်းဖက်ခြံထဲမှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒုတ်-ဒုတ်”ဟုစည်းချက်ညီစွာထွက်ပေါ်လာသောအသံမှာ မည်သည့်အသံဖြစ်ကြောင်း ဝေခွဲရခက်ပါသည်။ ထိုအသံသည် စည်းချက်ညီစွာပင် အတော်ကြာကြာထွက်ပေါ်နေလေ၏။

အတန်ကြာသည့်အခါ ထိုအသံကို ကျွန်မက ဝေခွဲတတ်လာသည်။ ထိုအသံသည် မြေကြီးကို ပေါက်တူး(သို့မဟုတ်)ပေါက်ရွန်း ဖြင့် ပေါက်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံပင်ဖြစ်လေသည်။ မည်သူသည် ညကြီးမင်းကြီးအချိန်တွင် မြေကြီးကိုတူးဆွနေပါသနည်း။

ကျွန်မက အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။ စားပွဲတင်နာရီကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်တော့ မနက်လေးနာရီခွဲနေပေပြီ။

ဓာတ်မီးကိုယူကာ အိမ်နောက်ဖက်သို့ထွက်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဖက်ခြံဆီသို့ငေးကြည့်နေမိသည်။

လပြည့်ညဖြစ်၍ တစ်ဖက်ခြံရင်းကို လရောင်အောက်တွင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရပါသည်။

ကျွန်မမှန်ပြတင်းဘေး၌ရပ်လိုက်ချိန်တွင် မြေကိုတူးဆွသံမှာ ရပ်သွားပါပြီ။ ညသည် ပကတိတိတ်ဆိတ်နေပေ၏။

ကျွန်မက အသံများထွက်ပေါ်လာသော တစ်ဖက်ခြံမှ ဂိုဒေါင်လေးဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေမိသည်။

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

ခဏအကြာတွင် ဂိုဒေါင်လေးဆီမှထွက်ပေါ်လာသော လူရိပ်တစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရသည်။ လူရိပ်မှာ အတော်ပင်အရပ်မြင့်ပြီး ဂိုဒေါင်လေးကိုကျောခိုင်းကာ ခြံစည်းရိုးအပျက်ကိုဖြတ်သန်း၍ ရထားသံလမ်းရှိသောကမူပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ သွားပုံလာပုံအရ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။

သံလမ်းကမူပေါ်သို့အရောက်တွင် လရောင်အောက်၌ လူရိပ်ကို ကောင်းစွာမြင်လိုက်ရပါပြီ။

လူရိပ်ကို ဝိပိသသမြင်လိုက်ရချိန်၌ ကျွန်မသည် ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရပါတော့သည်။

အရပ်မြင့်မားလှသောထိုလူကြီးတွင် ဦးခေါင်းမပါပါကလား။ ဦးခေါင်းမပါသောလူရိပ်သည် လက်ထဲ၌ လုံးဝန်းသောအရာတစ်ခုကို ပိုက်ထားလေသည်။

သူသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ခန့်ကသေဆုံးခဲ့သော တစ်ဖက်ခြံမှ ဦးအောင်ချင်းတစ္ဆေပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးသည် သံလမ်းအတိုင်း ကျွန်မတို့အိမ်ဖက်ဆီသို့လျှောက်လာလေသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့အိမ်နောက်ဖက် တည်တည်၌ အတန်ကြာရပ်နေလေသည်။ သရဲကြီး၏ကိုယ်က ကျွန်မရှိရာဖက်သို့လှည့်ထားသည်။ အမှောင်ထုထဲတွင်ရပ်နေသော ကျွန်မကို ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးမြင်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော်... သူသည် ကျွန်မကိုမြင်နေရသကဲ့သို့ရှိသည်။ ကျွန်မကိုစိုက်ကြည့်နေသည် သဖွယ်ခံစားရသည်။

ခေါင်းပြတ်သရဲကြီး၏လက်ထဲရှိ လုံးဝန်းသောအရာမှာ သူ၏ခေါင်းပြတ်ကြီးပင်ဖြစ်ပေသည်။ ခေါင်းပြတ်ကြီးဆီမှ နီနီရဲရဲအရာ နှစ်ခုက အရောင်တလက်လက်တောက်နေပေသည်။ ထိုအရာနှစ်ခုမှာ ခေါင်းပြတ်ကြီးမှမျက်လုံးများပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုမျက်လုံးများက ကျွန်မကိုစိုက်ကြည့်နေသယောင်ပါတကား။

ကျွန်မသည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် နေရာမရွေ့ရပ်နေမိလေ၏။ ကျွန်မ၏ဒူးများက တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ကျွန်မ လက်များက ပြတင်းပေါက်သံတိုင်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားရလေသည်။

ထိုစဉ် ဥဩဆွဲသံနှင့်အတူ ရထားတစ်စီးခုတ်မောင်းလာသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ခဏချင်းပင် ရထားခေါင်းတွဲမှမီးမောင်းကြီး၏ အလင်းရောင်က ရထားလမ်းပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ လျင်မြန်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုရထားမှာ ရန်ကုန်ဘူတာမှ မနေ့ကညနေခင်းအချိန်ထွက်လာသော အမြန်ရထားတစ်စီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ် သည်လို ဝေလီဝေလင်းအချိန်တိုင်း ကျွန်မတို့အိမ်နောက်ဖေးမှဖြတ်သန်းနေကျဖြစ်သည်။ မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ နံနက်ခြောက်နာရီတွင် ဆိုက်ရောက်သောရထား ဖြစ်ပါသည်။

ရထား၏မီးရောင်က ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးရပ်နေရာသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပေပြီ။ ရထားခေါင်းတွဲမှ စူးရှသောမီးရောင်ကြောင့် ကျွန်မသည် ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးကို ထင်ရှားစွာမြင်လိုက်ရပါပြီ။

သူ၏ဦးခေါင်းကြီးမှာ တုံးတီးကြီးပြတ်နေပြီး ပခုံးပြင်အထက်၌ လည်ပင်းငုတ်တိုလေးသာရှိနေသည်။ သရဲကြီးက မီးရထားလာရာဆီသို့ ဦးလှည့်လိုက်လေ၏။

မီးရထားက အရှိန်ပြင်းစွာခုတ်မောင်းလာလေသည်။ သရဲကြီးက ရထားလမ်းအလည်ခေါင်တွင် ရပ်နေဆဲ။

သရဲကြီးကို မီးရထားက ဝင်တိုက်မိတော့မည်။

ကျွန်မကဆက်မကြည့်ရဲပဲ မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ထားလိုက်၏။

မီးရထား “ဝေါ”ကနဲ ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းသွားသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်မမျက်လုံးပြန်ဖွင့်ချိန်အထိ ရှည်လျားသောရထားကြီးက ဖြတ်သန်းနေဆဲ။ ရထားတွဲများပေါ်မှမီးရောင်များကို ရိပ်ကနဲ-ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရထားတွဲဆုံးသွားပါပြီ။

မီးရထားလမ်းတလျှောက် ရှင်းလင်း၍ကျန်ခဲ့သည်။

လရောင်အောက်တွင် ရထားသံလမ်းကြီးက ပကတိရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်လို့။ ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးကို မမြင်ရတော့ပါ။ ပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။

ပြတင်းပေါက်သံတိုင်ကိုကိုင်ထားသောလက်များကိုဖြည့်ချလိုက်သည်နှင့် ကျွန်မသည် ဒူးများပျော့ခွေကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ညွတ်ကျသွားပါလေတော့၏။

(၁၈)

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်ခင်းတွင် ရန်ကုန်ရောက်နေသော ကိုတက်လူဝင်းထံမှ ကျွန်မဆီသို့ ဖုန်းဝင်လာလေသည်။ သူ ရန်ကုန်မှ လှမ်းဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဆောင်း၊ မထင်မှတ်တာတွေကတော့ ရှုပ်ယှက်ကိုခတ်နေတာပဲဆောင်းရေ”

“ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့ ဒေါ်တင့်တင့်တို့နဲ့ တွေ့ပြီးပြီလားကိုတက်လူဝင်း”

“တွေ့ပြီးပြီ၊ အခုပဲ သူတို့ဆီက ပြန်လာတာ၊ ကျွန်တော် အခုညနေထွက်တဲ့ကားနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အခု ကားဂိတ်က ဆက် နေတာ”

“ခရီးပန်းလိုက်တာ ကိုတက်လူဝင်းရယ်၊ အပျိုကြီးတွေဆီက ဘာတွေသိခဲ့ရလဲဟင်”

“အံ့ဩစရာပဲဆောင်း၊ အပျိုကြီးနှစ်ယောက် ရန်ကုန်သွားတဲ့ရက်နဲ့ မထားထားအေးရန်ကုန်ပြန်တဲ့ရက်ဟာ တစ်ရက်စီဖြစ်နေ တယ်”

“ရှင်-”

“အပျိုကြီးညီအစ်မကို ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သူတို့တည်းခိုတဲ့အိမ်ကို သွားတွေ့လိုက်ပါတယ်”

ရန်ကုန်မှ အပျိုကြီးညီအစ်မတည်းခိုသော သူတို့တူမအိမ်ကိုအရောက်တွင် ဒေါ်မြင့်မြင့်နှင့်ဒေါ်တင့်တင့်ကို အဆင်သင့်ပင်တွေ့ရ ပါသည်။

“ကျွန်တော်က စဉ်ကိုင်က ဒေါ်သန့်ဇင်ရဲ့မြေးပါ၊ ဦးလှဝင်း ဒေါ်ညွန့်ညွန့်သားပါ အန်တီတို့”

“ဪ... ဒါကြောင့် မြင်ဖူးတယ်လို့ထင်သား၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲမောင်ရင်”

“အန်တီတို့ရန်ကုန်လာတုံးက အန်တီတို့နဲ့ တစ်တွဲတည်းစီးလာတဲ့ သူနာပြုဆရာမလေး မထားထားအေးအကြောင်းကို မေးချင် လို့ပါအန်တီ”

“ဟေ- တို့ရန်ကုန်လာတော့ ထားထားအေးနဲ့အတူတူမဟုတ်ပါဘူး၊ ထားထားအေးဆိုတာ တို့အိမ်နားက ဦးမောင်ကြိုင်ကိုပြုစု ပေးခဲ့တဲ့ စပါယ်ရှယ်နာ့စ်ကိုပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ”

“သူနဲ့တို့နဲ့ အတူတူရထားစီးလာတာမှမဟုတ်ပဲကွဲ့”

“ဗျာ- ကျွန်တော်သိထားတာက အန်တီတို့အတွက် ရထားလက်မှတ်ကို ကိုဉာဏ်မိုးက ဝယ်ပေးခဲ့တယ်လို့သိထားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရထားလက်မှတ်ကိုတော့ မောင်ဉာဏ်မိုးဝယ်ပေးတာပဲ၊ ထားထားအေးအပြန်အတွက် ရထားလက်မှတ်ဝယ်ဖို့ မန္တလေးသွားမယ်ဆိုတော့ အန်တီတို့လည်း အန်တီတို့အတွက်ပါဝယ်ပေးဖို့ မှာလိုက်တာလေ၊ မောင်ဉာဏ်မိုးက အိပ်ခန်းတွဲလက်မှတ်ကို ဝယ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“အန်တီတို့အဲဒီရထားကိုစီးဖြစ်တယ်ပေါ့”

“စီးဖြစ်တာပေါ့ကွဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်သိထားတာက အန်တီတို့နှစ်ယောက်ရယ်၊ မထားထားအေးရယ်၊ မခင်မိမိကြိုင်ရယ် အိပ်ခန်းတွဲတစ်တွဲတည်းမှာ အတူစီးသွားတယ်လို့သိရလို့ပါ”

“ကြဲကြဲဖန်ဖန်ကွယ်၊ ခင်မိမိကြိုင်က ဘယ်လိုပါလို့ရမှာလဲ၊ သူက ရူးနေတာကို၊ သူ့အိမ်က ဘယ်လွှတ်လိမ့်မလဲကွဲ့”

“ဒါဖြင့်... အန်တီတို့ရထားစီးလာတော့ တွဲထဲမှာ ဘယ်သူတွေပါသေးလဲအန်တီ”

“မင်္ဂလာဆောင်ပြီးခါစ စုံတွဲတစ်တွဲပါတယ်လေ၊ ကဲသလား မမေးနဲ့၊ အမလေး... တို့ဖြင့်မျက်စိရှက်လိုက်တာကွယ်”

အပျိုကြီးများအပြောကြောင့် ကိုတက်လူဝင်းမျက်စိလည်သွားရလေသည်။ သူ့သိထားသည်များနှင့် တခြားစီဖြစ်နေသည်မဟုတ် ပါလား။

“ဒါဖြင့်... အန်တီတို့ ရန်ကုန်ကိုရထားစီးလာတာ ဘယ်ရက်ကပါလဲခင်ဗျာ”

“နေ့ပါဦးမောင်ရင်၊ မောင်ရင်က ဒါတွေကိုဘာလို့လာမေးနေတာလဲကွဲ့”

“ဒီလိုပါ အန်တီတို့ရယ်၊ မထားထားအေးဟာ ရန်ကုန်ကို ရထားစီးပြန်လာပေမယ့် အခုအချိန်အထိ သူ့အိမ်ကိုပြန်ရောက်မလာ ပါဘူး၊ လမ်းခရီးမှာတွင် ပျောက်ဆုံးနေပါတယ်၊ အန်တီတို့နဲ့ ရထားတစ်တွဲတည်းစီးပြီးပြန်သွားတယ်လို့သိရလို့ လာစုံစမ်းတာပါဗျာ”

“အမလေး- ဘုရားရေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မထားထားအေးအတွက်လက်မှတ်ကို ကိုညာဏ်မိုးက ဖြတ်ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဘူတာမှာ စုံစမ်းတော့ အိပ်ခန်းတွဲအတွက် လက်မှတ်လေးစောင်လုံးကို အန်တီတို့နှစ်ယောက်ရယ်၊ မထားထားအေးရယ်၊ ခင်မိမိကြိုင်နာမည်နဲ့ရယ် စာရင်းသွင်းထားတာတွေ့လို့ပါ”

“ဘုရားရေ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တို့လာတော့ တွဲထဲမှာ လေးယောက်အပြည့်ပဲ၊ တို့နှစ်ယောက်ရယ်၊ ဟိုစုံတွဲရယ်ပဲ၊ ထားထား အေးလည်း မပါဘူး၊ ခင်မိမိကြိုင်လည်း မပါဘူး”

“အန်တီတို့ ရန်ကုန်လာတဲ့ရက်ကလေး သိပါရစေခင်ဗျာ”

“တနင်္လာနေ့ပဲဟေ့၊ ရက်စွဲအတိအကျတော့... မတင့်... ညီး မှတ်မိသလား”

ဒေါ်မြင့်က ဒေါ်တင့်ကိုလှည့်မေးလိုက်သည်။

“တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း(၁၂)ရက်လေ၊ တို့ကတော့ မြန်မာလိုပဲမှတ်တတ်တယ်”

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း(၁၂)ရက်မှာ အင်္ဂလိပ်ရက်အနေဖြင့် မည်သည့်ရက်ဖြစ်သည်ကို ပြက္ခဒိန်တွင်ပြန်ကြည့်ရလေသည်။

ထိုနေ့ကား နိုဝင်ဘာလ(၉)ရက်နေ့ဖြစ်နေပါ၏။

ထားထားအေးရန်ကုန်ပြန်သည်နေ့မှာ နိုဝင်ဘာလ(၁၀)ရက်၊ တနင်္လာနေ့ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ရက်လုံးလုံးလွဲနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

“အန်တီတို့ ရထားစီးလာတဲ့ရက်က တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၂)ရက် သေချာပါတယ်နော်”

“သေချာပျံတော်၊ ၁၂ရက်နေ့စီးလာတော့ ဒီကို လဆန်း၁၃ရက် မနက်ရောက်တယ်၊ ၁၄ရက် တစ်ရက်နားပြီးတော့ နောက် တစ်နေ့က လပြည့်နေ့ပဲ၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့မို့လို့ ငါ့တူမက ငါတို့ကို ရွှေတိဂုံဘုရားတောင်လိုက်ပို့လိုက်သေး၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လားသမီးရယ်”

ဒေါ်တင့်က အနီးတွင်ထိုင်နေသော တူမဖြစ်သူကိုမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အန်တီတို့ ရောက်လာတာ လပြည့်နေ့ မတိုင်ခင်နှစ်ရက်ပါ၊ ရထားစီးလာတာ လဆန်း၁၂ရက်မှန်ပါတယ်၊ နိုဝင်ဘာ(၉)ရက်နေ့ပါ၊ နိုဝင်ဘာ၁၀ရက်နေ့မှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဘူတာသွားကြိုပေးတာပါ”

“အဲဒါပဲဆောင်း၊ အန်တီမြင့်တို့ အန်တီတင့်တို့နဲ့တွေ့လိုက်မှ ကိုညာဏ်မိုးလှည့်စားထားတာတွေ့ပေါ်တော့တယ်”

ကျွန်မက ကိုတက်လူဝင်း တယ်လီဖုန်းထဲမှပြောသည်များကို နားထောင်ရင်း ရင်ခုန်မြန်လာသည်။

“ကိုညာဏ်မိုးက ဘယ်လိုလှည့်စားထားတာလဲဟင်”

“ဆောင်း ခုထိမရိပ်မိသေးဘူးလား”

“ပြောပါဦးကိုတက်လူဝင်းရယ်”

“ကိုညာဏ်မိုးမှာ မထားထားအေးအပြန် ရထားတွဲပေါ်လိုက်သွားပြီး တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ အကြံအစည် ရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့်သာ မထားထားအေးကို တစ်တွဲတည်းမှာ လမ်းထိပ်ကအပျိုကြီးနှစ်ယောက်ပါတယ်လို့ အယုံသွင်းထားတာပေါ့”

“သူက အပျိုကြီးနှစ်ယောက်အတွက် အတူတူဝယ်ထားတဲ့ လက်မှတ်တွေကို ပြခဲ့သေးတယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလို...၊ ရထားလက်မှတ်က သုံးရက်ကြိုဝယ်လို့ရတာမဟုတ်လား၊ ကိုညာဏ်မိုးဟာ ပထမတစ်ခါတန်းစီပြီး အပျိုကြီးညီအစ်မအတွက် နိုဝင်ဘာ၉ရက်ရထားကို အိပ်ခန်းတွဲလက်မှတ်နှစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်၊ နောက်တစ်ခါထပ်တန်းစီပြီး မထား ထားအေးအတွက်လက်မှတ်ဝယ်တဲ့အခါမှာ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့မှတ်ပုံတင်နဲ့ နိုဝင်ဘာ၁၀ရက်အတွက်ရထားတွဲမှာ တစ်ခါထပ်ဝယ် တယ်၊ မထားထားအေးယုံကြည်အောင် တစ်နေ့တည်းအတွက်ဝယ်ထားတဲ့ အပျိုကြီးတွေရဲ့လက်မှတ်ကိုပြခဲ့တာပဲ၊ အပျိုကြီးတွေကိုတော့ ၉-ရက်နေ့လက်မှတ်ကိုပဲ ပေးလိုက်မယ်လေ၊ လက်မှတ်နှစ်စောင်ဖိုးရင်းပြီး မထားထားအေးကို လှည့်စားခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလိုပဲ တွေးလို့ရတယ်”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကိုတက်လူဝင်း၊ ခင်မိမိကြိုင်ပါနေတာကရော”

“ခင်မိမိကြိုင်မှတ်ပုံတင်ကိုယူသွားပြီး အိပ်ခန်းတွဲတစ်တွဲလုံး ရအောင်ဝယ်ခဲ့တာပဲပေါ့၊ အိပ်ခန်းတွဲမှာက အိပ်စင်လေးစင်ပါ တာကိုး၊ တစ်တွဲလုံးကို အပိုင်စီးထားလို့ရအောင် ကြိုထားတာပဲ၊ ရထားတွဲထဲမှာ ခင်မိမိကြိုင် တကယ်လိုက်၊မလိုက်တော့ မသိနိုင်သေး ဘူး၊ ခင်မိမိကြိုင်ကို မထားထားအေးနဲ့ရန်တိုက်ပေးပြီး တစ်ခုခုကြံစည်ခိုင်းတာ ဖြစ်နိုင်သလို သူကိုယ်တိုင် ရထားပေါ်လိုက်သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လေ”

“ကိုညာဏ်မိုး အကြံက တော်တော်အကွက်စေ့တာပဲနော်”

“အန်တီမြင့်တို့နဲ့သာ မတွေ့ရရင် ဒါတွေကို မသိနိုင်ဘူး ဆောင်း”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ၁၀ရက်နေ့ရထားက ထားတို့စီးသွားတဲ့တွဲမှာ လူတစ်ယောက်မှမပါဘူးဆိုတာကော”

“ဒါလည်း ကျွန်တော်တွေ့လို့ရပါပြီ၊ ကိုညာဏ်မိုးအိမ်က ဒရိုင်ဘာက မထားထားအေးကို ရထားပေါ်အထိတင်ပေးပြီး ရထား မထွက်ခင်ပြန်လာတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါဟာ အမှန်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆောင်း၊ ရထားပေါ်မှာလူမပါတာက လက်မှတ်စစ်

တွေဖက်က အမြင်လေ၊ မနေ့က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီရထားကိုစီးလာတော့ လက်မှတ်စစ်တွေဟာ ကျောက်ဆည်ဘူတာကျော်မှ အိမ်ခန်းတွဲကို လက်မှတ်စစ်ဖို့ ရောက်လာတယ်”

“ရှင်-”

“နေ့စဉ် အဲဒီအချိန်ဇယားအတိုင်း လုပ်ဆောင်နေတာဖြစ်မှာပဲ၊ ဆောင်းစဉ်းစားကြည့်၊ အိမ်ခန်းတွဲထဲမှာ မထားထားအေးလိုက် လာချိန်မှာ ကျောက်ဆည်ဘူတာမရောက်ခင်စပ်ကြား... မထားထားအေးကို တစ်ခုခုကြံစည်လိုက်တယ်ထားပါတော့၊ သတ်ပစ်လိုက်တယ် ပဲထားပါတော့၊ လမ်းမှာ ရထားပေါ်ကတွန်းချပစ်ခဲ့မယ်၊ လူသတ်သမားကလည်း ခုန်ဆင်းသွားမယ်ဆိုရင် လက်မှတ်စစ်တွေရောက် လာတဲ့အခါ တွဲထဲမှာ လူမတွေ့နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဘုရားရေ- ဒါဖြင့်...”

“ကျောက်ဆည်မရောက်ခင် ကြားမှာ လူသတ်သမားဆင်းမယ်ဆိုရင် ဆင်းလို့ရနိုင်တဲ့နေရာတွေရှိနေတယ် ဆောင်း၊ ဘွားဘွား အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာပဲ ဇလီဖားတုံးတွေအသစ်ခင်းနေလို့ ရထားကို အရှိန်လျှော့ပြီးမောင်းရတယ်လေ၊ ရထားအရှိန်လျှော့တုန်းမှာ အလွယ်တကူ ခုန်ဆင်းသွားလို့ရနိုင်တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလာတုံးကလည်း ရထားလမ်းပြုပြင်နေတဲ့နေရာတွေမှာ ရထားအရှိန်လျှော့တာ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်၊ ကိုတက်လူဝင်းရယ်... ဒီလိုဆိုရင် ထားကံကြမ္မာက မတွေးရဲစရာပါလားရှင်”

“မထားထားအေးကို အသက်နဲ့ပြန်တွေ့ဖို့တော့ မမျှော်လင့်ပါနဲ့တော့ဆောင်းရယ်”

“လူသတ်သမားက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲဟင်”

“ကိုဉာဏ်မိုးကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ ရူးနေတဲ့ခင်မိမိကြိုင်ကိုမြှောက်ပေးပြီးခိုင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နောက်ဆုံး... အခကြေးငွေပေးပြီး လူသတ်သမားငှားသတ်ခိုင်းရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

ကျွန်မရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်လာပြီး ငိုရှိုက်မိပါလေပြီ။

“ဆောင်း- ဆောင်း”

“- - - - -”

“ဆောင်း ငိုနေသလားဟင်”

“ကျွန်မ- ကျွန်မ... ထားအတွက် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါကိုတက်လူဝင်းရယ်”

“မငိုပါနဲ့ဆောင်းရယ်၊ မထားထားအေးအသက်ကို မကယ်တင်နိုင်ပေမယ့်... ဒါတွေဟာ ကိုဉာဏ်မိုးပယောဂဆိုတာ ထင်ရှား နေပြီပဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သက်သေတွေရှိနေပြီ၊ အန်တီတင့်တို့လည်းရှိတယ်၊ မီးရထားဌာနက လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ထိုင်ခုံဇယားတွေမှာ လည်း ပေါ်လွင်နေတာပဲ၊ ဒါတွေကိုဖော်ထုတ်လိုက်ရင် ကိုဉာဏ်မိုးလုပ်ရပ်တွေပေါ်လာမှာပါ၊ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဒီအချက်တွေ ရဲစခန်းကိုတင်ပြပြီး မထားထားအေးအတွက် လူပျောက်မှုတိုင်ချက်ဖွင့်တာပေါ့ဆောင်းရယ်၊ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်ပါဘူး၊ ဖြစ် မှန်ပေါ်ရမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်းကတော့...”

“ဆောင်း... မငိုပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ဒါနဲ့... အဲဒီဖက်မှာရော ဘာထူးသေးလဲ”

ကျွန်မက ညကကြုံရသောခေါင်းပြတ်သရဲအကြောင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ကိုယ်ပြန်လာနေပါပြီဆောင်း၊ အစစအရာရာ ဆောင်းရှေ့မှာ ကိုယ်ရှိပါတယ်ဆောင်းရယ်၊ ကိုယ် ညနေလေးနာရီထွက်မယ့် ကားလက်မှတ်ဝယ်ထားတယ်၊ ရန်ကုန်က လေးနာရီထွက်ရင် စဉ့်ကိုင်ကို မနက်လေးနာရီမှာရောက်တယ်ဆောင်း၊ ကိုယ်ပြန်လာပြီ၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့တော့နော်”

ကိုတက်လူဝင်းက နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ကျွန်မသည် ထားကိစ္စမှာ ကိုတက်လူဝင်း အပင်ပန်းခံကူညီပေးသည်အတွက် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ သို့သော်... ကျွန်မ သူငယ်ချင်းထားကတော့ ရေတိမ်နှစ်ခဲ့သည်မှာ သေချာနေပါပြီ။

ထားရယ်... မင်းဘယ်လိုဒုက္ခတွေ့နေခဲ့ရသလဲ။ မင်းကို သတ်ခဲ့တဲ့လူသတ်သမားကို အပြစ်ရတဲ့အထိ ကိုယ်ဖော်ထုတ်ပါ့မယ် သူငယ်ချင်းရယ်...

(၁၉)

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ကျွန်မသည် ဝေလီဝေလင်းအချိန်ကြီးတွင် အိပ်ရာမှလန့်နိုးခဲ့ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ထားက ကျွန်မကို အကူအညီတောင်းနေခဲ့သည်။

“ဆောင်း... ထားကိုကယ်ပါဆောင်း၊ ထားကိုလာကယ်လှည့်ပါ”

အိပ်မက်ထဲတွင် ထားက သူ့ကိုကယ်ဖို့ တစာစာပြောနေသည်။ ထားအသွင်မှာ သနားစရာကောင်းလှပေသည်။ ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသည်အထိ အိပ်မက်ထဲမှထား၏သနားစရာအသွင်ကို မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

ထိုစဉ်... ကျွန်မနားထဲ၌ မနေ့ကကြားခဲ့ရသော မြေကိုတူးဆွသည်အသံကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။ ကျွန်မက နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ လေးနာရီခွဲ။ မနေ့ကအချိန်အတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးကိုမြင်ရမှာစိုးထိတ်မိသော်လည်း အိပ်မက်ထဲမှထား၏အကူအညီတောင်းခံသံကြောင့် အိပ်ရာမှ ထကာ နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်သို့သွားမိပြန်လေသည်။

မြေတူးဆွသံက တစ်ဖက်ခြံဆီမှထွက်ပေါ်နေဆဲဖြစ်၏။

လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ဖြစ်၍ လရောင်က ပြည့်ဝစွာသာနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မက မှန်ပြတင်းဘေးတွင်ရပ်ကာ တစ်ဖက်ခြံဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ... ခြံစည်းရိုးအစပ်တွင် မတ်တပ်ရပ်၍ ကျွန်မရှိရာ မှန်ပြတင်းဆီသို့ မော်ကြည့်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ မိန်းမပုံရိပ်ကို လရောင်ကြောင့်မြင်နေရသလို နှင်းထုကြောင့်လည်း မသဲမကွဲဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မကြည့်နေစဉ်တွင် မိန်းမပုံရိပ်မှာ နှင်းများသဖွယ် တစ်စစီကွဲကာ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

မိန်းမပုံရိပ်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ တစ်ချိန်က လင်ယောက်ျားသတ်၍ အစိမ်းသေသေဆုံးခဲ့သော မသောင်းလား။ သို့မဟုတ် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းထားပင်လား။

ကျွန်မသည် သိချင်စိတ်ကိုမမြို့သိပ်နိုင်တော့ပေ။

ကျွန်မက ပြတင်းပေါက်မှခွာခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ခြံကို အနီးကပ်လေ့လာကြည့်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အကူအညီ တောင်းခဲ့သော ထားသွင်ပြင်က ကျွန်မအား ကြောက်ရွံ့စိတ်များကို မေ့လျော့စေခဲ့ပါသည်။

မြေတူးသည်အသံကို ကြားနေရဆဲ။

ကျွန်မက ကျွန်မကြိုတင်ရယူထားသော နောက်ဖေးတခါးပေါက်ကိုဖွင့်သည့် သော့ချောင်းလေးအား အခန်းထဲသို့ဝင်ယူလိုက် သည်။

မြေကိုတူးဆွသည်အသံကတော့ ထွက်ပေါ်နေဆဲသာ။

ကျွန်မက ဘွားဘွားအခန်းထဲကို လိုက်ကာကိုလှုပ်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဘွားဘွားက နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်မောကျနေပါသည်။

ကျွန်မသည် မြေကိုဖော့နှင်းကာ အိမ်အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ တခါးမကြီးကို အသံမမြည်အောင်ဖွင့်သည်။ ထို့နောက်... အိမ်နောက်ဖေးဖက်သို့လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

နောက်ဖက်ခြံစည်းရိုးဆီသို့လျှောက်သွားကာ တခါးပေါက်ကို သော့ဖြင့်ဖွင့်လိုက်သည်။ တခါးကိုလှုပ်ကာ အပြင်သို့ထွက်လိုက် ၏။

ထိုအချိန်၌... တစ်ဖက်ခြံမှ မြေကိုတူးဆွနေသည့်အသံအား မကြားရတော့ပါ။

ကျွန်မသည် မီးရထားသံလမ်းရှိသည်ကမူပေါ်သို့တက်ခဲ့လေသည်။

မြေတူးသံမကြားရတော့သည့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ကျွန်မက သံလမ်းအတိုင်းလျှောက်ကာ ခြေရင်းဖက်ခြံကြီး နောက်ဖက်တည်တည်ဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။ ခြံထဲမှဂိုဒေါင်လေးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂိုဒေါင်လေးအနီးတွင် အရိပ်များထိုးကျနေသောကြောင့် မှောင်မဲနေပါသည်။

ကျွန်မက ရှင်းလင်းစွာမြင်ရစေရန် ဂိုဒေါင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မကြည့်နေစဉ်တွင် ဂိုဒေါင်ဘေးမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ရိပ်ကနဲမြင်လိုက်ရလေသည်။

လူတစ်ယောက်။ လူတစ်ယောက်က ဂိုဒေါင်၏အမှောင်ထဲမှ ထွက်လာလေသည်။ သူဘယ်သူလဲ၊ မကြာခင်က ကျွန်မမြင်ခဲ့ရ သော မိန်းမပုံရိပ်လေလား။

ကျွန်မကြည့်နေဆဲမှာပင် ကျွန်မတွက်ကိန်းမှားသွားကြောင်း သိလိုက်ရလေပြီ။

ထွက်လာသူမှာ လူတစ်ယောက်မဟုတ်။ အရပ်မြင့်မြင့်မားမားကြီးဖြင့် ဦးခေါင်းမပါသော ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးဖြစ်နေပါသည်။ ခေါင်းမပါသောကိုယ်လုံးကြီးက ပခုံးအထက်မှပြတ်ကာ ငုံးတိကြီးဖြင့် ရထားသံလမ်းကမူပေါ်သို့ ဦးတည်လျှောက်လာနေသည်။ ခေါင်းပြတ်သရဲကြီး ကျွန်မရပ်နေသည်နေရာကို လာနေပါပြီ။

သရဲကြီးက သူ၏ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပိုက်ထားသည်။ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးဆီမှ မျက်လုံးနှစ်လုံး၏အရောင်က ညတွင် စူးရဲတောက်ပနေလေသည်။

ကျွန်မသည် သရဲကြီးကိုကြည့်ရင်း မင်တက်မိကာ ဇောချွေးများပျံလာလေသည်။

ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးက ကမူပေါ်သို့တက်လာနေပါပြီ။

ထိုအခါမှ ကျွန်မသည် ပြေးရန်သတိရကာ လာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြေးခဲ့ပါတော့သည်။ ဓာတ်မီးလေးသည် ကျွန်မလက်ထဲမှ လွတ်ကျကျန်ခဲ့သည်။

ကျွန်မပြေးနေသလို ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးကလည်း ကျွန်မနောက်ကိုပြေးလိုက်လာလေသည်။

ကျွန်မက သံလမ်းဇေလီဖားတုံးများကို ကျော်လွှားကာ အလျင်အမြန်ပြေးခဲ့ပါသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ဇေလီဖားတုံး တစ်တုံးကို ခလုတ်တိုက်ကာ ကျွန်မလဲကျသွားလေတော့သည်။

ကျွန်မသည် လဲနေရာမှ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးက ဇေလီဖားတုံးများကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းကာ ကျွန်မဆီသို့အပြေးလာနေပါပြီ။

ကျွန်မသည် အားတင်း၍ ရုန်းထလိုက်သည်။ ဆက်ပြေးခဲ့သည်။

သရဲကြီးက ကျွန်မကို မီလုပ်ပြီ။

ထိုစဉ်... ရထားဥသြဆွဲသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ နေ့စဉ် နံနက်ငါးနာရီအချိန်ခန့်မှာဖြတ်သန်းနေကျ အမြန်ရထားပင်ဖြစ်လေ သည်။

ရထား၏မီးရောင်က သံလမ်းပေါ်သို့ကျလာပါပြီ။

ကျွန်မက အိမ်ရှိရာဖက်သို့ဆက်ပြေးခဲ့သည်။

ကျွန်မထက်ပို၍လျင်မြန်သောသရဲကြီးသည် ကျွန်မနှင့်နီးနီးလာပြီကို နောက်မှခြေသံများကြောင့် ကျွန်မသိနေပါသည်။

ကျွန်မက ရထားသံလမ်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သရဲကြီးနောက်မှာနီးကပ်လာပြီဖြစ်သလို မီးရထားသည်လည်း ကျွန်မတို့ နှင့်မဝေးလှသောနေရာသို့ ရောက်နေပါပြီ။

ထိုစဉ်... ကျွန်မ၏လည်ဂုတ်အား အေးစက်သောလက်ကြီးဖြင့် အကိုင်ခံလိုက်ရသည်။

ကျွန်မက အသံကုန်ဟစ်၍အော်လိုက်လေသည်။

“ကယ်တော်မူကြပါ”

ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးက ကျွန်မကိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖမ်းမိသွားပါပြီ။

သရဲကြီးသည် ကျွန်မကိုမြေပေါ်သို့လဲကျအောင် တွန်းချလိုက်၏။ ကျွန်မလဲကျသွားပါသည်။

သရဲကြီးက ကျွန်မကိုဒရွတ်ဆွဲကာ ရထားသံလမ်းပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။ ပြီး... ကျွန်မကိုပက်လက်လှန်ကာ ရထားသံ လမ်းပေါ်သို့ ကျွန်မဦးခေါင်းကိုတင်လိုက်လေ၏။

ပက်လက်အနေအထားဖြစ်သွား၍ ကျွန်မသည် ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးကိုထင်ရှားစွာမြင်လိုက်ရလေပြီ။ ခေါင်းမပါသောခန္ဓာကိုယ် ကြီးသည် ကျွန်မကိုပခုံးမှဖိကာ သံလမ်းနှင့်ဖိကပ်ဖို့ကြိုးစားနေ၏။

ရထားကလည်း ခုတ်မောင်းလာနေပါပြီ။ သည်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ရထားအကြိတ်ခံရပြီး ခေါင်းပြတ်သေဖွယ်ရာသာ ရှိပါတော့၏။

“ကယ်တော်မူကြပါ”

ကျွန်မက နောက်တစ်ကြိမ်သံကုန်ဟစ်၍ အော်မိပြန်ပါသည်။ သရဲကြီးလက်မှလည်း ရုန်းကန်နေမိသည်။

သူ့လက်များက ကျွန်မကိုချုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့်... သရဲကြီး၏ ခေါင်းပြတ်ကြီးသည် ရထားသံလမ်းနှစ်ခုကြားတွင် ကျနေ သည်။ မြေပေါ်တွင် တစောင်းကျကာ ကျွန်မကိုစိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ရှိပေ၏။

မီးရထားက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ခုတ်မောင်းလာနေပါပြီ။

သရဲကြီးသည် ကျွန်မပခုံးနှစ်ဖက်ကိုရော ဦးခေါင်းကိုပါ ဖိနှိပ်ပြီး ရထားအကြိတ်ခံရအောင် ကြိုးစားလျှက်ရှိပေသည်။

ရထားက အလွန်နီးကပ်လာပြီ။ ရထားခေါင်းတွဲမှ ဆလိုက်မီးသည် ကျွန်မမျက်လုံးများကို ပြာဝေသွားစေပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်... ကျွန်မကိုဖိနှိပ်အုပ်မိုးထားသော သရဲကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့လန်သွားလေသည်။

ကျွန်မသည် သရဲကြီးလက်မှလွတ်ထွက်သွားလေ၏။
 ကျွန်မလက်ကိုတစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲယူလိုက်သည်။
 ကျွန်မမြေပေါ်သို့ကြွလာချိန်နှင့် မီးရထားဖြတ်သန်းသွားချိန်မှာ တစ်ချိန်တည်းဖြစ်လေသည်။
 မီးရထား၏ သံလမ်းကိုဖိကြိတ်ပွတ်တိုက်ရင်း ဖြတ်သန်းသွားသံက ကျွန်မနားထဲတွင်အူသွားလေသည်။ ရထားမှပူလောင်သော အငွေ့အသက်များက ကျွန်မကိုယ်ပေါ်သို့ဟပ်၍သွားခဲ့သည်။
 ကျွန်မက ပြာဝေနေသောမျက်လုံးများကိုပွတ်သပ်ကာ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။
 ခေါင်းပြတ်သရဲကြီးသည် သံလမ်းဘေးတွင်လဲကျနေပေပြီ။
 ကျွန်မကိုဆွဲထူလိုက်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။
 အို- ကိုတက်လူဝင်းပါလား။
 ထိုအခိုက်... လဲကျနေသောသရဲကြီးက မြေကြီးပေါ်မှ ကြုံးထလိုက်လေသည်။
 “မင်းလားကွ... ခေါင်းပြတ်သရဲ”
 ကိုတက်လူဝင်းက အသံထွက်ကြုံးဝါးကာ သရဲကြီး၏ကိုယ်လုံးကို ခေါင်းဖြင့်ဝင်တိုက်လိုက်လေသည်။
 သရဲကြီးသည် နောက်တစ်ဖန် မြေပေါ်ပြန်လဲကျသွားပြန်လေ၏။
 ထိုစဉ်... လူတစ်ယောက်ပြေးလာကာ အားယူကြုံးထနေသော သရဲကြီးကို သံတုတ်ဖြင့် အားပါးတရရိုက်ချလိုက်လေ၏။ ထိုသူကား ဦးကြန်ကြီးပင်ဖြစ်လေသည်။
 သရဲကြီးသည် မြေပေါ်တွင်ပုံရက်လဲကျသွားလေသည်။
 ကျွန်မက အချိန်မီရောက်လာသော ကိုတက်လူဝင်းနှင့် ဦးကြန်ကြီးကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေလေ၏။
 “ဟင်- ကို၊ ကိုတက်လူဝင်း၊ ကိုရယ်... ကို... ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဟင်”
 “ဆောင်းရယ်... ဆောင်းရှေ့မှာ ကိုယ်မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်နေပါတယ်လို့ပြောခဲ့သားပဲ”
 “ဆောင်းမှာ... ဆောင်းမှာ... ကိုပေးတဲ့အသက်ပဲရှိပါတော့တယ်ကို၊ ခေါင်းပြတ်သရဲက ဆောင်းကို ရထားအကြိတ်ခံရအောင် လုပ်နေတုန်း ကိုရောက်လာလို့သာပေါ့”
 “သရဲမဟုတ်ပါဘူးဆောင်း၊ သရဲဆိုရင် ခုအချိန်မှာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားပြီပေါ့၊ ဟိုမှာလေ... ခေါင်းပြတ်သရဲယောင် ဆောင်ထားတဲ့လူက ဦးကြန်ကြီးလက်ချက်နဲ့ မြေပေါ်မှာလဲနေပြီ၊ ကဲ- ဦးကြန်ကြီး၊ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရအောင် သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဆောင်အယောင်တွေကို ဖယ်လိုက်စမ်းပါဗျာ”
 ဦးကြန်ကြီးက လဲကျနေသူကိုဆွဲထူကာ ဦးခေါင်းအထက်တွင် စွပ်ထားသောအစွပ်ကြီးကို ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။
 “အို...”
 သူသည် ခြင်းကြားကြီးတစ်လုံးကို ဦးခေါင်းအထက်မှ စွပ်ထားခြင်းပါတကား။ ခြင်းအထက်ကမှ ကြီးမားသောရှည်လျားသော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်... ခေါင်းမပါသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးအဖြစ် ထင်မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ ပိုက်ထားခဲ့သော ဦးခေါင်းအတုကား အုန်းသီးတစ်လုံးပေါ်တွင် လူမျက်နှာတစ်ခုကို မီးစုန်းများဖြင့် ရေးချယ်ထားခြင်းပါတကား။ ဦးခေါင်း ပြတ်အဖြစ်ပြုလုပ်ထားသော အုန်းသီးကြီးကား ရထားသံလမ်းနှစ်ခုကြားတွင် ကျနေလေသည်။
 ခြင်းကြားကြီးက သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ခေါင်းအထက်မှစွပ်မိုးထားသောကြောင့် သူ့အရပ်ကို နဂိုရှိသည်ထက်ရှည်လျားစွာမြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါတော့၏။ ခြင်းကြား၏အပေါက်များမှ အပြင်သို့မြင်နိုင်ပြီး ကျွန်မကိုဒုက္ခပေးရန် နောက်မှလိုက်လာခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။
 ဦးကြန်ကြီးက ခြင်းကြားကြီးကိုဆွဲချွတ်လိုက်သည်အခါ ထိုသူသည် သူမည်သူမည်ဝါဆိုတာ သိမှာစိုးရွံ့ပြီး ကျွန်မတို့ကို နောက်ကျောခိုင်းလိုက်လေသည်။
 “လုပ်မနေပါနဲ့ကိုယ့်လူ၊ မင်းလုပ်ရပ်တွေ ဗူးပေါ်သလိုပေါ်နေပါပြီ၊ မင်းဘယ်သူဆိုတာ ဒီဖက်လှည့်ပြပါဦး၊ ကြာတယ်ဗျာ၊ ဦးကြန်ကြီး- ဒီကောင်ဘယ်သူဆိုတာ သိရအောင် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်တို့ဖက်လှည့်လိုက်ပါဦး”
 ဦးကြန်ကြီးက ထိုသူကို ပခုံးမှချုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်မတို့ဖက် သို့လှည့်ပြလိုက်လေသည်။
 “ဟင်- ဦးဉာဏ်မိုး”
 “ထင်သားပဲ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ကိုဉာဏ်မိုးပဲကိုး”

(၂၀)

ကျွန်မတို့သည် ကိုညာဏ်မိုးအားဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကာ ရဲစခန်းသို့ပို့ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ရဲစခန်းသို့မပို့မီ ကိုညာဏ်မိုး၏ဝန်ခံချက်ဖြင့် ခြံပျက်ကြီး၏နောက်ဖေးဂိုဒေါင်လေးထဲတွင် ထားအလောင်းရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ကျွန်မတို့ ဂိုဒေါင်လေးထဲတွင် ဝင်ရှာသည့်အခါ သံပီပါကြီးတစ်လုံးထဲတွင် ဖွဲများဖြင့်ဖြည့်သိပ်ထားသော ထားအလောင်းကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။ သေဆုံးသည်မှာ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကြာပြီဖြစ်၍ ထားအလောင်းမှာ မြင်မကောင်းအောင် ပုပ်ပွနေခဲ့ပါပြီ။ အနံ့ဆိုးများလည်းထွက်လျက်ရှိသည်။

“ထား- ထားရေ၊ သူငယ်ချင်း”

“ဆောင်း- မကြည့်ပါနဲ့တော့၊ မကြည့်ပါနဲ့တော့ကွယ်”

ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မကို ပခုံးမှပွေ့ဖက်ကာ ဂိုဒေါင်အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်ခဲ့လေသည်။

“ထားရယ်... ဖြစ်ရလေထားရယ်”

ကျွန်မရိုက်ကြီးတင်ငိုယိုမိရပါလေပြီ။

ကိုညာဏ်မိုးသည် ထားအလောင်းကို ဂိုဒေါင်လေးထဲတွင် စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ပြီးမှ ကျွန်မနှင့်ကိုတက်လူဝင်း နောက်တစ်ကြိမ်လာစုံစမ်းသည်တွင် ကျွန်မတို့ရိပ်မိသွားပြီကိုသိရှိကာ အလောင်းကိုမြေမြှုပ်ဖျောက်ဖျက်ရန်အတွက် ဂိုဒေါင်ဘေးတွင် မြေကြီးကို လာတူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မနေ့ကနှင့်ဒီနေ့ နှစ်ရက်ဆက်တိုက် မြေကိုတူးခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှမမြင်ရသော ဂိုဒေါင်၏အခြားဖက်တွင် မြေကိုတူးဆွခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်မသည် အသံကိုသာကြားရပြီး မမြင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကရိပ်မိလျှင် ခြံပျက်ကြီးဆီသို့ရောက်မလာစေရန် ရာဇဝင်ရှိပြီးဖြစ်သော ခေါင်းပြတ်သရဲဟန်ဆောင်၍ ချောက်လှန့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြေတူးသံကို ကျွန်မကြားရသလို ဦးကြန်ကြီးလည်းကြားခဲ့သည်။ ကျွန်မအိမ်ထဲကထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ဦးကြန်ကြီးနိုးလာကာ ခေါင်းပြတ်ကြီးနှင့်ကျွန်မတို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်ကိုမြင်ပြီး အချိန်မီ ပြေးလာနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကိုတက်လူဝင်းသည်လည်း ရန်ကုန်မှအပြန် ညကားစီးလာရာ စဉ့်ကိုင်ကို မနက်လေးနာရီအချိန်တွင် ကားဝင်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း ပလိပ်မြို့ဖက်ဆီမှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးအပြင်းမောင်းကာ ရထားလမ်းဖက်သို့ချိုးဝင်သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ မောင်းသွားသူကိုလည်း ကိုညာဏ်မိုးဖြစ်ကြောင်း သေချာမြင်လိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့်... ကိုတက်လူဝင်းသည် အိမ်ကိုဝင်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုယူကာ နောက်မှလိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဆိုင်ကယ်ကိုရထားလမ်းဘေးတွင်ထားခဲ့ပြီး ရထားသံလမ်းပေါ်ပြေးတက်လာအောင်... ကျွန်မကို ရထားအကြိတ်ခံရအောင် ကြိုးစားနေသော ကိုညာဏ်မိုးလက်ထဲမှ လက်မတင်လေးကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ပါသည်။

ဦးကြန်ကြီးက အိမ်မှတယ်လီဖုန်းဖြင့်ဆက်၍ အကြောင်းကြားလိုက်သောကြောင့် ရဲများရောက်လာကာ ကိုညာဏ်မိုးကို ဖမ်းဆီးပြီး စခန်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မတို့လည်း သက်သေအဖြစ် ရဲစခန်းသို့လိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်မမှာ ထားပျောက်ဆုံးမှုနှင့်အသတ်ခံရမှုများအတွက် တရားလိုလုပ်ကာ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ရဲစခန်းအရောက်တွင်... ကိုညာဏ်မိုး၏ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်များကို ကြားသိရသည်မှာ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုရသကဲ့သို့ ရှိပေတော့သည်။

မျက်ရည်များနှင့်အတူ ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့သော...

အချစ်ဇာတ်လမ်းနှင့်သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်လမ်းကိုပေါင်းစပ်ထားသည့် ကိုညာဏ်မိုး၏ဖြစ်ရပ်များကား...

ကိုညာဏ်မိုးသည် လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သော်လည်း ဆိုးသွမ်းယုတ်မာသော လူရမ်းကားတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါပေ။

ကိုညာဏ်မိုးသည် ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း၏ ခါးသီးမှုဒဏ်ကို ငယ်စဉ်ကပင် ခံစားခဲ့ရပေသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် မိသားစုအပေါ်မှာလည်း တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ခဲ့ရပေ၏။

ကျောက်ဆည်မြို့ဇာတိဖြစ်သောကိုဉာဏ်မိုးသည် ဘဝကိုခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာရှုန်းကန်ခဲ့ရပေ၏။ မွေးချင်းငါးယောက်ထဲမှာ ကိုဉာဏ်မိုးက အကြီးဆုံး။ ဖခင်က မီးရထားဘူတာရုံတွင် ကုန်ထမ်းအလုပ်သမားတစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ ကိုဉာဏ်မိုးရှစ်တန်းအရောက်တွင် အငယ်ညီညီမများကိုငဲ့ကာ ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည်။ ပွဲရုံတစ်ရုံတွင် အကူစာရေးအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရလေသည်။ ရသောလစာလေးဖြင့် အငယ်များပညာရေးအတွက်လည်း ထောက်ပံ့ရသည်။ မိသားစုစားသောက်ရေးအတွက်လည်း ပံ့ပိုးခဲ့ရသည်။

ကိုဉာဏ်မိုးသည် ကျောင်းထွက်လိုက်သော်လည်း ပညာလိုလားသူဖြစ်၍ ညကျောင်းတက်ကာ ရှစ်တန်းပညာကိုဆက်သင်ခဲ့ပါသည်။ စာတော်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျောင်းသက်တမ်းတလျှောက် တစ်နှစ်မှမကျပဲ ဆယ်တန်းကိုလည်း နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ကိုဉာဏ်မိုး ဆယ်တန်းအောင်သည်နှစ်တွင် ဖခင်ကြီးမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။ မိသားစုတာဝန်က ကိုဉာဏ်မိုးပန်းပေါ်မှာ ပိုပြီးပိလာခဲ့ပြန်လေ၏။

သို့သော်... ကိုဉာဏ်မိုးက ဘဝကိုအခြေမြင့်အောင် အမြဲကြံစည်စိတ်ကူးနေသူဖြစ်သည်။ ပညာတတ်ဘွဲ့ရမှသာ ယခုအခြေထက် လူရာဝင်မည်မို့ တက္ကသိုလ်ပညာကို အဝေးသင်ဖြင့်ဆက်လက်တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။ အလုပ်ကိုလည်း ရိုးရိုးသားသားနှင့် ကြိုးစားကာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကိုဉာဏ်မိုး ပညာလိုလားပုံ၊ ရိုးသားပုံနှင့် မိသားစုအပေါ် ငဲ့ညှာထောက်ထားပုံများကို တွေ့နေရသော ပွဲရုံပိုင်ရှင်သည် ကိုဉာဏ်မိုး၏ဖွဲ့နှင့်လုံ့လဝီရိယကို အသိအမှတ်ပြုလာရလေသည်။

သို့ဖြင့်... ပွဲရုံပိုင်ရှင်က သူ့ပွဲရုံမှာထက်အခြေအနေကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုတွင်အပ်နှံပေးခဲ့လေသည်။

ပလိပ်မြို့မှဆန်စက်ပိုင်ဦးမောင်ကြိုင်က လူယုံတစ်ယောက်လိုအပ်နေခဲ့သည်။ ရိုးသားကြိုးစားသောလူငယ်တစ်ယောက်ရှာပေးရန် ပွဲရုံပိုင်ရှင်ကို အကူအညီတောင်းထားခဲ့သည်။ ပွဲရုံပိုင်ရှင်က သူ့ပွဲရုံအတွက် ကိုဉာဏ်မိုးကို မျက်နှာလွှဲနိုင်နေသော်လည်း ကိုဉာဏ်မိုးဘဝတိုးတက်ရေးကိုငဲ့ကာ ပလိပ်မှဦးမောင်ကြိုင်ထံ ပို့ဆောင်အပ်နှံပေးခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြင့်... ကိုဉာဏ်မိုးသည် ဦးမောင်ကြိုင်၏ဆန်စက်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ကိုဉာဏ်မိုးရိုးသားကြိုးစားမှုကြောင့် ဦးမောင်ကြိုင်က မျက်နှာလွှဲနိုင်သောအခြေအနေသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုဉာဏ်မိုးလည်း ဘွဲ့ရခဲ့လေပြီ။ ဦးမောင်ကြိုင်က ကိုဉာဏ်မိုးကို ဆန်စက်မန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်အားလုံးကိုမျက်နှာလွှဲပေးနိုင်သည်ထိ ဖြစ်လာခဲ့၏။

ကိုဉာဏ်မိုးကလည်း ဦးမောင်ကြိုင်၏ဦးဆောင်မှုမပါပဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ကာ စီးပွားရေးနယ်ပယ်ကိုဖြန့်ကျက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကုန်ကြမ်းဖြစ်သောစပါးဝယ်ယူရေးကိစ္စ၊ ကုန်ချောဖြစ်သောဆန်များရောင်းချရေးကိစ္စများတွင် ဦးမောင်ကြိုင်လက်ထက်ကထက်ကျယ်ပြန့်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်... စဉ်ကိုင်မြို့မှ နာမည်ပျက်ရှိသည့်ခြံကြီးကို ဈေးပေါပေါဖြင့်ရသည့်အတွက် ဝယ်ထားလိုကြောင်း ကိုဉာဏ်မိုးက တင်ပြသည့်အခါ ဦးမောင်ကြိုင်က ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ တကယ်တော့... ထိုခြံကြီးကို အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိသည့် ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်ချင်း၏အမျိုးများမှာ ကျောက်ဆည်၌ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုအထဲမှတစ်ဦးမှာ ကိုဉာဏ်မိုး၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ကိုဉာဏ်မိုးက နာမည်ပျက်ရှိ၍ ဝယ်သူမရှိသော ခြံကြီးကို ဈေးသက်သက်သာသာဖြင့် တန်ဖိုးဖြတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ဖက်အမွေဆိုင်တွေလည်း အမွေရ၊ ဦးမောင်ကြိုင်အတွက်လည်း ခြံတစ်ခြံကို ဈေးပေါပေါဖြင့်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်သည် အစီအစဉ် ဖြစ်ပေ၏။

ယင်းသို့ဖြင့်... ဦးမောင်ကြိုင်၏လူယုံဖြစ်လာခဲ့သော ကိုဉာဏ်မိုးသည်...

နောက်ပိုင်း... ဦးမောင်ကြိုင်ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ကာ အိပ်ရာပေါ်လဲချိန်တွင် ဆန်စက်တစ်ခုလုံးနှင့်အိမ်စီးပွားရေးတစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင်လုပ်ပေးခဲ့ရလေတော့သည်။

ဦးမောင်ကြိုင်မှာက သမီးတစ်ဦးတည်းသာထွန်းကားပြီး ထိုသမီးခင်မိမိကြိုင်မှာလည်း ဦးနောက်ကျပ်မပြည့်ရှာသည်မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ ဦးမောင်ကြိုင်ကလည်း မကျန်းမာ၊ ဦးမောင်ကြိုင်၏ညီမဒေါ်ခင်မြိုင်ကလည်း အိမ်မှလုပ်ငန်းသာကျွမ်းကျင်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကိုဦးမဆောင်နိုင်ရှာ၍ ကိုဉာဏ်မိုးသည်သာ ထိုအိမ်တွင် အရေးပါအရာရောက်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာရလေတော့၏။

ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက်သာ ကြိုးစားရှုန်းကန်ခဲ့ရသော ကိုဉာဏ်မိုး၏ဘဝတွင် အချစ်ရေးနှလုံးသားအရေးကို မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့မှာ မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့် ညီညီမလေးယောက်ဘဝပြည့်စုံရေးအတွက် ကြိုးစားရှုန်းကန်နေရဆဲဖြစ်သည်။ ညီညီမများကိုပညာတတ်ဖြစ်စေချင်၍ သူ့တုံးကလို ကျောင်းထွက်ရသည့်အဖြစ်မျိုးအဖြစ်မခံပဲ ကျောင်းပညာကိုဆက်လက်သင်စေခဲ့သည်။ ညီညီမများပညာရေးအတွက် ကိုဉာဏ်မိုးကသာ ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့ပါသည်။

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

မိသားစုဘဝတိုးတက်ရေးအတွက်လုံးပန်းနေခဲ့ရ၍ အချစ်ရေးကိုမေ့လျော့နေသောကိုဉာဏ်မိုးဘဝထဲသို့ သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေသည်အထိ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော သူနာပြုဆရာမလေးထားထားအေး မမျှော်လင့်ပဲရောက်ရှိလာလေသည်။

ဦးမောင်ကြိုင်၏ကျန်းမာရေးအတွက် သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်အလိုရှိကြောင်း သတင်းစာမှကြေငြာ၍လျှောက်လွှာခေါ်ယူခဲ့ရာ ရန်ကုန်မှ မထားထားအေးကို ခန့်အပ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထားထားအေးကား သွက်လက်ချက်ချာပြီး လူနာကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ရာတွင် အတွေ့အကြုံရှိသူဖြစ်သည်။ တာဝန်ကျေမှုသာမဟုတ်ပဲ လူနာကို ဂရုဏာထား၍ပြုစုစောင့်ရှောက်တတ်သူလည်းဖြစ်လေသည်။

ကိုဉာဏ်မိုးနှလုံးသားများသည် ထားထားအေးကိုတွေ့စကပင် လှုပ်ရှားခဲ့ရပေ၏။ ဦးမောင်ကြိုင်ကျန်းမာရေးအတွက် မန္တလေးဆေးတိုက်ကြီးသို့ တစ်ပတ်တစ်ခါသွားရောက်ပြသခြင်း၊ လိုအပ်သောဆေးများဝယ်ယူခြင်းများကို ကိုဉာဏ်မိုးကပင် ကားဖြင့်လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးရ၍ ဖြစ်သည်။

ထားထားအေးရောက်လာမှ ကိုဉာဏ်မိုးသည် ဦးမောင်ကြိုင်နေအိမ်သို့အလာစိတ်လာခဲ့သည်။ ကိုဉာဏ်မိုးက ပလိပ်မြို့အစွန်မှ ဦးမောင်ကြိုင်၏ဆန်စက်ထဲမှာပင် နေထိုင်ရလေသည်။ ယခင်ကတော့... ကိစ္စအထူးအထွေရှိမှသာ ဦးလေးကိုတင်ပြရန် အိမ်သို့ခဏတဖြုတ် ရောက်လာတတ်၏။ ထားထားအေးရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်းတွင်တော့... ဦးလေးကျန်းမာရေးကိစ္စမေးမြန်းရန်ဟုအကြောင်းပြကာ ဦးမောင်ကြိုင် အိမ်သို့မကြာမကြာရောက်ဖြစ်လေတော့သည်။

ထားထားအေးရောက်လာပြီး ခုနစ်လခန့်အကြာတွင်တော့ ကိုဉာဏ်မိုးက ထားထားအေးကိုချစ်ရေးဆိုဖြစ်ခဲ့ပါလေပြီ။

ထားကလည်း ကိုဉာဏ်မိုး၏လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် အပြောအဆိုရည်မွန်ချက်ချာပုံ၊ ယောကျ်ားပီသသောဟန်ပန်များကိုနှစ်သက်ကာ ကိုဉာဏ်မိုးအချစ်ကိုတုံ့ပြန်ခဲ့လေ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် မကြာခင်အချိန်တွင် ဘဝဖော်အဖြစ်လက်တွဲကြရန်ကတိကဝတ်များဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ကြပေ၏။

ကိုဉာဏ်မိုးမိသားစုတွင်လည်း ညီညီမများက ဘွဲ့ရသူရ၊ ဆယ်တန်းအောင်သူအောင်၊ အလုပ်အကိုင်ရသူရနှင့် ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်ရာ ကိုဉာဏ်မိုးအတွက် တာဝန်ပေါ့ပါးနေပေပြီ။ ဆန်စက်မန်နေဂျာအဖြစ်ရသောလစာမှာလည်း များပြားသည်မို့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထူထောင်နိုင်ပါပြီ။

ကိုဉာဏ်မိုးသည် စိတ်ဖောက်ပြန်နေသောခင်မိမိကြိုင်ကို ရှိသည်ဟုပင်မထင်ခဲ့ပါ။ ရူးနေသော သနားစရာမိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ပိုပြီးသတိမထားမိခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင်... တစ်နေ့သ၌ ဦးလေးဦးမောင်ကြိုင်က သူ့ကိုခေါ်ပြီး သူ့ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ကျန်ရစ်စေလိုသည်အစီအစဉ်များကို ပြောပြသည်အခါတွင်တော့ ကိုဉာဏ်မိုး အံ့ဩတုန်လှုပ်ခဲ့ရပေတော့သည်။

ထိုနေ့က ဦးမောင်ကြိုင်၏အခန်းထဲတွင် ဦးမောင်ကြိုင်ညီမ ဒေါ်ခင်မြိုင်လည်းရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ကိုဉာဏ်မိုးရောက်အလာတွင်... ဦးမောင်ကြိုင်က သူနာပြုဆရာမလေးထားထားအေးကို အပြင်သို့ ခဏထွက်ခိုင်းလိုက်၏။

“ဘဘတို့ မိသားစုအရေးကိစ္စလေးဆွေးနွေးချင်လို့ ဆရာမလေး အပြင်ခဏထွက်ပေးပါကွယ်”

ထားထားအေးနားလည်မှုရှိစွာ အခန်းအပြင်သို့ထွက်အသွားတွင် ဦးမောင်ကြိုင်နှင့်ဒေါ်ခင်မြိုင်တို့ပြောကြားသောအစီအစဉ်များကို ကြားသိလိုက်ရသည့် ကိုဉာဏ်မိုးအဖို့ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားရလေတော့၏။

အဘိုးကြီးနှင့်အဘွားကြီးက စိတ်နောက်နေသောခင်မိမိကြိုင်အတွက် စိတ်ချရအောင် သူနှင့်ပေးစားလိုကြောင်း အရေးဆိုလာခြင်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

“သိတဲ့အတိုင်း ဦးလေးကလည်း လူ့လောကမှာကြာရှည်နေရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သွားရတော့မှာမောင်ဉာဏ်မိုး၊ မင်းဒေါ်လေးမခင်မြိုင်ဆိုတာကလည်း မိန်းမသားလည်းဖြစ်၊ ရိုးလည်းရိုးတော့ ဦးလေးမရှိရင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဦးလေးက မသေခင် ဦးနောက်မကောင်းရှာတဲ့သမီးလေးအတွက် စိတ်ချသွားချင်တာပါကွယ်”

“ဟုတ်တယ်မောင်ဉာဏ်မိုး၊ အခုလည်း ဒီအိမ်ရဲ့လုပ်ငန်းတွေ အကုန်လုံး မင်းပဲဦးဆောင်နေတာမဟုတ်လား၊ အသေးစိတ်ကအစ မင်းသိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးမျက်နှာလွှဲသွားရင် မင်းပဲဆက်ပြီးဦးဆောင်စေချင်တယ်၊ ခင်မိမိကြိုင်ဆိုတာလည်း မင်းမျက်စိအောက်တွင်ကြီးလာတာပဲကွယ်၊ ခမျာမှာ ဦးနောက်မကောင်းရှာပေမယ့် စိတ်ထားဖြူတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်တူမလေးကို မင်းပဲစောင့်ရှောက်ပါတော့ကွယ်၊ မင်းမလဲ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ချစ်သူရည်းစားမရှိဘူးမဟုတ်လား”

“မောင်ဉာဏ်မိုး၊ တကယ်တော့ ဦးလေးချန်ရစ်ခဲ့မယ့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေဟာ မနည်းဘူး၊ ဦးလေးကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကို မင်းအသိဆုံးပဲ၊ ဦးလေးရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို မင်းကိုယ့်ကြည်စိတ်ချစွာလွှဲအပ်မယ့်ကိစ္စမှာ ဦးလေးဖက်ကလည်း အများကြီးစဉ်းစားခဲ့ရတယ်၊ မင်းဖက်ကလည်း ဦးလေးအနေနဲ့မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိအားကိုးလို့ ခုလို ပုံအပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ရတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်ချင်း

စာ စဉ်းစားစေချင်တယ်၊ ဦးလေးရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ဦးလေးဟာ မင်းဘဝမြင့်မားအောင် အစစအထောက်အကူပေးခဲ့ပါတယ်၊ မင်းကိုယ် တိုင်လည်းကြိုးစားလို့ ခုလိုအခြေအနေရောက်လာတာကို ဦးလေးကကြေနပ်မိပါတယ်၊ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာဆိုသလို မေတ္တာရောင်ပြန် ဟပ်လိမ့်မယ်လို့ ဦးလေးမျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်၊ သေခါနီးကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဦးလေးအစီအစဉ်ကို မင်း လက်ခံစေချင်တယ်၊ ဒါပါပဲ”

ဦးမောင်ကြိုင်နောက်ဆုံးပြောလိုက်သောစကားက ကိုညာဏ်မိုးဘဝင်ကို ထိသွားစေခဲ့ပေတော့သည်။

ကိုညာဏ်မိုးစဉ်းစားရပါလေပြီ။

သူ့ကို ခင်မိမိကြိုင်နှင့်ပေးစားမည်အစီအစဉ်မှာ သူ့အနေနှင့် လုံးဝပင်မျှော်လင့်မထားသောအဖြစ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တွေး ကြည့်တော့ ခင်မိမိကြိုင်နှင့်လက်ထပ်ရခြင်းသည် ခင်မိမိကြိုင်တစ်ယောက်တည်းကိုတာဝန်ယူရခြင်းသက်သက်မဟုတ်ပါ။ ဦးမောင်ကြိုင် ပိုင်ဆိုင်သမျှ အမွေအနှစ်ပစ္စည်းအားလုံး သူ့ကိုပုံပေးလိုက်သည်သဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးလေးဦးမောင်ကြိုင်တို့အနေဖြင့် အခြားသော အားကိုးလောက်ဖွယ်ဆွေမျိုးသားချင်းလည်းမရှိပါ၍ သူနှင့်ခင်မိမိကြိုင်ကိုပေးစား ပြီး အမွေလွှဲအပ်မည်အစီအစဉ်မှာ သူတို့ဖက်ကကြည့်လျှင် အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သူ့ဖက်ကရော...။ သူ့ဖက်ကစဉ်းစားလျှင် ငဲ့ကွက်စရာ တစ်ချက်သာရှိသည်။ ချစ်ရသောချစ်သူထားထားအေးဖြစ်ပါသည်။ ခင်မိမိကြိုင်ကိုလက်ထပ်လျှင်ဖြင့် ချစ်သောထားကိုလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်။

ကိုညာဏ်မိုးစဉ်းစားခဲ့သည်။ ထားကိုချစ်သည်စိတ်ဖြင့် ရလာသောအခွင့်ထူးကြီးကိုရော သူလက်လွှတ်ခံနိုင်ပါသလား။ ဦး မောင်ကြိုင်၏ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းမျိုးကို သူ့အနေဖြင့် ဆယ်သက်ဆယ်ဘဝ ကြိုးစားသည်တိုင် ရလာစရာအကြောင်းမရှိချေ။ ယခုကြံ့ လာရသောအဖြစ်မှာ စိုင့်ကော်၍ခြုံပေါ်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထားဆိုသောချစ်သူ၏မျက်နှာတစ်ခုတည်းကြောင့် အခွင့်ထူးကြီးကို သူ့မျက်နှာလွှဲငြင်းပယ်ရဲသလား။ ကိုညာဏ်မိုးက သူ့စိတ်သူ မညာတမ်းမေးခဲ့လေသည်။

ကိုညာဏ်မိုးသည် ဆင်းရဲမဲ့တေ့မှု၏ခါးသီးသောအဖြစ်ကို လက်တွေ့ကြုံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတလျှောက်လုံးတွင် ဆင်းဆင်း ရဲရဲဖြင့် ဘဝကိုရုန်းကန်ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရသောဘဝကို သူ့နောက်တစ်ခေါက်ပြန်မသွားချင်တော့ပါ။

ဦးမောင်ကြိုင်ပေးသောအခွင့်အရေးကိုလက်လွှတ်ခဲ့လျှင် ထိုအခွင့်အရေးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူဆီသို့ရောက်သွား ပေလိမ့်မည်။ ထိုသူသည် ဦးမောင်ကြိုင်နေရာသို့ရောက်ရှိလာသည်အခါ သူ့ကို ဦးမောင်ကြိုင်ကယုံကြည်လွှဲအပ်သလို စိတ်ချစွာလွှဲအပ်ပါ တော့မည်လား။ အဆုံးစွန်ဆုံးတွေးလျှင် သူ့ကို ဆန်စက်အလုပ်မှပထုတ်လိုက်လျှင်ပင် သူ့ဘာမှတတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သည်တော့... မိမိကိုပုံပေးနေသောအခွင့်ထူးကြီးကို အသာလေးရယူလိုက်ခြင်းက သူ့ဘဝကို ခိုင်မြဲအောင်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝ အောင် လုပ်ဆောင်ပြီးသားဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါလား။

ကိုညာဏ်မိုး၏ နှလုံးသားအရေးနှင့်ဘဝအရေး လွန်ဆွဲနေသော အတွေးစဉ်တွင်... နောက်ဆုံးတော့ ဘဝတစ်ခုလုံးတိုးတက် ခိုင်မြဲရေး ဆုံးဖြတ်ချက်ကသာ ခိုင်မာသောအဖြေဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းဘဝအတွက်မဟုတ်ပါ။ သူ့မိသားစု၊ ညီညီမ များအားလုံး၏ဘဝ။ ပြီးတော့... ဦးမောင်ကြိုင်ကွယ်လွန်လျှင် အားကိုးရာမဲ့တော့မည် ခင်မိမိကြိုင်၏ဘဝ။ ဘဝပေါင်းများစွာ၏အနာဂတ် က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်တွင်မူတည်နေ၍ ကိုညာဏ်မိုးက ဦးမောင်ကြိုင်စီစဉ်သည်ကို နာခံရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကိုကို့ကို့ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ထားရယ်...

ကိုညာဏ်မိုးက ထားထားအေးကိုဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကို့ကို့ခွင့်လွှတ်ပါတား၊ ကိုကို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်စကားကို ပယ်ရှားဖို့ ကိုကို့မှာ အခွင့်အရေးမရှိဘူးထားရယ်၊ ကိုကို ထားကိုချစ် ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“တော်ပါတော့ကိုညာဏ်မိုး၊ ရှင်ပြောတဲ့စကားက ကျွန်မကို တိုင်ပင်တဲ့စကားမဟုတ်ပဲ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကိစ္စကို ကျွန်မကို အသိပေးနေတာပဲ၊ ချစ်တာကြိုက်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ခင်မိမိကြိုင်ကိုယူရင် သူတို့ချမ်းသာကြွယ်ဝသမျှ ရှင် အပိုင်ရမှာ ကျိန်းသေပဲ၊ ဒါပေမယ့်... ရှင်တစ်သက်လုံးပေါင်းသွားရမယ့်မိန်းမဟာ အရူးမတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ မမေ့စေချင်ဘူး”

“ထား... ထားရယ်”

ထားထားအေးက ကိုညာဏ်မိုးကိုနောက်ထပ်အတွေ့မခံတော့ပါ။ ထားစိတ်နာသွားပြီဆိုတာ ကိုညာဏ်မိုးသိသော်လည်း ထားကို နှစ်သိမ့်ဖို့ အခွင့်အရေးမရခဲ့ချေ။

ကိုဉာဏ်မိုးဖက်က ဦးမောင်ကြိုင်အစီအစဉ်ကို နာခံပါမည်ဟု စကားပြန်လိုက်သည်နှင့် ဦးမောင်ကြိုင်ကလည်း ကိုဉာဏ်မိုးနှင့် သူ့သမီး ခင်မိမိကြိုင်၏မင်္ဂလာပွဲကို ချက်ချင်းစီစဉ်လိုက်လေသည်။ အရပ်လူကြီးအချို့ကိုသာဖိတ်ကြားကာလက်မှတ်ရေးထိုးစေ၍ အကြင် လင်မယားအရာမြောက်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒါတွေအားလုံး ထားရှေ့မှာဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်သောထားသည် မိမိလူနာရှေ့တွင် မိမိ၏စိတ် သောကဝေဒနာကို ဖွင့်လှစ်ပြလိုမဖြစ်ပါ။ ထားတစ်ယောက် ကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့ရကြောင်းကို ကိုဉာဏ်မိုးရိပ်မိပါသည်။ သနားလည်းသနား မိပါသည်။ သို့သော်... ခင်မိမိကြိုင်နှင့်ညားပြီးနောက်ပိုင်း ထားအနားကို သူကပ်ဖို့ မသင့်တော်တော့။ ထားကလည်း သူစိမ်းပြင်ပြင် သဖွယ် နေထိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ထားတစ်ယောက် အမိုးအကာတစ်ခုတည်းအောက်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူကို အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ယှဉ်တွဲမြင်နေခြင်းကို မည်မျှခံစားရမည်ဆိုတာ ကိုဉာဏ်မိုး ကိုယ်ချင်းစာနားလည်ခဲ့ပါသည်။

ဦးမောင်ကြိုင်မှာ အမျှော်အမြင်ရှိသောလူကြီးတစ်ယောက်ဟုဆိုရတော့မည်။ သမီးကို ကိုဉာဏ်မိုးနှင့်လက်ထပ်ပေးပြီးနောက်ပိုင်း စိတ်ချလက်ချရှိသွား၍ပေးလားမသိ၊ သူ့စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရာ ကိုဉာဏ်မိုးနှင့်ခင်မိမိကြိုင်မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမကြာမီပင် ကွယ်လွန်သွား လေသည်။

ဦးမောင်ကြိုင်ကွယ်လွန်သည်နှင့် ထားသည်လည်း သူ့တာဝန်ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ ပြန်ရန်စီစဉ်လေတော့သည်။

မပြန်မီမှာ ထားထားအေးက အိမ်သားများအလစ်တွင် ကိုဉာဏ်မိုးကို အရေးတကြီးစကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့လေသည်။

“ကိုဉာဏ်မိုး၊ ခုပြောမယ့်စကားဟာ ကျွန်မ ရှင့်ကို အယူခံဝင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရင်ထဲကနေ ရှင့်ကိုထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်သိသင့်တယ်ထင်လို့ပြောတာ၊ ကျွန်မမှာ ရှင်နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်”

“ဘာ- ထား၊ ထား၊ တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“ရှင့်ကိုတာဝန်မယူခိုင်းပါဘူး၊ ရှင့်ကိုတာဝန်မယူခိုင်းဘူးဆိုလို့ ဒီကလေးကိုကျွန်မဖျက်ချမယ်လို့မထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မဟာကျွန်မ မွေးမှာပါ၊ ရှင့်ကိုသာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လူယုတ်မာတစ်ယောက်မှန်းသိရအောင် ကျွန်မက ပြောခဲ့တာ”

“ထားရယ်... တကယ်ပဲလားဟင်၊ ထားဆီမှာကိုယ့်ရင်သွေးရှိနေပြီဆိုတာ တကယ်ပဲလား၊ အစကတည်းက ဘာလို့မပြော ရတာလဲ ထားရယ်”

“ကျွန်မဒီရက်ပိုင်းမှသိတာပါ၊ အရင်ကတည်းကသိရင်လည်း ကျွန်မကပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်မိမိကြိုင်ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ငမ်းငမ်းတက်နေတဲ့ရှင့်အတွက် အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ထားရယ်... ကိုကို... ကိုကိုတာဝန်ယူပါမယ်ထား”

“ဟာဟာ... ထားဆိုတဲ့မိန်းမက ဘယ်တော့မှ မယားငယ်အဖြစ်မခံဘူး၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို အတင်းအဓမ္မဝယ်ယူရ အောင်လည်း ဦးနှောက်ပျက်နေတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ကိုယ်မိုက်မှားလို့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ပြောင်မွေးရဲတဲ့သတ္တိရှိပါတယ်၊ ကလေး အဖေမှာမည်ကိုတော့ ရှင်နာမည်ပဲအမှန်အတိုင်းတပ်ရမှာပေါ့၊ အခုပြောတာ အဲဒီအတွက် ရှင်သိရအောင် အသိပေးတာပဲ၊ ဒါပါပဲ ကိုဉာဏ်မိုး”

“ထား... ထားရယ်”

ထားမှာ သူနှင့်ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတဲ့အသိက ကိုဉာဏ်မိုးကိုတုန်လှုပ်စေရုံမက နောင်တပါရစေခဲ့ပါပြီ။ သည်လိုသာ အစက တည်းကသိခဲ့လျှင် ခင်မိမိကြိုင်နှင့်ကိစ္စကို ကိုဉာဏ်မိုးငြင်းပစ်လိုက်ပါသည်။ ခုတော့... အားလုံးလွန်သွားခဲ့လေပြီ။

တစ်ကြိမ်သောအခါက အချစ်နယ်ကျွဲခွဲခြင်းအတွက် သည်လိုဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိချေ။ ထားလည်းထင်ခဲ့မည် မဟုတ်ပေ။ တကယ်တော့ သူ့မှာတာဝန်ရှိပါသည်။ ထားကိုကြေနှပ်အောင်တောင်းပန်ပြီး တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးသင့်သည်။

ကိုဉာဏ်မိုး ဦးနှောက်ပူအောင်စဉ်းစားခဲ့ရ၏။

နှောက်ပိုင်းတွင် ထားကလည်း သူ့ကိုမျက်နှာချင်းအဆိုင်မခံတော့။ ရန်ကုန်ပြန်ရန်စီစဉ်နေပြီ။

သူနှင့်ရတဲ့ကိုယ်ဝန်အတွက် သူ့မှာတာဝန်ရှိသည်ဟု ကိုဉာဏ်မိုး ခံယူသည်။

ထားအတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးရမည်။

ဦးမောင်ကြိုင်အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ပြီးသည်နှင့် ထားက ရန်ကုန်ပြန်ခွင့်ပြုဖို့ ဒေါ်ခင်မြိုင်ထံမှာ ခွင့်တောင်းသည်။

ဒေါ်ခင်မြိုင်က ဆရာမလေးအတွက်လက်မှတ်ဝယ်ပေးဖို့ ကိုဉာဏ်မိုးကိုပင် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

လမ်းထိပ်အိမ်မှ ဒေါ်မြင့်မြင့်နှင့်ဒေါ်တင့်တင့် အပျိုကြီးညီအစ်မက ရထားလက်မှတ်ဝယ်မည်ဆိုလျှင် သူတို့အတွက်ပါဝယ်ခဲ့ ပေးရန် အကူအညီတောင်းသည်။

ထားကိုတောင်းပန်ဖို့နှင့် သူတွေ့ထားသောရှေ့ရေးအစီအစဉ်ကိုပြောပြဖို့က ထားနှင့်အတူရန်ကုန်လိုက်သွားဖို့ပဲရှိသည်။ ထားနှင့်ရန်ကုန်လိုက်သွားပြီး ထားကိုချော့မော့နှစ်သိမ့်ချင်သည်။ ထားက လက်ခံမည်မဟုတ်တာကိုလည်း ကိုညာဏ်မိုးသိနေသည်။

အပျိုကြီးညီအစ်မက လက်မှတ်ဝယ်ခိုင်းတော့ ကိုညာဏ်မိုးအတွက် သူကြိုက်သလိုစီစဉ်ဖို့ အဆင်ပြေသွားလေတော့သည်။

မန္တလေးဘူတာကြီးကို လက်မှတ်သွားဝယ်တဲ့နေ့က နိုဝင်ဘာလ(၇)ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ အမြန်ရထားလက်မှတ်များက သုံးရက်ကြိုတင်ဝယ်လို့ရပါသည်။

ကိုညာဏ်မိုးသည် သူကြိုတင်စဉ်းစားထားသည်အတိုင်း အပျိုကြီးညီအစ်မအတွက် လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို အရင်ဝယ်လိုက်သည်။ အပျိုကြီးများအတွက်လက်မှတ်၂စောင်ကို (၂-ရက်ကြိုဖြင့်) နိုဝင်ဘာလ(၉) ရက်နေ့ရထားကိုဝယ်လိုက်၏။

ထို့နောက်... တန်းစီရာမှပြန်ထွက်ကာ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်တန်းစီလိုက်သည်။ သူ့မှာ ခင်မိမိကြိုင်၏မှတ်ပုံတင်ပါလာခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ခေါက်လက်မှတ်ဝယ်ရာတွင်တော့... အပျိုကြီးနှစ်ယောက်၏ မှတ်ပုံတင်နှစ်စောင်ကိုပင် ပြန်အသုံးပြုလိုက်သည်။ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ရယ်၊ ထားထားအေးရယ်၊ ခင်မိမိကြိုင်ရယ်... မှတ်ပုံတင်လေးခုပြုကာ အိမ်ခန်းတွဲတစ်တွဲလုံးအတွက် လက်မှတ်ဖြတ်လိုက်လေ၏။ ၃ရက်ကြိုတင်လက်မှတ်အဖြစ် နိုဝင်ဘာလ(၁၀)နေ့အတွက် ဝယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုညာဏ်မိုး၏အစီအစဉ်က လေးယောက်စာတစ်တွဲလုံးဝယ်ထားသောအိမ်ခန်းတွဲထဲတွင် ထားနှင့်အတူ ရန်ကုန်လိုက်သွားရန်ဖြစ်ပါသည်။ ရထားပေါ်ကျမှ ထားနှင့်နှစ်ယောက်တည်း ထားကိုအေးအေးဆေးဆေး တောင်းပန်မည်။ သူ့အကြံအစည်တွေကိုပြောပြမည်ဟူသော စိတ်ကူးများနှင့်။

ပလိပ်ကိုပြန်ရောက်တော့ အပျိုကြီးညီအစ်မအား နိုဝင်ဘာ(၉)ရက်နေ့အတွက်ဝယ်ထားသောလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို အိမ်တွင်ဝင်ပေးလိုက်သည်။

ထားထားအေးကိုတော့ နိုဝင်ဘာလ(၁၀)ရက်နေ့အတွက် ဝယ်ထားသောလက်မှတ်ကိုပေးကာ၊ ထိုနေ့တွင်... လမ်းထိပ်မှ ဒေါ်တင့်တင့်၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့လည်း ထားနှင့်အတူ ရထားပေါ်တွင်ပါမည်ဖြစ်ကြောင်း အပျိုကြီးနှစ်ယောက်မှတ်ပုံတင်သုံး၍ဝယ်ထားသည်လက်မှတ်နှစ်စောင်ကိုပြုကာ အယုံသွင်းလိုက်လေသည်။

ထားသည် ဒေါ်တင့်တင့်၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့နှင့် ရထားအတူ စီးပြန်ရမည်ဟု ယုံကြည်သွားလေ၏။

ကိုတက်လူဝင်းရန်ကုန်သွားစုံစမ်းရာတွင် ရထားစီးသည်နေ့များ တလွဲတချော်ဖြစ်နေပုံကို သိခဲ့ရပြီးနောက်...

ကိုညာဏ်မိုးလှည့်စားထားသည်လုပ်ရပ်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့သည်။

ကိုညာဏ်မိုး၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်အရ ကိုတက်လူဝင်း တွေးထင်ခဲ့သည်အတိုင်း ကွက်တိမှန်နေကြောင်း...

သိလိုက်ရလေပြီ.....။

နိုဝင်ဘာလ(၁၀)ရက်နေ့တွင် စပါးဝယ်ယူရန်ကိစ္စအတွက် ခရီးထွက်ရမည်ဟုအကြောင်းပြုကာ မနက်ခင်းကတည်းက အိမ်မှကြိုထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ထားထားအေးကို ဘူတာလိုက်ပို့ဖို့တော့ အိမ်ကဒရိုင်ဘာ ရဲဝင်းကို တာဝန်ပေးထားခဲ့လေ၏။

နိုဝင်ဘာလ(၁၀)ရက်နေ့။

ထားထားအေးရန်ကုန်ပြန်သည်နေ့။

ထားထားအေးသည် ရထားထွက်သည်အထိ တွဲထဲသို့ ပလိပ်မှအပျိုကြီးညီအစ်မလည်းရောက်မလာ၊ အခြားခရီးသည်တစ်ဦးလည်း တက်မလာသည်အတွက် တအံ့တဩဖြစ်နေခဲ့သည်။

ရထားထွက်လာပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာမှာတော့... အိမ်ခန်းတွဲထဲသို့ဝင်လာသောကိုညာဏ်မိုးကိုတွေ့လိုက်ရသည်အခါ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်- ရှင်... ရှင်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ထား၊ ကိုကိုပါ။ ထားနဲ့ရန်ကုန်ကိုအတူတူလိုက်ရအောင် ကိုကိုစီစဉ်ထားတာပါကွယ်”

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် ကိုကိုလို့သုံးစရာမလိုတော့ပါဘူးကိုညာဏ်မိုး၊ ရှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဒီတွဲထဲရောက်လာတာလဲ၊ ရှင်ပြောတော့ ဒေါ်တင့်တင့်တို့ညီအစ်မလည်း ကျွန်မနဲ့အတူတူပါမယ်ဆို”

“ဒေါ်တင့်တင့်တို့ညီအစ်မ မနေ့ကရထားနဲ့ ရန်ကုန်ပါသွားပါပြီထားရယ်၊ ထားနဲ့အတူတူစီးရအောင် ကိုယ်အကြံအဖန်လုပ်ထားတာပါ”

“ဪ... ကလိန်ကကျစ်ရှင်ညာဏ်တွေက ရှင့်အတွက်တော့ တော်တော်အသုံးဝင်နေပါလားကိုညာဏ်မိုး၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို မတွေ့ချင်ဘူး၊ ရှင့်ကိုဘာစကားမှလည်းပြောစရာမရှိဘူး၊ ရှင့်ထွက်သွားပါ”

“ထားရယ်... ကိုကိုတို့တစ်ခါတွေမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ခုဆို... ထားဗိုက်ထဲမှာ ကိုကိုရင်သွေးလေးရှိနေပြီဆို”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုကိုတို့ရှေ့ရေးကိုစိစဉ်ဖို့ ကိုကိုလိုက်ခဲ့တာပဲထား၊ ခုလိုဖြစ်သွားတာ ထားမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို ကိုကိုမသိလို့ပါကွာ”

“သိရင်ကော ဦးမောင်ကြိုင်ပေးခဲ့တဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ရှင် စွန့်လွှတ်နိုင်လို့လား”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ထားရယ်၊ ဒါတွေဟာ အခြေအနေအရဖြစ်သွားရတာပါ၊ ကိုကိုမှာ...”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ကိုကိုလို့သုံးစရာမလိုဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“ထားရယ်... ကိုယ့်မှာ ဦးလေးဦးမောင်ကြိုင်ဆန္ဒကိုလွန်ဆန်ဖို့မဖြစ်နိုင်လို့ပါ၊ သူက ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်...”

“ဒီမယ်ကိုဉာဏ်မိုး၊ ရှင်ယောကျာ်းပီသရင် ငြင်းလို့ရပါတယ်၊ ရှင်ကိုယ်က သူတို့စည်းစိမ်ကိုအချောင်လိုချင်နေလို့လက်ခံလိုက်တာပါ၊ ယောကျာ်းပီသရဲရင် အရှူးမကိုမယားလုပ်ပြီးမှ ရွှေပုံပေါ်ထိုင်စားရမယ့်အဖြစ်ကို ရွေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဟာ ငွေမက်တဲ့ပိုင်းလုံး...”

“ထား-”

“ရှင်ဟာ ပိုင်းလုံးမှ ပိုင်းလုံးစစ်စစ်ပဲ”

“တော်တော့ထား၊ ကိုယ်လိုက်လာတာ ကိုယ်တို့ရှေ့ရေး ဆွေးနွေးဖို့ပဲ၊ ကိုယ်ထားကိုလက်ထပ်ပါမယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ ကိုယ်တို့လက်ထပ်တာပေါ့”

“ကိုဉာဏ်မိုး... ရှင်ရှူးနေသလား”

“ကိုယ့်ကလေးအတွက် ကိုယ်စိစဉ်တာပါထားရယ်၊ ကလေးမှာ အဖေရှိမှဖြစ်မယ်လေ၊ ထား ဒီကလေးကိုမွေးမှာမဟုတ်လား၊ ကိုယ် ထားကိုလက်ထပ်ထားပြီး ထောက်ပံ့ထားပါမယ်”

“တော်တော့- ရှင်ထွက်သွားတော့၊ ကျွန်မရှင်ကိုတစ်ခုခုလုပ်မိလိမ့်မယ်၊ ဒီမယ်... ကိုဉာဏ်မိုး၊ ထားထားအေးဟာ ပညာတတ်မိန်းမတစ်ယောက်ရင့်၊ ရှင်ယူထားတဲ့အရှူးမလို ညာတိုင်းယုံမယ့်အစားထဲက မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်က ခင်မိမိကြိုက်နဲ့ညားမှရတဲ့ငွေကြေးတွေကို အဟုတ်ကြီးထင်နေသလား၊ ကျွန်မက ဒီငွေတွေကိုမက်လိမ့်မယ်ထင်သလား၊ ထို့- ကျွန်မကိုများ ရှင်ကထောက်ပံ့ဦးမတဲ့လား၊ ဒီမယ်- ကျွန်မမိဘတွေက မသေခင်ကတည်းက ကျွန်မအတွက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားခဲ့တယ်၊ ထားထားအေးဟာ ရှင်လို မွဲပြာနေတဲ့ ဆင်းရဲသားက မွေးလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲမွဲတေခဲ့တဲ့ရှင်သာ ကိုယ်ရှာဖွေထားတာမဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို မက်မောပေတော့၊ ပိုင်းလုံးစိတ်ဓာတ်နဲ့ အရှူးမကို မယားတော်ပြီး မက်မောနေပေတော့”

“ထား-ထားပြောတဲ့စကားတွေက လွန်လာပြီနော်”

“ကျွန်မအမှန်အတိုင်းတွေပြောတယ်၊ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ကျွန်မကို လိုက်ပြီးစော်ကားနေသလဲ”

“ငါစော်ကားတာမဟုတ်ဘူးထားထားအေး၊ ငါတာဝန်ကျေချင်လို့၊ မင်းကိုလည်းသနားလို့ဆိုတာ...”

“ထို့- ကျွန်မကိုသနားစရာမလိုဘူး၊ ရှင်ယူထားတဲ့အရှူးမကိုသာ သွားသနားချည်ပါ အရှူးမလင်ရဲ့”

“ထား- ထား- မင်းလွန်လာပြီနော်၊ လူတစ်ဖက်သားကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်မပြောပါနဲ့ထား”

ကိုဉာဏ်မိုးက မချင်မရဲဖြစ်လာကာ ထားပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်လှုပ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ဖယ်- ကျွန်မအသားကိုမထိနဲ့၊ သနတယ်၊ မယားကိုထိတော့ နာသလား၊ အရှူးမမို့ အရှူးမလို့ပြောတာပေါ့၊ မယားကအရှူးမလင်က ပိုင်းလုံးလေ၊ ရှင်ဟာ ပိုင်းလုံးတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမကဘူး လူယုတ်မာ၊ တဏှာကောင်”

“ထား... မင်းကိုငါလုပ်မိတော့မယ်နော်”

“ရှင်ကလား၊ ကျွန်မကို ထိရဲထိကြည့်လေ၊ ရှင်က လုပ်ရဲသလား၊ ကျွန်မကလုပ်ရဲသလားကြည့်ကြတာပေါ့”

“ဒီမယ်- ငါလိုက်လာတာ မင်းနဲ့ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ညှိဖို့၊ မင်းနဲ့ငါဟာ ချစ်သူတွေပါထား၊ မင်းမှာ သန္ဓေတည်နေတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကိုရတဲ့အထိချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ချစ်သူတွေပါ”

“တော်တော့- မပြောနဲ့တော့”

ထားထားအေး၏လက်တစ်ဖက်က မြောက်တက်သွားသည်။

ကိုဉာဏ်မိုးက နာသွားသောသူပါးပြင်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သတ်ရင်း ထားကို နာကျည်းသည်မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဪ... မင်းက ဒီအထိအောင်ဖြစ်နေပြီလား၊ ထား၊ အချစ်ကြီးရင်အမျက်ကြီးတယ်နော်”

“ဒါက ကျွန်မကပြောရမယ့်စကားပါ၊ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ငါကွာ-”

“ငါ့အသားကိုမထိနဲ့၊ ပိုင်းလုံးကောင်၊ တဏှာရှူး၊ ဖယ်စမ်း”

ထားထားအေးက ကိုညာဏ်မိုးကို နှစ်နာစေသော အကြမ်းတမ်း ဆုံးစကားလုံးများဖြင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

“ပိုင်းလုံး”...တဲ့။ “အရူးမလင်”...တဲ့။ “တဏှာရူး”...တဲ့။ “လူယုတ်မာ”...တဲ့။

ကိုညာဏ်မိုးသည် ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားခြင်းကို ခံနိုင်ရည်ရှိပါသည်။ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးရဲ့ အားနည်းချက်တွေ၊ အပြစ်တွေကိုဖော်ထုတ်၍ စကားလုံးကြမ်းကြမ်းများဖြင့်ပစ်ပေါက်သည့်ဒဏ်ကိုမူ မခံနိုင်ချေ။ ဆတ်ဆတ်ခါနာမိရပါပြီ။

“တော်တော့၊ မပြောနဲ့တော့”

ထား၏ပါးစပ်ကိုလှမ်းပိတ်ကာတားသည်။

ထားနှုတ်မှ ကြမ်းတမ်းသောစွပ်စွဲစကားများက မပြတ်ထွက်ပေါ်လာနေဆဲ။

“ပိုင်းလုံး”...တဲ့။ “အရူးမလင်”...တဲ့။ “တဏှာရူး”...တဲ့။ “လူယုတ်မာ”...တဲ့။

ကိုညာဏ်မိုး၏သည်းခံနိုင်မှုအတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။ သူ့နှုတ်ကပြောခဲ့သလို အချစ်ကြီး၍အမျက်ကြီးလေပြီ။

ကိုညာဏ်မိုး၏လက်နှစ်ဖက်က ထား၏လည်တိုင်ဆီသို့ရောက်ရှိသွားသည်။ ထားနှုတ်မှထွက်လာသော ကြမ်းတမ်းသည့်စကားလုံးများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်အထိ လည်တိုင်ကိုဖျစ်ညှစ်ထားမိသည်။

ထားကလည်း ရုန်းကာကန်ကာဖြင့် အော်ဟစ်ရန်တွေ့နေဆဲ။

“ပိုင်းလုံးကောင်... အရူးမလင်... လူယုတ်မာ...”

စွပ်စွဲစကားများရပ်တန့်သွားသည်အထိ ကိုညာဏ်မိုးက ထားလည်တိုင်ကိုမလွှတ်ပဲဖျစ်ညှစ်ထားမိသည်။

ထားနှုတ်မှစကားသံများက တဖြည်းဖြည်းချင်းတိုးတိတ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

“ပိုင်းလုံးကောင်... အရူးမလင်... လူယုတ်မာ... ပိုင်းလုံးကောင်... အရူးမလင်... လူယုတ်မာ...”

ထားသေသွားသည်အခါ ထားအလောင်းကိုဖက်၍ ကိုညာဏ်မိုး ငိုမိသည်။

ချစ်သူချင်းညှိနှိုင်းရန်ရည်ရွယ်၍လာခဲ့သော စေ့စပ်ပွဲသည် လူသတ်ပွဲအဖြစ် အသွင်ပြောင်းခဲ့လေပြီ။

ရထားက သူတို့နှစ်ယောက်၏အဖြစ်ကိုမသိပဲ လျင်မြန်စွာ ခုတ်မောင်းနေဆဲ...။

ကိုညာဏ်မိုးမှာ သတိဝင်လာသည်။

ဘယ်သူမှမသိခင် ထားအလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်ပစ်မှဖြစ်မည်။ အချိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ည၁၁နာရီကျော်၊ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ပလိပ်ကိုကျော်၍ စဉ့်ကိုင်အနီးပင်ရောက်ရှိနေပြီပဲ။

ကိုညာဏ်မိုးစိတ်ထဲတွင် စဉ့်ကိုင်မြို့ပြင် ရထားလမ်းအထွက်၌ ဝယ်ထားသောခြံပျက်ကြီးကိုသတိရလိုက်သည်။ ရောက်လုနီးပေပြီ။

ခြံပျက်ကြီးတည်တည်တွင် ထားအလောင်းကိုပစ်ချခဲ့ပြီး ပြန်လာဖျောက်ဖျက်ခြင်းက အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပါလား။

ကိုညာဏ်မိုးသည် ပေါ်လာသောစိတ်ကူးကို အချိန်မဆိုင်းပဲ အသုံးချခဲ့လေသည်။ ရထားကလည်း စဉ့်ကိုင်ဘူတာကိုကျော်ကာ မြို့အပြင်ဖက်သို့ရောက်နေပြီ။

ထားအလောင်းကို ပြတင်းပေါက်မှထိုးထည့်ကာ ပစ်ချခဲ့လိုက်သည်။ ထား၏ခရီးဆောင်အိတ်ကိုပစ်ချလိုက်သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ရှေ့နားဆီ၌ ရထားလမ်းလေဖားတုံးများကိုအသစ်လဲလှယ်ခင်းကျင်းနေသည့် အလုပ်သမားအဖွဲ့ရှိနေပါသည်။ အလုပ်လုပ်သည့်နေရာတွင် ရထားက အရှိန်လျှော့ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနှင်လေသည်။

ကိုညာဏ်မိုးသည် အလုပ်သမားများမရှိသည်ဖက်ခြမ်းမှ ခုန်ဆင်းနေခဲ့လိုက်သည်။

ရထားလက်မှတ်စစ်များမှာ စဉ့်ကိုင်ဘူတာကို ကျော်လွန်သည့်အချိန်ကျမှ အိပ်ခန်းတွဲများသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်မှတ်စစ်များရောက်လာချိန်တွင် ကိုညာဏ်မိုးနှင့်ထားတို့ဖြစ်ရပ်မှာ ပြီးဆုံးသွားရုံမက... ထားအလောင်းရော၊ ကိုညာဏ်မိုးပါ ရထားပေါ်၌မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့်... လက်မှတ်စစ်များက အိပ်ခန်းတွဲထဲတွင် ခရီးသည်ပါ မလာဘူးလို့ ထင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ရောက်သည်အထိ ခရီးသည်တစ်ဦးတစ်ယောက်မှတက်မလာခြင်းကို ၎င်းနေကာတာဝန်ကျသော လက်မှတ်စစ်များက သေချာမှတ်မိနေပြီး ကိုတက်လူဝင်းစုံစမ်းချိန်တွင် ထိုအတိုင်း အကြောင်းပြန်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်...။

ကိုညာဏ်မိုးသည် ရထားပေါ်မှခုန်ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ရထား သံလမ်းအတိုင်း နောက်ကြောင်းပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထားအလောင်းကို ပျက်စီးနေသောခြံစည်းရိုးကိုကျော်လွန်၍ ခြံပျက်ကြီးထဲအထိသယ်ယူခဲ့သည်။

ခြံနောက်ဖက်တွင် ဝိုင်းဝန်းပျက်တစ်လုံးရှိပါသည်။ အသုံးမပြု၍ပျက်စီးနေသော်လည်း လုံလုံခြုံခြုံရှိသေးသည်။ အမိုးအကာများက အကောင်းအတိုင်း၊ တခါးလည်းရှိသည်။

နေ့တမာန် - ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

ကိုဉာဏ်မိုးက ဝိုဒေါင်တခါးကိုဖွင့်ကာ ထားအလောင်းကို ထည့်ထားလိုက်၏။ သံပီပါအဟောင်းကြီးတစ်လုံးတွေ့၍ အဆင်ပြေ
ကာ အလောင်းကို သံပီပါထဲထည့်သည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် ဖွဲပြာများရှိနေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ပီပါထဲကို ဖွဲပြာများဖိသိပ်ထည့်
လိုက်လေသည်။ ထား၏လက်ခွဲအိတ်ကိုလည်း မမေ့မလျော့ ပြန်သွားကောက်ယူကာ ပီပါထဲသို့ပင် ထိုးသိပ်ထည့်ထားလိုက်လေသည်။
နောက်တစ်နေ့ရောက်မှ အိမ်ကြီးဆီပြန်သွားကာ တခါးကို ပတ္တာအသစ်ထပ်ရိုက်၍ သော့ခလောက်ဖြင့် ခတ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

ကိုဉာဏ်မိုးသည် ထားကိုအမှတ်မထင်သတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက်တွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။ သို့သော်... သူ့လုပ်ရပ်ကို
လူသိဖို့ကတော့ အတော်ပင်ခဲယဉ်းသည်မို့ စိတ်သက်သာရာရသေး၏။

ထားအလောင်းကိုထားခဲ့သော ခြံကြီးမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ထားသောခြံဖြစ်ပြီး လူမနေ၊ လူမရောက်သောခြံဖြစ်သည်။ သွား
မည်လူဆို၍ သူ့ကိုယ်တိုင်သာရှိလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ... တစ်ချိန်ချိန်တွင် ခြံနှင့်အိမ်ကိုပြုပြင်ခြင်းမျိုး ကြုံဆုံလာရဦးမည်မို့ ထားအလောင်းကို ပိပိရိရိဖျောက်ဖျက်ပစ်
ဖို့တော့ လိုပါသေးသည်။

လောလောဆယ်တော့ ကိုဉာဏ်မိုးသည် ဖြစ်ရပ်ပူပူနွေးနွေးမို့ စိတ်ချောက်ခြားကာ အလောင်းရှိရာသို့ နောက်တစ်ခါပြန်သွားဖို့
စိတ်မကူးရဲသေးပေ။

သို့သော်... ထားထားအေး၏သူငယ်ချင်း နှင်းအေးဖြူဆိုသော ကျွန်မ ပလိပ်အထိရောက်လာကာ စုံစမ်းခဲ့သည်တွင်...

ကျွန်မရောက်လာခြင်းသည် ကိုဉာဏ်မိုးစိတ်ကိုထပ်မံခြောက်ခြားစေခဲ့ပါသည်။
ကျွန်မကို လာစုံစမ်းရုံစုံစမ်းသည်ဟုထင်ကာ ကျွန်မပြန်သွားတော့ ကိုဉာဏ်မိုးစိတ်သက်သာရာရသွားခဲ့သေးသည်။
သို့သော်... နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်မက ကိုတက်လူဝင်းနှင့်ရောက်လာပြန်ကာ ထပ်မံစုံစမ်းခဲ့လေသည်။ ကျွန်မ
စဉ်ကိုင်တွင် ဂျူတီဝင်နေကြောင်းနှင့် ဂျူတီဝင်သောအိမ်မှာ ထားအလောင်းကို ဝှက်ထားသည်ဖြစ်ကြောင်းမှအိမ်တွင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်
ရသည်။

တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်ဟု ကိုဉာဏ်မိုးတွေးသည်။

ပြီးတော့... ကိုတက်လူဝင်း။ ကိုတက်လူဝင်းဆိုသူက ဖြစ်ရပ်ထဲတွင်ရောပါလာနေပြီ။ ကိုတက်လူဝင်းကို မရင်းနှီးသော်လည်း
ကိုဉာဏ်မိုး ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ စဉ်ကိုင်မြို့ခံဖြစ်ကာ ပွဲရုံလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်နေသူမို့လည်း အလုပ်သဘောအရ... လည်ပတ်နဲ့စပ်
သူဖြစ်သည်။ ကျွန်မစုံစမ်းနေသောကိစ္စတွင် ကိုတက်လူဝင်း ဝင်ကူညီနေပါက ကိုဉာဏ်မိုးအတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်အခြေအနေ ရှိနေ၏။

ကိုဉာဏ်မိုးစဉ်းစားရလေပြီ။

ထားကို လမ်းထိပ်မှအပိုကြီးညီအစ်မနှင့်ရထားအတူစီးသွားတယ်လို့ သတင်းလွင့်ထားပြီးသားဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မကိုလည်း
သည်အတိုင်းပင်ပြောလိုက်သည်။

ယခု အပိုကြီးများရန်ကုန်မှပြန်မရောက်သေး၍သာ ကျွန်မက သွားပြီးမစုံစမ်းသေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် စဉ်ကိုင်လို
ခပ်နီးနီးနေရာတွင် အလုပ်လုပ်နေပြီးဖြစ်ရာ တစ်ချိန်တွင် ဒေါ်မြင့်မြင့်၊ ဒေါ်တင့်တင့်တို့နှင့် ဆုံကောင်းဆုံသွားနိုင်ပါသည်။ ထိုအခါ...
ကိုဉာဏ်မိုးပြောထားသောအကြောင်းအရာများ တလွဲတချော်ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိသိရှိသွားနိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ကြောင်းပြန်လိုက်လာလျှင် ကိုယ့်ဖက်က လုံခြုံမှုရှိထားဖို့လိုသည်။

ထို့ကြောင့်... ကျွန်မ ကိုတက်လူဝင်းနှင့်အတူ ဒုတိယအကြိမ် လာရောက်စုံစမ်းသည် ဥပုသ်နေ့ညမှာပင် ကိုဉာဏ်မိုးသည်
နံနက်ဝေလီဝေလင်းကြီး စဉ်ကိုင်မှခြံပျက်ကြီးဆီသို့လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထား၏အလောင်းကို အပြီးမြှုပ်နှံရန် ပေါက်တူးဖြင့် မြေတူးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့... ကျွန်မက ကပ်ရက်ခြံတွင်ရှိနေသည်မို့ သံသယဖြင့် စုံစမ်းလာလျှင် အကာအကွယ်ဖြစ်စေရန် ခေါင်းပြတ်သရဲ
အယောင်ဆောင်၍ချောက်လှန့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုဉာဏ်မိုးလို နုနယ်သောပညာတတ်တစ်ယောက်အဖို့... အလောင်းမြှုပ်နှံနိုင်သည်အထိ မြေကို တစ်ညတည်းနှင့်အပြီး မတူး
ဆွနိုင်ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့်... နောက်တစ်နေ့(ယနေ့ည)တွင် ထပ်မံလာရောက်ပြီး မြေတူးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မက ခြံပျက်ကြီးနောက်တည်တည်အထိရောက်လာပြီး ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုး စုံစမ်းသည့်အခါမှာတော့... အသင့်ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်းပြတ်သရဲအဆောင်အယောင်များကိုခြုံလွှားကာ ကျွန်မကို အပြတ် ရှင်းရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကိုညာဏ်မိုးက သူ၏မိုက်မှားမှုများကို အားလုံးဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်လေပြီ။

“ကျွန်တော့်ကိုကြိုးစင်သာပို့ကြပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်မိုက်မှားမိပါတယ်၊ မနှင်းအေးဖြူကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဒါတွေဟာ ကျွန်တော် ထားကိုချစ်လွန်းလို့ဖြစ်သွားရတဲ့အဖြစ်တွေဆိုတာတော့ ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ မှတ်သားသွားပေးပါ မနှင်းအေးဖြူ”

ကိုညာဏ်မိုးက သူ၏ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်များကို မျက်ရည်များနှင့်အတူ ငိုရှိုက်ရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်လေသည်။

(၂၁)

ကျွန်မတို့လည်း နံနက်ဆယ်နာရီကျော်မှပင် ရဲစခန်းမှပြန်လာ နိုင်ပေတော့သည်။

ထား၏ဝိညာဉ်ကခေါ်ယူသောကြောင့် **“ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ”** လိုက်လာခဲ့သော ကျွန်မ၏ခရီးစဉ်တွင် အဖြစ်မှန်ကိုဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

အမှန်တော့... အမှန်ပေါ်ပေါက်အောင် ကူညီသူနှစ်ဦးရှိပါသည်။

တစ်ဦးက ထားကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထားသည် သေဆုံးခဲ့သော်လည်း သူမ၏ဝိညာဉ်က ကျွန်မသိအောင်စာရေးအကြောင်းကြားခဲ့ပေသည်။ ခင်အုလို စိတ်ထားနုနယ်သောမြီးကောင်ပေါက်မလေးကိုယ်ထဲသို့ပူးဝင်ကာ စာကို ခင်အုအား ကိုယ်စားရေးစေခြင်းဖြင့် ကျွန်မသိအောင် အကြောင်းကြားခဲ့ပေသည်။ ထားသည် မဟုတ်မခံ စိတ်ထားထက်မြက်သူဖြစ်သည်အားလျော်စွာ သေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်းတွင်ပင် ဝိညာဉ်အနေဖြင့် သူမအဖြစ်ကို လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင်ဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်းပါတကား။

ထားဝိညာဉ်ပူးရေးသောစာတွင်ဖော်ပြထားသည့် “တို့သားအမိကိုကယ်တင်ပါ” ဆိုသောစာသားကိုလည်း ကျွန်မနားလည်ရပေပြီ။ ကိုယ်ဝန်ကြီးဖြင့် သေဆုံးရသောထားသည် မမွေးဖွားသေးသော သန္ဓေသားကိုပင် သားသမီးအဖြစ်မှတ်ယူကာ... “တို့သားအမိ” ဟု သုံးနှုန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများ၏ အံ့မခန်းစရာမိခင်မေတ္တာစိတ်ပါတကား။

အမှန်ပေါ်ပေါက်အောင် ကူညီသူနောက်တစ်ယောက်က ကိုတက်လူဝင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ခင်အုကိုပူးပြီးရေးသည့်စာကို အမှတ်မထင်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မထံဆက်လက်ပို့မပေးခဲ့ပါက ဤဖြစ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဝိညာဉ်ရေးသောစာကို ကျွန်မထံအရောက်ပို့ပေးရုံမက... ကျွန်မအတွက် စုံစမ်းမေးမြန်းမှုများပြုလုပ်ပေးသောကိုတက်လူဝင်းသည်လည်း ကျွန်မ၏ကျေးဇူးရှင် ကူညီသူတစ်ဦးပါပေ။

“တော်တော် စိတ်ပင်ပန်းသွားသလားထား”

ရဲစခန်းမှထွက်အလာတွင် ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မကိုမေးလိုက်သည်။

“ပင်ပန်းပေမယ်... အမှန်ပေါ်ပေါက်သွားလို့ ဆောင်းစိတ်မှာ ကြေနပ်သွားပါပြီကို”

ကိုတက်လူဝင်းက ကျွန်မကိုပြုံးကြည့်နေသည်။

“ဆောင်း... ကိုယ့်ကို အဖြေပေးလိုက်ပြီနော်”

“ရှင်...”

“ကိုယ့်ကို **‘ကို’** - လို့ခေါ်လိုက်တယ်လေ၊ အခုတစ်ခါတည်း မဟုတ်ဖူး၊ ကိုညာဏ်မိုးလက်ထဲက ထားကိုကယ်တင်တုံးကလည်း ထား နှုတ်က ရုတ်တရက်ခေါ်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

ကျွန်မက မီးရထားသံလမ်းတွင် ကိုညာဏ်မိုး ကျွန်မကိုဖိထားကာ ရထားကြိုတံမိအောင်ပြုလုပ်စဉ်က ကိုတက်လူဝင်းလက်မတင်လေး ကယ်တင်လိုက်သည်ကို ပြန်တွေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်- ကို၊ ကိုတက်လူဝင်း၊ ကိုရယ်... ကို... ဘယ်လိုရောက် လာတာလဲဟင်”

“ဆောင်းမှာ... ဆောင်းမှာ... ကိုပေးတဲ့အသက်ပဲရှိပါတော့ တယ်ကို”

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အားငယ်ရွံ့ထိတ်နေစဉ်တွင် ကိုတက်လူဝင်းကို “ကို” ဟု အားကိုးတကြီးခေါ်ဝေါ်မိခြင်းပါတကား။ ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မလည်း “ဆောင်း”-ဟုသုံးနှုန်းခဲ့မိလေသည်။

“အခေါ်အဝေါ်ဆိုတာ သူ့အလိုအလျောက်ရင်ထဲကပေါ်လာတာ ကောင်းတယ်လို့ ဆောင်းပြောခဲ့တယ်လေ၊ ကို-လို့ခေါ်လိုက်တဲ့ အသုံးအနှုန်းက ဆောင်းရင်ထဲကပေါ်လာတဲ့အသုံးအနှုန်းပေါ့နော်”

“အို- သွားပါ”

ကျွန်မကရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းကိုငုံ့ထားလိုက်မိသည်။

“ဆောင်းပေးတဲ့အဖြေကိုရပြီလို့ ကိုမှတ်ယူလိုက်တော့မယ်နော် ဆောင်း...”

“အို... အိမ်ကိုပြန်ကြပါစို့ကိုရယ်၊ ဘွားဘွားကိုဆေးတိုက်ရမယ့်အချိန်တောင် ကျော်သွားပြီ၊ ဘွားဘွားများဆူနေမလားမသိဘူး၊ အိမ်ကိုအမြန်မောင်းပါတော့”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှက်ပြီး စကားတွေလွဲနေပြီဟေ့”

ကျွန်မက ရှက်ရှက်နှင့် ကို့ရဲ့ကျောပြင်ကြီးကို လက်သီးဖြင့် ထုလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ရဲစခန်းရှေ့မှာပါလားဆိုတာ သတိရမိပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်မတို့ကို ပြုံးစေမယ့်နှာပေးဖြင့် ကြည့်နေသောရဲအချို့ကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်မသည် ပို၍ရှက်သွားမိကာ ဆိုင်ကယ်နောက်ခံပေါ်သို့ အမြန်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“သူများတွေကြည့်နေကြပြီ၊ ရှက်စရာကြီး၊ မြန်မြန်မောင်းပါတော့ ကိုရယ်”

“ကဲ- မောင်းပြီ၊ ကို့ခါးကိုသာ ဖက်ထားပေးတော့ဆောင်းရေ”

ကိုက ဆိုင်ကယ်ကို ဝှက်ကန်အမြန်မောင်းထွက်လိုက်လေသည်။ ကျွန်မကကြောက်ကြောက်ဖြင့် ကို့ခါးကိုဖက်ထားလိုက်မိ၏။

“အရှိန်လျှော့ပါဦး၊ တကတည်း... မြန်လိုက်တာ”

“ထားပဲမြန်မြန်မောင်းဆို၊ ကိုတို့အကြောင်းကို ဘွားဘွားကို ပြောပြမလို့ အိမ်ကိုရောက်အောင်အမြန်မောင်းနေတာထားရဲ့၊ လိမ့်ကျမှာစိုးရင် ကို့ခါးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖက်ထားလိုက်နော်”

“အို... ကိုကလည်းကွယ်...”

ကျွန်မတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ ဆိုင်ကယ်လေးက မီးရထားသံလမ်းနှင့်မျဉ်းပြိုင်အတိုင်း လျင်မြန်စွာ တစ်ရပ်ရပ်ပြေးနေလေတော့ သည်။

